

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Terçer període

Sèrie P - Número 30

Dimecres, 3 d'octubre de 2007

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 21, primera reunió

Í N D E X

Homenatge

en memòria de l'exdiputat Antoni Gutiérrez i Díaz (tram. 401-00011/08) (p. 3)

Situació

de compatibilitat o d'incompatibilitat de diputats (tram. 234-00016/08 i 234-00018/08) (p. 5)

Projecte

de pressupost del Parlament per al 2008 (tram. 230-00003/08) (p. 6)

Proposició de llei

de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuels (tram. 202-00005/08) (p. 6)

Projecte de llei

de serveis socials (tram. 200-00003/08) (p. 22)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00080/08) (p. 37)

al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00083/08) (p. 38)

al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00081/08) (p. 39)

al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments polítics (tram. 317-00082/08) (p. 41)

al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00085/08) (p. 42)

al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments polítics (tram. 317-00086/08) (p. 43)

al Govern sobre el procés per a assolir el Pacte nacional per a la recerca i la innovació
(tram. 310-00110/08) (p. 44)

al Govern sobre les concentracions i les manifestacions il·legals del darrer mes (tram. 310-00109/08) (p. 45)

al Govern sobre l'execució de les infraestructures amb participació de l'Estat (tram. 310-00114/08) (p. 46)

al Govern sobre el cost econòmic del traspàs de l'Hospital Clínic i Provincial de Barcelona
a la Generalitat (tram. 310-00115/08) (p. 47)

→

al Govern sobre les mesures previstes per a fomentar la participació ciutadana
(tram. 310-00112/08) (p. 48)

al Govern sobre la situació del preu dels cereals i sobre les mesures adoptades per a fer-hi front
(tram. 310-00113/08) (p. 49)

al Govern sobre el consum de drogues i alcohol, especialment entre la gent jove
(tram. 310-00108/08) (p. 50)

Projecte de llei

dels drets de les dones per a l'eradicació de la violència masclista (debat de totalitat)
(tram. 200-00022/08) (p. 52)

Interpellació

al Govern sobre els criteris per a impartir l'assignatura d'educació per a la ciutadania
(tram. 300-00066/08) (p. 62)

Interpellació

al Govern sobre la creació de places de llars d'infants (tram. 300-00070/08) (p. 67)

Interpellació

al Govern sobre els instruments de cooperació local (tram. 300-00067/08) (p. 72)

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció pot ésser consultada a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 21.1

La sessió s'obre a les deu del matí i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major, la lletrada Sra. Andreu i Fornós, el lletrat Sr. Sol i Ordís i l'oïdor de comptes.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, els consellers d'Educació, de Cultura i Mitjans de Comunicació, la consellera de Salut, els consellers d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, d'Innovació, Universitats i Empresa, la consellera d'Acció Social i Ciutadania, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Homenatge en memòria de l'exdiputat Antoni Gutiérrez i Díaz (tram. 401-00011/08). Junta de Portaveus. Substanciació.

2. Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat de diputats (tram. 234-00016/08 i 234-00018/08). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen.

3. Projecte de pressupost del Parlament per al 2008 (tram. 230-00003/08). Mesa ampliada. Debat i votació del dictamen.

4. Proposició de llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 202-00005/08). Comissió de Política Cultural. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC 105).

5. Projecte de llei de serveis socials (tram. 200-00003/08). Comissió de Benestar i Immigració. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC 130).

6. Projecte de llei dels drets de les dones per a l'eradicació de la violència masclista (tram. 200-00022/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat.

7. Interpellació al Govern sobre els criteris per a impartir l'assignatura d'educació per a la ciutadania (tram. 300-00066/08). M. Àngeles Olano i García, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

8. Interpellació al Govern sobre la creació de places de llars d'infants (tram. 300-00070/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

9. Interpellació al Govern sobre els instruments de cooperació local (tram. 300-00067/08). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

10. Interpellació al Govern sobre l'orientació del sistema sanitari català (tram. 300-00068/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

11. Interpellació al Govern sobre l'agricultura (tram. 300-00069/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la reforma del sector de la vinya que projecta la Unió Europea (tram. 302-00051/08). Juan Bertomeu i Bertomeu,

del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model aeroportuari (tram. 302-00052/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'agricultura i ramaderia (tram. 302-00053/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures per a reduir els nivells de contaminació atmosfèrica a les principals ciutats (tram. 302-00054/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les telecomunicacions (tram. 302-00055/08). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

17. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, la llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió, i seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Homenatge en memòria de l'exdiputat Antoni Gutiérrez i Díaz (tram. 401-00011/08)

El primer punt de l'ordre del dia és l'homenatge en memòria de l'exdiputat Antoni Gutiérrez i Díaz. Iniciem aquest punt de l'ordre del dia, que és l'homenatge en memòria de l'il·lustre senyor Antoni Gutiérrez i Díaz, que fou diputat d'aquesta cambra en la primera i en la segona legislatures.

Aquesta presidència vol saludar la seva família; els prego que acceptin el més sincer sentiment d'amistat i condolença que els manifesta el Parlament de Catalunya.

Té la paraula l'honorable senyor Joan Saura, conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Molt honorable president del Parlament, molt honorable president de la Generalitat, il·lustres diputats i diputades, benvolguda Elena i benvolguts Joan Antoni, Mònica i Elena, el proper dissabte es complirà el primer aniversari del traspàs de l'honorable senyor Antoni Gutiérrez Díaz. En aquest any han anat succeint diversos actes d'homenatge per part de les institucions públiques, de la societat civil, de la seva organització política, Iniciativa per Catalunya Verds, i dels seus amics. Convé subratllar molt especialment l'acte d'atorgament de la medalla d'or de la Generalitat.

Avui, el Parlament s'hi ha volgut sumar amb un recordatori merescut a una de les figures polítiques més extraordinàries de la segona meitat del segle xx a Catalunya; una figura que va protagonitzar, amb d'altres, és clar, la lluita per les llibertats i la recuperació de les nostres institucions d'autogovern. Ell, avui, s'hauria sentit molt honorat, de debò, de rebre aquest reconeixement de la institució que més s'estimava, perquè encarna la sobirania popular dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya, però així mateix perquè l'activitat parlamentària va ser el fil conductor i centre d'atenció de la seva llarga i reeixida activitat política a la democràcia.

La seva dedicació a la política unitària en la lluita antifrancuista li va permetre excellir com a parlamentari, amb un sentit institucional profund i un rigor personal fora de mida. Durant vint-i-dos anys, de 1977 al 1999, va ser diputat al Congrés dels Diputats, al Parlament de Catalunya i al Parlament Europeu successivament. En aquest sentit, la seva presència en el Govern d'unitat nacional, presidit per Josep Tarradellas, va ser més política que no pas de gestió.

Va participar activament, des dels diversos parlaments, en els processos constituents espanyol, català i europeu, de la qual cosa se sentia molt satisfet. I ho va fer, com bé coneixem els seus companys de militància o activisme polític, amb intel·ligència i passió, però sobretot amb un sentit professional total i absolut, m'atreviria a dir aclaparador.

Em permetran que faci cinc cèntims d'aquesta dedicació amb cos i ànima a l'activitat parlamentària.

L'Antoni Gutiérrez Díaz seia al seu escó, que ara ocupa l'illustre diputat Jaume Bosch, abans que s'encenguessin els llums de l'hemicicle; sempre era el primer. I no només era el primer a arribar, sinó que, a més a més, ho feia amb els deures fets i la lliçó ben apresada. Mai parlava per parlar; ans al contrari: intuïa, com els bons jugadors d'escacs, els moviments de les diverses forces polítiques a l'avançada.

Aturem-nos en un moment, el setembre de 1982, ara fa vint-i-cinc anys, quan es va treure de la màniga la primera –i durant vint anys única– moció de censura contra el president Jordi Pujol. La iniciativa, dissenyada pel president del Grup Parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, amb Josep Benet com a candidat a la Presidència i un programa de govern alternatiu, va deixar tothom sorprès i bocabadat; fou, sens dubte, una bona contribució a visualitzar que en aquesta cambra hi havia altres maneres d'entendre el catalanisme.

Al Parlament Europeu encara el recorden com «el president del divendres», ja que era el dia de la setmana que, tot sovint, davant l'absència del titular i de la resta de vicepresidents, exercia la presidència amb una dignitat i una eficàcia reconeguda per tots els grups parlamentaris. Durant els dotze anys que va ocupar un escó al Parlament Europeu, elegit encapçalant la llista d'Iniciativa del 1987 al 1999, sempre va ser present al quadre d'honor dels diputats amb més assistències al Ple, i va aconseguir el rècord absolut de la tercera legislatura, amb només una absència en cinc anys. A l'autoexigència personal calia afegir-hi, certament, una salut de ferro.

Tres mil vots li van faltar per renovar el seu escó d'eurodiputat a les eleccions de l'any 1999. Tanmateix, ell va continuar exercint com si ho fos, assistint a les reunions del grup parlamentari, seguint les sessions plenàries des de la tribuna dels convidats il·lustres i vehiculant tot un seguit d'iniciatives parlamentàries amb la mateixa dedicació i rigor de sempre.

L'Antoni Gutiérrez Díaz va convertir la militància política en el Partit Socialista Unificat de Catalunya en el centre de la seva vida. L'any 1959, amb trenta anys, s'hi va comprometre fins al coll. A l'experiència personal d'una infantesa marcada pel pacte de la fam al qual, arran dels fets d'octubre de 1934, van sotmetre el seu pare –un militant anarcosindicalista– i que va obligar la família a deixar enrere Premià de Mar, on havia nascut i aixoplugar-se a la ciutat de Barcelona, al record punyent de l'oncle afusellat en la repressió franquista i a la seva pròpia condició d'estudiant dels Escolapis del carrer Diputació amb una beca de noi pobre, el prestigiós pediatre i neonatòleg format a Finlàndia, hi afegia la seva profunda sensibilitat desvetllada pels existencialistes francesos, i molt especialment pel seu admirat Albert Camus. Al llibre titulat *L'homme révolté* hi trobà l'imperatiu categòric moral que el va empènyer a l'acció. «Què és un rebel?» –escrivia Camus–: «Un home que diu “no”. Però negar no és renunciar. És també un home que diu “sí”».

Quatre anys després, el Juzgado Militar Especial Nacional de Actividades Extremistas, presidit pel temible coronel i cavaller mutilat Enrique Eymar Fernández, el va condemnar a vuit anys de reclusió, dels quals en va complir tres de sencers al famós, dissortadament, presidi de Burgos, ple a vessar de militants comunistes. L'execució de Julián Grimau, amb qui compartí les hores darreres, i l'experiència de la presó van enfortir la seva opció militant i de combat contra la dictadura. L'any 1969 –ell en tenia quaranta–, arran de la promulgació d'un nou estat d'excepció, va decidir passar a la clandestinitat, deixant enrere la família i la clientela exquísida.

No es pot entendre, doncs, la seva trajectòria política sense una referència a la tradició comunista de què provenia i al protagonisme que va assolir en la renovació del projecte eurocomunista, de qual va ser un gran abanderat a casa nostra, origen en part de l'actual Iniciativa per Catalunya Verds.

L'Antoni Gutiérrez Díaz va ser la persona que va teixir amb intel·ligència i sensibilitat la política unitària de les forces polítiques antifrancuistes. Joan Colomines, doctor, poeta i il·lustre diputat en les dues primeres legislatures d'aquesta cambra, recorda en les seves memòries com «el Guti» –diu ell– va brodar el manifest constitutiu de la comissió coordinadora de les forces polítiques de Catalunya, en una reunió històrica celebrada a casa d'un altre il·lustre diputat i president d'aquest Parlament, el molt honorable Joan Reventós.

Tothom li atribueix la paternitat de l'Assemblea de Catalunya, la plataforma unitària que va aplegar, sense cap mena d'exclusions, forces polítiques, sindicals, associacions de veïns, col·legis professionals, moviments socials i persones individuals. En tot cas, com

li agradava recordar al molt murri, el seu mèrit va ser, deia, convèncer tothom que la idea de l'Assemblea de Catalunya havia estat de cadascuna de les forces polítiques. La veritat és que l'Antoni era un gran seductor, un mestre del gest i de la paraula, que li agradava trobar l'expressió justa i el mot precís, fent gala d'uns recursos lingüístics envejables.

Com els quatre punts famosos de l'Assemblea de Catalunya, l'aportació de l'Antoni Gutiérrez Díaz a la cultura política catalana també la podem resumir amb quatre idees força: Catalunya, un sol poble; la política unitària; la complicitat amb Espanya, amb l'Espanya democràtica, i Europa com el nou espai de la política.

Amb relació al primer punt, deia repetidament, i va dir repetidament, que l'amenaça a la identitat nacional de Catalunya no procedia de l'arribada de centenars de milers d'immigrants sinó de les polítiques genocides del règim franquista. En aquest sentit, «no hi pot haver extensió de la catalanitat i del projecte polític nacional sense que es fonamenti en la cohesió social del nostre país, bandejant qualsevol factor de divisió. Els projectes polítics que ignoren els drets de la ciutadania per a tothom que viu i treballa a Catalunya amb voluntat d'arrelar-se no poden considerar-se nacionals, sinó simplement de partit o de facció, i amenacen directament una catalanitat identificada no tan sols en els factors de la llengua i de la cultura, sinó també de participació política i de benestar col·lectiu».

La política unitària, al seu parer, no s'esgotava amb la recuperació de les institucions d'autogovern, sinó que requeria una sensibilitat especial de totes les forces polítiques per projectar amb força la nostra realitat nacional, enfortir el nostre govern i aconseguir els recursos necessaris per a millorar les condicions de vida del nostre poble; una política unitària que calia fer amb sentit de país, de responsabilitat política i de generositat de partit.

L'Antoni Gutiérrez Díaz apostava sense embuts per una nació catalana reconeguda dins d'una Espanya democràtica de concepció federal. El tercer punt de l'Assemblea de Catalunya reclamava l'Estatut de 1932 com un pas previ a l'exercici del dret de l'autodeterminació. Però el quart, del qual tothom tendeix a oblidar-se, explicitava la necessitat de coordinar-se amb la resta de pobles de l'Estat espanyol. Ras i curt: la llibertat de Catalunya només podrà reeixir en el marc d'una Espanya democràtica.

En aquest sentit, la catalanofòbia desfermada per alguns sectors de la societat espanyola arran del nou procés de reforma estatutària, la qualificava en un dels seus articles darrers com un símptoma de la regressió democràtica que patia Espanya. La resposta, al seu parer, no era l'adéu maragallià, sinó l'aposta per una altra Espanya, com havia estat, de fet, l'opció majoritària del catalanisme polític del nostre país al llarg del segle xx.

En els darrers vint anys de la seva vida participà activament en la construcció política de la Unió Europea, que patia —que pateix encara avui— molts dèficits democràtics. La Unió Europea havia servit per construir un espai de pau i de cooperació econòmica amb l'estat de benestar com a mascaró de proa de la nova identitat europea.

La seva obsessió, explicitada a bastament en les seves col·laboracions als mitjans de comunicació i en nombrosos actes públics, era reblar el clau en la idea força que la Unió Europea esdevenia el nou espai per a la política, el conflicte social i l'afirmació nacional. Girar l'esquena, deia, a aquesta realitat, plena d'entrebanca, certament, significava, al seu parer, convertir les forces polítiques en estàtues de sal i Catalunya, en un mar mort.

Senyories, ben segur que les aportacions de l'Antoni, d'Antoni Gutiérrez Díaz, a la cultura política catalana no són compartides per tothom igual, com no pot ser d'una altra manera. Tot amb tot, estic absolutament convençut que la seva figura, marcada per la seva coherència ideològica, per la seva credibilitat política, per la seva austeritat personal i el rigor institucional i la passió per Catalunya, sí que és mereixedora d'un gran respecte i del reconeixement unànim que avui li fem des d'aquesta cambra.

Moltes gràcies per la seva atenció.

(Aplaudiments perllongats.)

El president

Moltes gràcies, honorable conseller. Els convido a guardar un minut de silenci en memòria de l'illustre senyor Antoni Gutiérrez.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat de diputats (tram. 234-00016/08 i 234-00018/08)

El segon punt de l'ordre del dia és la situació de compatibilitat o d'incompatibilitat de diputats. Prego al secretari segon de la Mesa que doni lectura del dictamen.

El secretari segon

«Al Ple del Parlament.

»La Comissió de l'Estatut dels Diputats, en la sessió tinguda el dia 18 de juliol de 2007, ha acordat d'establir el dictamen següent:

»Una vegada examinades les noves dades declarades pel diputat Alexandre Martínez Medina relatives a les tasques que exerceix i en compliment del que disposa l'article 11.2 del Reglament, la comissió proposa al Ple la situació de compatibilitat del diputat Alexandre Martínez Medina.

»Una vegada examinades les noves dades declarades per la diputada Marta Cid Pañella relatives als càrrecs públics que ocupa i en compliment del que disposa l'article 11.2 del Reglament, la comissió proposa al Ple la situació de compatibilitat de la diputada Marta Cid Pañella.»

El president

Si no hi ha cap intervenció, passariem seguidament a la votació. Podem fer-ho per assentiment? *(Pausa.)*

Doncs ho fem per assentiment i, per tant, queda aprovada aquesta proposta. Queda aprovat, doncs, el dictamen.

Projecte de pressupost del Parlament per al 2008 (tram. 230-00003/08)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Projecte de pressupost del Parlament per al 2008. Per acord de la Mesa Ampliada, farà la presentació del Projecte de pressupost corresponent a l'any 2008 el diputat interventor il·lustre senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyor president. Efectivament per presentar el pressupost del Parlament per al 2008. És un pressupost que puja 72.146.000 euros, que representa un increment del 8,3 respecte a l'exercici del 2007. Es tracta d'un pressupost de creixement moderat, atès que les partides d'operacions corrents, és a dir, els capítols de l'I al IV tenen únicament un increment del 2,3 per cent.

De la mateixa manera, al pressupost del 2008 el capítol d'inversions, que s'expliquen a l'apartat corresponent. Hi ha un increment important respecte al del 2007, atès que, com vostès recordaran, en el darrer pressupost varen aprovar un pressupost decremamentat en l'apartat d'inversions pràcticament d'un 50 per cent respecte al del 2006, precisament, pel plurianuals.

Pel que fa al detall dels capítols, tenim en primer lloc el capítol primer, que serien les remuneracions del personal, que hi ha un increment d'un 3,3 per cent. S'ha de dir que hi ha un 2 per cent respecte a les retribucions del personal i també a les assignacions dels diputats. Hi ha un increment de les indemnitzacions per viatges i desplaçaments també del 2 per cent respecte al pressupost del 2007. I sí que hi ha un increment respecte a l'apartat de cobertura social, increment de pòlisses de vida d'accidents i subsidis de jubilació i plans de pensions per a funcionaris.

Respecte al capítol segon, que serien les despeses de béns corrents i de serveis, hi ha un increment del 3,1, un increment una miqueta més important, atès, en primer lloc, l'increment de l'IPC dels contractes de serveis i de subministraments; el manteniment i posada en marxa dels nous espais, corresponents a les noves superfícies que disposarà el Parlament, i les previsions pressupostàries pel que fa al Canal Parlament i als serveis informàtics.

Al capítol IV, que serien les transferències, hi ha un increment zero, per tant, queda igual l'increment respecte al pressupost del 2007. Però sí que hi ha una previsió de tres mil euros com a previsió de possibles iniciatives legislatives populars.

En el capítol vuitè, bestretes, no existeix variació respecte al 2007.

I el que sí que seria al capítol sisè, que són les inversions, que és on hi ha una miqueta més, diguem-ne, de novetats. Pel que fa a aquest capítol, el pressupost contempla, entre altres, les obres de finalització i la

posada en marxa del bar restaurant, així com els seus equipaments i la cuina; les obres de restauració de les façanes laterals i les peces d'ornamentació d'aquestes; la climatització de diversos espais del Parlament, i la plurianualitat que seria la segona fase del portal Parlament i de la intranet.

Per últim i com sempre, agrair el treball i la predisposició del senyor David Pol, oïdor de comptes, i de tot el seu servei. I també, com sempre, un agraïment també als dos altres companys interventors: l'Esteve Orriols, de Convergència, i el Miquel Àngel Estradé, d'Esquerra Republicana.

Res més. Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Pérez.

Cridem a votació.

(El Sr. Domingo Domingo demana per parlar.) Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Quería hacer una breve explicación del voto de Ciudadanos..., muy breve, un segundo.

El president

Faci, faci, mentrestant.

El Sr. Domingo Domingo

Únicamente para anunciar que nuestro grupo se abstendrá en esta votación. Y las razones que justifican la abstención de nuestro grupo se fundan en el hecho de que consideramos que los capítulos, las partidas dedicadas a atenciones protocolarias y representativas, exposiciones, certámenes y otras actividades de promoción y publicidad y fusión y campañas institucionales son excesivas. Y, sobre todo, cuando existen condiciones de determinados grupos parlamentarios que no están bien atendidas por la cámara, a las que se podrían destinar parte de estas partidas.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Doncs posem a votació el Projecte de pressupost del Parlament de Catalunya per a l'any 2008.

Comença la votació.

Aquest pressupost ha estat aprovat per 119 vots a favor i 3 abstencions.

Proposició de llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 202-00005/08)

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació del dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre la

Proposició de llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Es recorda que uns errors tipogràfics al dictamen d'aquesta proposició de llei han estat publicats al *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, número 110. Es recorda també que han estat distribuïdes unes correccions lingüístiques als ponents de la llei.

D'acord amb l'article 109.4 i 112.1, l'il·lustre diputat senyor Carmel Mòdol, que fou designat relator per presentar els treballs de la comissió, té la paraula.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el 30 de maig de 1983 era publicada una magnífica llei, la 10/1983, la Llei de creació de l'ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, magnífica per la seva oportunitat i pels beneficis que la seva aplicació ha comportat a Catalunya.

Hom reconeix que la Llei de la «corpo», com popularment se la coneix, ha significat un dels fets més importants en el continuat procés de recuperació de les institucions d'autogovern i de normalització cultural i lingüística del nostre país.

El desplegament de la llei va suposar també un fort impuls a l'emergència i consolidació de la nostra indústria audiovisual. Del 83 ençà han passat, però, vint-i-quatre anys i durant aquests temps el món i Catalunya han canviat força. Vivim en una època de transformació permanent, on tot evoluciona molt de pressa, la tecnologia, l'ordenament jurídic, el mateix mercat, les condicions de competència i, fins i tot, l'entorn sociocultural no són aliens a aquest fenomen. Convenia, doncs, posar al dia el magnífic instrument del 83, adaptar la legislació al nou context del sector audiovisual i fer-ho seguint el camí que el mateix Ple del Parlament va assenyalar en la Resolució 3/VI, adoptada en la sessió del 15 de desembre de 1999, resolució que, com és sabut, va ser adoptada per unanimitat. Fruit d'aquella resolució ha estat la reforma de la Llei del Consell de l'Audiovisual de Catalunya el 2004, la Llei de comunicació audiovisual de Catalunya del 2005 i, finalment, avui li ha arribat el moment a una nova llei de la «corpo», o potser seria més encertat anomenar-la la llei de la nova «corpo», reanomenada també en consonància amb el seu temps com a Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Tot i l'aturada provocada per la dissolució del Parlament l'any 2006, els treballs de la ponència durant els anys 2006 i 2007 han fet possible, finalment, que avui sotmetem a la consideració d'aquesta cambra l'aprovació d'una nova regulació per al funcionament del servei públic audiovisual de la Generalitat de Catalunya.

Aquest nou marc legal, que interpreta de manera fidel la Resolució 3/VI, del desembre del 1999, pretén fer visible un nou funcionament de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, que segueixi els principis d'independència, de professionalitat i de viabilitat econòmica i que continuï amb la seva adequació a les noves exigències dels canvis tecnològics i a les demandes emergents de la societat.

La llei canvia l'arquitectura interna de la corporació i ho fa donant un paper predominant al Consell de Govern, elegit ara amb la participació del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, i amb un mandat que s'allarga sis anys. Consell de Govern que dota d'atribucions molt superiors a les que l'actual Consell d'Administració té. De la mateixa manera, estableix la convocatòria pública com el sistema per a la contractació del director o directora general. Fixa també un règim rigorós d'incompatibilitats i l'exigència de perfils professionals per a les persones que ocupin els organismes rectors dels mitjans públics de la comunicació de la Generalitat de Catalunya.

També són especificats en l'articulat de la llei els compromisos i les exigències que la corporació ha d'afrontar en matèria de continguts i programació, alhora que potencia les seves funcions educativa, cultural, lingüística i també les obligacions de difusió dels valors democràtics, cívics i ètics i també el coneixement i respecte als drets humans. En aquest sentit, es redefeix i es reforça el Consell Assessor de continguts i programació.

La llei s'articula en deu capítols, tres disposicions addicionals, una disposició transitòria, una disposició derogatòria i una disposició final. El primer capítol es dedica a disposicions generals. El capítol segon estableix la naturalesa i el règim jurídic de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. El capítol tercer s'ocupa de l'organització de la corporació. El quart fa referència a les formes de gestió. El capítol cinquè desenvolupa el concepte i contingut del contracte programa. Els principis, els objectius i les obligacions de programació són objecte del capítol sisè. Els capítols setè, vuitè i novè regulen les matèries de pressupost i finançament, patrimoni i personal. Finalment, el capítol 10 estableix que la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals és objecte de tres tipus de control: el parlamentari, exercit per aquesta cambra; el de compliment de la funció de servei públic, exercit predominantment pel Consell de l'Audiovisual de Catalunya, i el control pressupostari i financer, exercit per aquesta cambra i el Govern de la Generalitat. En la disposició derogatòria s'introdueix també la derogació i la modificació de dos articles de la Llei de comunicació audiovisual, que han estat objecte de revisió.

He dit al principi d'aquesta intervenció que la Llei del 83 ha estat una magnífica llei. I és ara, en el moment de la seva actualització, de la seva adaptació a la nova situació, que cal reconèixer especialment i agrair profundament la feina i l'encert dels que la van fer possible: el Parlament de Catalunya i el Govern de la Generalitat d'ara fa vint-i-quatre anys.

Agraïment, també, per a la il·lustre diputada Marta Llorens i la il·lustre exdiputada Dolors Comas d'Argemir, que van participar en la primera etapa d'aquesta ponència; per a les lletrades d'aquesta cambra, la senyora Anna Casas, que va començar juntament amb la senyora Esther Andreu els treballs de la ponència, i la senyora Esther Andreu, que els ha acabat. De la mateixa manera i en el mateix ordre, per a les gestores senyores Montse Alcàcer i Carme Alonso i l'assessora lingüística senyora Marta Payà.

Agraïment també per al Govern de la Generalitat que ens ha facilitat els treballs i per al conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, senyor Joan Manuel Treserras, i els seus col·laboradors, que van entendre que la millor manera de facilitar i impulsar els treballs de la ponència era no introduir canvis en la corporació a l'inici del seu mandat, i que aquests esdevinguessin finalment com a lògica conseqüència de l'aprovació de la llei.

Finalment, agraïment a tots els compareixents en les dilatades i llargues sessions de la ponència, amb especial significació cap als dos darrers, el president del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, senyor Josep Maria Carbonell, i el que serà el darrer president de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, el senyor Joan Majó. A tots, a totes, agraïment i consideració per les seves valuoses aportacions.

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats...

El president

Gràcies, senyor Mòdol. Té la paraula, de fet per començar el debat amb el posicionament i la defensa de les esmenes reservades, per ordre de major a menor, la senyora Joana Ortega, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

La Sra. Ortega i Alemany

Sí, gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, és per a mi un honor avui aquesta llei que defenso, que és la primera que defenso com a diputada del Parlament de Catalunya, i és per a mi un honor perquè avui aquesta cambra aprovarà sens dubte una llei important, una llei de país, una llei que posa de manifest la necessitat que hi ha hagut de revisar, d'actualitzar, de modernitzar una llei, una eina que ha estat imprescindible en el procés de normalització cultural i lingüística del nostre país; una llei que ha esdevingut, com deia, indispensable al servei de la convivència, de la cultura i de la llengua, i una llei que en el seu moment, en el moment de la seva creació, va ser una de les mostres més clares d'estat, perquè, com vaig esmentar en l'anterior presa de consideració de la llei, l'any 83 vam fer una veritable televisió d'estat, vam fer un bon model de televisió pública. I és en aquest sentit, i també des del convenciment del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que cal treballar i seguir treballant per fer que la ràdio i la televisió del nostre país continuïn sent..., torni a ser també la televisió de referència. I en aquest sentit en aquests moments tenim un actiu important, perquè tenim excel·lents professionals, preparats i amb experiència, per superar els reptes de futur.

I hem abordat aquesta reforma de la llei, com deia, perquè calia actualitzar-la, perquè la Catalunya de l'any 83, quan es va crear la corporació, era la Catalunya del segle xx, no la del segle XXI. I així, com deia el senyor Mòdol, es va evidenciar en el debat monogràfic sobre els mitjans audiovisuals que es va celebrar fa dos mandats i que va obrir realment les bases perquè s'obris un cicle de reformes que avui culminarà amb l'aprovació d'aquesta llei. Per tant, la radiotelevisió catalana va néi-

xer l'any 83, és a dir, fa vint-i-quatre anys, com molt bé deia el senyor Mòdol, i va néixer amb la voluntat de normalitzar el país, i va néixer també amb la voluntat de normalitzar-lo des d'una perspectiva lingüística, però també va néixer amb la voluntat de crear, de consolidar un espai català de comunicació.

I ara, passats aquests vint-i-quatre anys, és cert que podem dir que ha passat molt de temps, que ha plogut molt i que aquella televisió, aquella TV3 que s'adreçava en els seus inicis a un país de 6 milions d'habitants, ara s'adreça a un país de 7 milions i mig. Aquella TV3 que va néixer en un país essencialment bilingüe –això sí, amb el català en minoria–, ara s'adreça a un país amb moltes més llengües. Aquella TV3 que va néixer com al tercer canal, quan en aquell moment partíem d'un monopoli estatal..., ara tenim una oferta molt més àmplia; una oferta molt més àmplia també en castellà, que s'ha multiplicat i que ha crescut d'una manera exponencial, tot i que també és cert que ha crescut l'oferta de televisió de proximitat, l'oferta de televisió local. Per això posava en evidència que cal seguir impulsant, i més que mai, l'ús social del català, i en aquest sentit nosaltres hem volgut incorporar-hi una sèrie d'esmenes.

Però, com deia el senyor Mòdol, estem en un context dinàmic, canviant, i en els darrers anys el món audiovisual s'ha transformat completament. De fet, hem passat de pensar i de treballar en clau analògica a pensar i treballar en clau digital. I això també ens ha forçat a adequar els mitjans públics als nous requeriments tecnològics, a les noves realitats, a les noves necessitats, i en aquest sentit també necessitats de millorar la independència, necessitats de millorar la pluralitat i la professionalitat dels mitjans públics. I això vol dir també posar al dia la legislació, posar-la al dia per afrontar amb eficàcia, per afrontar amb competitivitat els nous reptes que, en definitiva, han d'esdevenir noves oportunitats.

I per això, com deia, ens calia adaptar l'eina. I el que ha estat substancial per CiU en tot aquest procés ha estat bàsicament el mateix que fa vint-i-tres anys: l'impuls de l'ús social del català, l'existència i la consolidació més que mai d'un espai català de comunicació, el suport a la indústria audiovisual catalana, pionera en el nostre país. I aquest, per tant, ha estat el nord, podem dir, el nostre nord en el debat parlamentari. Un nord i també, permetin-me que ho digui, una manera de fer; una manera de fer en tant que som la primera força parlamentària del país. Una força parlamentària a l'oposició, sí, però amb una oposició responsable, amb una oposició rigorosa, perquè som una força política, com deia, amb experiència i una força política amb vocació i amb mentalitat de govern. I crec que avui és una bona mostra d'això.

I és per això que dic que hem treballat amb il·lusió, hem treballat amb rigor, amb ganes, amb actituds obertes i amb la voluntat de fer un text viable, que fos possible en la seva praxi, perquè també ens preocupa, i molt, la governabilitat de l'ens, i perquè a més compartim plenament l'esperit de la llei: fomentar, com deia, la independència, la professionalització dels mitjans públics, és a dir, la desgovernalització.

Per tant, és a partir d'aquests objectius i també, si m'ho permeten, d'aquest tarannà, que hem presentat un pa-

quet d'esmenes; un paquet d'esmenes que en elles mateixes ve la voluntat de millorar i de perfeccionar aquest text i que en una gran majoria és cert que han estat acceptades i incorporades, i de les quals exposo una breu mostra.

Esmenes en el sentit de fomentar l'ús social del català. Creiem i creïem que calia insistir en aquest aspecte, i en aquest sentit hem transaccionat esmenes.

Hi hem incorporat també esmenes sobre la necessitat d'enfortir, com deia, l'espai comunicatiu català; d'enfortir-lo com un dels pilars que realment ha de garantir la pervivència d'un model nacional, d'un model democràtic.

Hi hem incorporat també un seguit d'esmenes en clara sintonia amb el que creiem que és l'esperit de la llei; així, doncs, en la línia d'afavorir, de propiciar, d'assegurar l'objectivitat, la pluralitat, la independència i la imparcialitat dels mitjans. I també és en aquest sentit que hem forçat i defensat que tant l'article 7.2 com l'article 7.4... Hem estat implacables en aquest sentit, perquè creiem que l'aprovació dels membres del Consell de Govern, així com l'aprovació del mateix president del Consell de Govern, s'han de fer per una àmplia majoria qualificada de dos terços del Parlament.

I és en aquest sentit que sí que hem estat belligerants, i és en aquest sentit també que voldria agrair als grups del tripartit que hagin retirat la seva esmena 7 fa pocs moments. I, per tant, jo crec que en aquest sentit tots refermem aquesta voluntat, realment, d'independència dels mitjans de comunicació; una voluntat de despolitització que subscriuim tots i que esperem que no es vegi alterada per conductes que posin de manifest una manera d'entendre la política comunicativa diferent.

Saben que la llei, de fet, ja determina la necessitat de consensos amplis o consensos totals en la gestió, ja que fixa majories qualificades, com deia, de dos terços per a l'aprovació d'alguns acords del Consell de Govern. Per tal que fos operatiu, també des de Convergència i Unió hem posat de manifest i hi hem incorporat mecanismes per tal de fer possible la governabilitat de la corporació en aquest sentit. El fet que el mandat dels membres del Consell de Govern sigui també superior al de la legislatura també avança en aquesta línia, com deïem, de despolititzar-lo.

També hi hem incorporat esmenes en defensa del sector català audiovisual; esmenes concretes, mesures de suport, mesures, en definitiva, de foment, amb una especial cura, com deia, en un sector com aquest, un sector emergent i pioner a Catalunya. I és en aquest sentit que l'article 24, que feia referència a l'obligació per part de la corporació de finançar pel·lícules europees i catalanes, arran de la nostra esmena incrementa un punt el seu percentatge de la xifra total d'ingressos que es dedicarà a aquest apartat. Alhora, també la nostra esmena incorpora en aquesta prerrogativa els documentals, els programes pilot i les sèries d'animació, com deia, punteres, indústria puntera del nostre país. Per tant, també aquesta és una aportació que jo crec que és concreta, que demandava el sector i que hem pogut dur a terme.

També hi hem incorporat una disposició addicional en la línia d'harmonitzar la publicitat en el sector públic i privat. Creiem també que aquesta era una demanda que hem pogut, gradualment, posar sobre la taula.

Hem redefinit, en aquest sentit també, el Consell Assessor de Continguts i Programació; un consell assessor el qual dotem de moltes més funcions, i a més a més, d'acord amb les noves necessitats tecnològiques, socials, educatives, culturals, obrim a diferents membres i a diferents sectors, en un intent de professionalitzar-lo encara més i de dotar-lo, com deia, d'unes funcions més plenes.

Aquestes han estat algunes de les aportacions del nostre grup a la llei. De fet, hem retirat abans d'entrar en el Ple algunes esmenes, i només en deixem vives dues: la 14 i la 17, que, en principi, compten amb el Grup dels Socialistes, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Esquerra.

I anunciar que votarem afirmativament les esmenes 1 i 23 del Partit Popular, esmenes que fan referència al caràcter formatiu també dels mitjans de comunicació. A darrera hora, aquest dematí s'ha produït una transacció en l'esmena 22, que presentava el PP, esmena que, per altra banda, doncs, des de Convergència i Unió hauríem votat afirmativament, en el sentit que jo crec que tots els membres de la ponència vam posar de manifest la necessitat de poder arreglar un excés de reglamentació que en el seu moment es va tenir en la Llei de l'audiovisual i, per tant, jo crec que aquesta era una voluntat de tots els membres. Però la transacció que el Partit Popular i el tripartit han fet d'aquesta esmena comporta, per altra banda, la modificació del punt 3 de l'article 109, també de la Llei de l'audiovisual, que fa referència a l'autorització prèvia per part del CAC de les emissions de publicitat institucional. Aquí no podem donar-hi suport, perquè, a més a més, entenem que aquesta modificació, més que facilitar la tasca, el que fa és crear un conflicte d'interpretacions, en tant que creiem que el fet de treure aquesta condició prèvia del CAC davant la publicitat institucional no ajuda, ni respon a cap lògica, ni respon en absolut, com deia, a aquesta voluntat.

Per tant, en aquest sentit, ens abstindrem i demanarem la votació separada d'aquesta transacció, i lamentem, doncs, no poder votar aquesta esmena 22, que realment era un dels esperits que teníem.

Per tant, com deia, nosaltres deixem vives les esmenes 14 i 17. Retirem les altres en ares del consens, no sense..., que sentim aquesta llei, que és una llei que calia, que demandaven el país, els sectors, els professionals i que ja va començar en el passat mandat. Segurament aquesta no és la llei que hauria fet Convergència i Unió, però sí que els puc dir que és una llei de què compartim l'esperit, és una llei que sentim i hem fet nostra i que hem treballat perquè fos la millor llei possible; una llei que hem treballat, com deia, amb rigor, generositat, i en què hem volgut treballar per acostar posicions de totes les forces polítiques, que sempre ha estat possible amb la màxima unanimitat quan hi han hagut debats de l'àmbit audiovisual i que al nostre parer és important, aquesta unanimitat, també, per poder desplegar després

una llei com aquesta. I nosaltres creiem que, com deia, les grans lleis del país requereixen consens.

Per acabar, volia agrair als membres de la ponència la seva tasca. Especialment voldria tenir un agraïment per a la membre del meu grup i companya de partit Marta Llorens, que va treballar eficaçment en la ponència a l'anterior mandat. Agraïment també a totes les institucions i persones que han comparegut en el decurs dels treballs de la ponència. També als membres del CAC, del qual en veig alguns a la tribuna de convidats, i els reitero la salutació. Alguns d'ells van defensar des d'aquesta mateixa tribuna aquesta llei. També un agraïment, com és lògic, per a la lletrada, per a les secretàries de la ponència i, sobretot, per a la resta de ponents, com deia.

Crec que avui, amb l'aprovació d'aquesta llei, donem un salt molt important també en la qualitat democràtica del nostre país. I és aquest text que creiem que ens permetrà tenir realment uns mitjans de comunicació més professionals, més independents i també més competius, que ens permetin tornar a liderar l'espai, el mapa comunicatiu català.

Gràcies, moltes gràcies, president.

El president

En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Ferran. (*Veus de fons. Pausa.*) Sí, hi havia esmenes; el que passa, que les han retirat. Però, malgrat això, mantenim l'ordre d'intervenció de major a menor, com he dit abans. Senyor Ferran, té la paraula.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, estava convençut que era el torn del senyor Santi Rodríguez, però cap problema. Bé, començar amb una cosa que no em voldria oblidar, que són els agraïments i que segurament seran redundants, perquè tots els grups que hem participat en la discussió d'aquesta ponència, realment, hem de valorar com a molt positiu el treball que han realitzat els lletrats de la cambra, i també el treball que van fer per endavant el senyor Josep Maria Carbonell, la senyora Comas d'Argemir, la senyora Marta Llorens i molts membres del CAC que han seguit de forma continuada i molt atenta la discussió i els treballs d'aquesta ponència, com ho van fer també respecte de la Llei de l'audiovisual. A tots ells i als lletrats de la cambra, a la senyora Esther Andreu i a la senyora Anna Casas, l'agraïment del nostre grup.

I també l'agraïment als ponents de la ponència, de tots els partits polítics, perquè crec que, en una llei d'aquest tipus, que és una llei que en diem «de país», realment crec que l'actitud que ha tingut tothom ha estat una actitud extremadament constructiva i que ha anat molt més enllà del que són els legítims interessos partidistes. I en aquest sentit, doncs, voldria felicitar totes les forces polítiques i també, concretament, el principal grup de l'oposició, doncs, per haver tingut una actitud que creiem que és de país. I, en aquest sentit, és un element per congratular-nos-en tots plegats.

Jo, anunciar, senyor president, dues referències a esmenes, i, després, passaria a fer, si li sembla..., a vostè, una recomanació, unes valoracions polítiques sobre el fet que estem fent avui.

Anunciar-li que retirem les esmenes 7 i 9, i anunciar també que fem una transacció o que l'articulem una transacció amb l'esmena número 22, en la qual voldria agrair particularment al Partit Popular aquesta visió més institucional, una visió institucional que ha tingut, i que també recull, en certa manera, una demanda que ens havia fet el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, a través d'una petició específica en un dels informes que va tenir lloc en aquesta cambra.

Per tant, lliga això amb aquesta felicitació anterior d'aquest sentiment més institucional que hem tingut tots els grups de la cambra.

Bé, estem davant d'una llei que és la resultant d'una espera, si em permeten l'expressió, fatigosa, eh?, fatigosa per als professionals, per als diputats, per als mitjans de comunicació que ens han seguit, per als membres del CAC, perquè, clar, una llei que s'ha anat arrossegant al llarg de tants anys, doncs, al final, genera una mena d'escepticisme. Diuen: «Home, això..., és probable que no se'n surtin.» Doncs, sí; jo crec que ens en sortim i ens en sortim prou bé.

I la resultant final és també la resultant d'un debat de referència, d'un debat que va tenir lloc el desembre del 99, sobre els mitjans de comunicació, que va marcar unes línies mestres, que sembla que han arribat a consensuar totes les forces polítiques del país. I es produeix un fet diferencial, que jo voldria posar damunt de la taula: Catalunya dins l'Estat espanyol és la comunitat que ha anat més lluny, que ha vertebat més legislació, que ha discutit més, que ha parlat més i que ha treballat més en la definició de quin és el paper que han de tenir els mitjans audiovisuals.

I ha estat, i permetin-me, i no és falsa modèstia, amb els governs d'esquerres que s'han tirat endavant les tres lleis que comentava el relator fa pocs instants: la Llei del CAC, la modificació de la Llei del CAC, de l'any 2004; la Llei de l'audiovisual, que en diem de l'audiovisual, col·loquialment, del 2005, i aquesta que arriba el 2007. És a dir, vull posar en valor que ha estat amb governs d'esquerres que aquella discussió col·lectiva i assumida per tothom arriba a tenir una concreció legislativa. I això és un element a tenir en compte.

Però també convindria, perquè la senyora Joana Ortega també ho ha fet, fer un balanç del que ha estat la llei que es va votar l'any 83. És veritat, va ser una llei de país; ha estat una bona llei. Però fem-ne una balanç, també. Per què aquella llei s'ha de modificar ara? Doncs, s'ha de modificar ara per moltes circumstàncies, per circumstàncies de grans canvis tecnològics, brutals canvis tecnològics, espectaculars canvis tecnològics. Però no seria just que no féssim també una valoració, amb els clarobscurs, amb els temes que van ser negatius o que han estat negatius i amb els que són positius.

Començaré amb els negatius. Home, tothom sabia que hi havia una excessiva vinculació al poder polític dels mitjans de ràdio i televisió; tothom sabia que hi ha-

via molts elements... Durant molts anys hem discutit que aquests mitjans de comunicació eren una mena de corretja de transmissió d'algunes determinades..., del Govern de torn, que els nomenaments dels directors generals es feien d'una forma realment digital, en el sentit més estricte de la paraula, etcètera, i que el pluralisme no estava garantit dins la corporació catalana, i que també hi havia una cosmovisió parcial de Catalunya i del país i de la societat catalana que obeïa més a una percepció partidista que no a una percepció global de país i plural, i que la gestió econòmica, en aquests obscurs, tampoc va ser tan reeixida com podia haver estat. Nosaltres sabem que fa uns anys vam trobar-nos una corporació catalana molt endeutada, amb un deute molt gran. I aquests serien, potser, els elements negatius, que es poden corregir, que s'han de corregir i que creiem que la llei corregirà.

Els positius? Ho ha dit la senyora Joana Ortega: un element importantíssim de normalització lingüística –un element importantíssim de normalització lingüística– i cultural del país; un desenvolupament importantíssim, també, de la indústria audiovisual del país, també amb algun clarobscur, però que potser no és el moment ara de plantejar-nos-el, i realment, doncs, en conjunt podem dir que la llei ha sigut positiva.

Ara, precisament, aquests clarobscurs de la llei són els que ens posen ara davant de l'evidència de la necessitat de transformar-la i de reformar-la. Calia una refundació de la Llei de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que a partir d'ara es dirà la Comissió Catalana de Mitjans Audiovisuals. Que garantis què? Què havia de garantir aquesta refundació? Allò que vam discutir en el debat sobre els mitjans de comunicació: la independència dels mitjans –un país modern sense uns mitjans de comunicació independents, doncs, no és tan modern–; havia de garantir l'exercici de la professionalitat –que els professionals poguessin treballar còmodes, amb criteris no polítics, de dictat polític, sinó amb criteris de professionalitat–; d'acord amb les exigències socials, de la societat; que defensés el caràcter de servei públic –després de la trencada del monopoli, per dir-ho d'alguna manera, del que era la ràdio i televisió calia garantir l'accés universal i el servei públic als mitjans–, i, per tant, la defensa també de valors que considerem democràtics, que considerem de fons: que garantis també la difusió de la nostra llengua, de la nostra cultura. I creiem que amb aquesta nova llei això s'aconseguirà.

I per aconseguir aquest objectiu calia reformar, recrear alguns dels organismes que eren la columna vertebral d'aquesta llei. Calia renovar la gestió, calia renovar-ne el Govern. I la llei ara ho deixa estipulat en tres estaments, per entendre'ns: un consell de govern, integrat per dotze persones. Però que tindrà una diferència fonamental amb l'anterior: que a l'anterior el president era nomenat des del Govern i en aquesta ocasió serà el Parlament de Catalunya, per un consens de dos terços, que articularà un consell de govern que gestionarà la radiotelevisió pública catalana, amb un consens de dos terços. Amb un director general, que és el segon nivell de gestió, que tindrà unes facultats més executives, que també serà triat per una convocatòria pública i que també haurà de tenir el vistiplau de dos terços del

consell de govern, amb la qual cosa garantim tota una articulació d'elements que permetrà que la direcció de la radiotelevisió pública catalana es faci d'una manera més professionalitzada, més independent, amb menys presència i exigència dels governs de torn. I un consell assessor de continguts on estaran representats sectors diversos de la societat catalana, sectors que treballen a la radiotelevisió pública, professionals, però també sectors de la cultura, sectors del consum, sectors de tot arreu.

I tot això es garanteix. I també la llei marca i defineix els criteris bàsics del que ha de ser el seu manteniment econòmic i la seva exigència en relació amb el Govern, que és el contracte programa; contracte programa que es discutirà amb el Govern i que marcarà no sols com ha d'anar econòmicament la corporació, sinó també què s'espera de la corporació des d'un punt de vista empresarial.

Doncs, bé, tot això, senyores i senyors diputats, crec que ho hem arrodonit. Potser no al gust de tothom. Evidentment, hi havia diferències de percepció entre els diferents grups polítics, però ja deia al principi que ens hem de felicitar perquè al final hem arribat a una síntesi que creiem que serà positiva per al país per molts anys.

Bé, i ara que la tenim a tocar els dits, sí que voldria fer algunes consideracions, que són de caire potser més polític. Les primeres, adreçades als professionals dels mitjans, i van adreçades contra el desencís, van adreçades contra l'escepticisme, van adreçades contra aquesta «desesperació», entre cometes, que comporta un temps d'espera tan llarg, i que nosaltres pensem que aquesta llei ens ha d'ajudar a vèncer inèrcies, ens ha d'ajudar a construir un millor servei públic i ells són importantíssims, per no dir potser els més importants de tots. I, per tant, hi ha una crida a la incorporació, amb il·lusió i amb entusiasme, a bastir, a seguir fent una ràdio i televisió pública, de servei públic, de qualitat, perquè els professionals que tenim tenen molta qualitat; ara: cal donar-los espai per córrer i espai per treballar.

I jo els vull fer una crida que s'animin, que es venci algun relativisme i algun desencís i que s'incorporin allò que pot perfeccionar aquesta llei, perquè, entre altres coses, aquesta llei, ben gestionada, pot contribuir a l'estabilitat econòmica, a l'estabilitat laboral i a l'estabilitat professional d'aquests professionals, valgui la redundància.

Segona consideració, i ja és més de país, ja és més de contingut diguem-ne filosòfic, si ho volen vostès així, del meu grup polític o del meu grup parlamentari. Nosaltres creiem que cal una ràdio i televisió de país. Què volem dir «de país»? No de *franja* de país, sinó de *país* en el seu conjunt: d'oïdors i de televidents d'origen, tipus, classe, llengua, condició, moltes vegades diferents. No volem una televisió d'addictes a TV3, per exemple; volem una TV3 de servei a tot el conjunt de la societat catalana: de l'antiga i de la nova i de la que s'incorpora. I jo crec que vostès m'entenen perfectament.

Nosaltres creiem que cal una ràdio i televisió catalana oberta a les realitats emergents d'aquest país, provinents d'altres gustos, d'altres llengües i d'altres cultures. Per-

què l'èxit o el no-èxit d'una ràdio i televisió pública catalana de futur rau en la seva capacitat de seducció i d'introducció en la Catalunya real. Si no... I ara em permetran una *boutade*, i espero que em disculpin: nosaltres no volem, no diem que sigui ara així, però no volem una ràdio i televisió catalana que sigui una oda al pa amb tomàquet. No volem això. Volem una ràdio i televisió catalana que no sigui antropològica –no estic dient que ara ho sigui–, volem que no sigui antropològica, que sigui un reflex d'allò que és la realitat social del país. I per això, en aquest sentit, caldrà esmerçar alguns esforços.

Per això confiem en aquesta llei, perquè pot estimular una televisió de servei nacional, fixin-se bé en el que els dic, una televisió de servei nacional, que no vol dir una televisió nacionalista. I, en aquest sentit, creiem que el futur de la ràdio i televisió de Catalunya ha de ser una ràdio i televisió al servei de tota la comunitat.

En aquesta etapa, nova, caldrà vigilar molt la neutralitat de les paraules i dels conceptes, precisament per vèncer inèrcies, vicis adquirits en base a la sedimentació de molts anys d'una estructura o d'un pensament políticament correcte, en aquell temps. I, per tant, s'obre una nova etapa on s'hauran de definir, redefinir, moltes coses, rediscutir moltes coses, repensar molts llenguatges, perquè l'objectiu final, l'objectiu també de la llei, és donar un bon servei públic a tots els ciutadans i totes les ciutadanes de Catalunya.

En Miquel Iceta sempre fa servir una frase, molt comunament, i m'agrada, perquè crec que..., la fa servir per Catalunya, però crec que serveix per a la ràdio i la televisió catalana, també. Diu: «Quan Catalunya suma, guanya; quan Catalunya resta, perd.» Quan la ràdio i televisió de Catalunya sumi, guanyarà; guanyarà audiència, guanyarà credibilitat, guanyarà espai social, guanyarà ús social, per entendre'ns. Si la ràdio i televisió pública catalana resta, no farà res d'això: seguirà treballant, o treballarà, o possiblement acabi treballant per a una franja de la població de Catalunya, i això no seria bo, perquè la nostra vocació és de servei públic.

I pel que fa a un tema d'actualitat com el de la llengua. Permetin-me que els digui una cosa: la preeminència del català –la preeminència del català– no implica la rigidesa en l'aplicació de la llengua. Creiem que més aviat és més útil la seducció de la llengua. I la nostra llengua és prou maca per poder seduir tothom.

I nosaltres creiem, senyores i senyors diputats, que aquesta llei pot contribuir a això; en tenim moltes esperances, perquè en el fons el que ens anima és l'amor i el servei a un país cohesionat i sense esquerdes.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre senyor Carmel Mòdol.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la llei que avui portem a la consideració d'aquesta cam-

bra, a una votació que se seguirà immediatament després que fineixin les intervencions, és la darrera etapa d'un treball continuat des de finals del 2003, quan es va constituir el Parlament que va donar lloc al primer govern d'esquerres a Catalunya, i que ha continuat durant aquestos quatre anys, tot i que durant aquestos quatre anys hi ha hagut el període de la dissolució de la cambra, de la dissolució del Parlament, que va provocar noves eleccions i que, per tant, hi ha hagut uns mesos d'aturada del treball parlamentari.

En aquestos quatre anys aquesta cambra, per la via d'una ponència, ha estat capaç de complir el mandat de la Resolució 3/VI del Parlament de Catalunya, de 15 de desembre de l'any 99. Aquesta és una satisfacció que tots i totes els diputats d'aquesta cambra, especialment els membres de la ponència, als quals, com han fet els meus il·lustres col·legues, vull agrair l'esperit amb què hem estat treballant... Ha fet possible, com deia, acabar una feina que aquest Parlament s'havia encarregat a si mateix. I, home, que una resolució del Parlament es compleixi en un termini raonable, una resolució que, a més a més, implicava tant esforç, el treball en tants aspectes diferents, és una qüestió de la qual crec que com a Parlament de Catalunya, com a electes del poble de Catalunya, ens n'hem de felicitar.

Avui acabarem aquestos treballs, i segurament no podrà ser, tal com hauríem desitjat, amb un consens absolut. Aquesta ha estat la voluntat de la ponència, de tots els membres de la ponència: treballar per arribar a senyalar les fites d'un consens total, amb l'aprovació de la Llei de l'audiovisual i de la Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. No serà possible perquè hi han alguns aspectes que no ho fan possible, aspectes que els grups que em seguiran, o almenys alguns d'ells, ja remarcaran, ja explicitaran. Però jo, igual com ho ha fet el senyor Joan Ferran, vull agrair al senyor Santi Rodríguez que, tot i que –i al seu grup– la seva decisió final probablement serà votar que no a la llei –almenys així està més o menys previst–, hagi facilitat, en la seua feina dintre la comissió, que tinguem una bona llei –així ho veu Esquerra Republicana de Catalunya– i que també hagi facilitat la reforma d'alguns aspectes de la Llei de comunicació audiovisual de Catalunya que l'exercici d'aquesta mateixa llei, el seu desplegament, haviem demostrat que s'havien de modificar. Em refereixo, concretament, a l'article 108 de la mateixa llei, que es deroga, es derogarà, i a l'article 109, que es modificarà. Es modificaran –jo entenc les explicacions que ha donat la il·lustre senyora diputada Joana Ortega–, però es modificaran perquè, en certa manera, les lleis han de respondre d'una forma molt directa a la racionalitat i a la demanda de la societat civil. I la societat civil, en totes les seues expressions, ens demanava que actuéssim d'aquesta manera en tots dos articles. I per això ho fem, no per cap altre càlcul polític.

Deia que ens hem de felicitar pel treball fet per aquesta cambra, sabent que la part més difícil d'aquest treball és la que avui debatrem i la que avui votarem. La Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, si miren l'articulat, és la més prima de les que hem tocat, pràcticament. Prima en nombre de pàgines; prima també en nombre d'articles: trenta-cinc articles només, molt

menys que la Llei de comunicació audiovisual, que en tenia més de dos-cents. Però era la llei més difícil de fer políticament. Per això, tot i que el seu text és reduït, les hores, les discussions, i els temps passats, els intercanvis d'opinions, han servit perquè tots plegats trobéssim els punts de trobada, els punts de consens per fer possible aquest redactat final. I això ha implicat renúncies per a totes les parts, també per a Esquerra Republicana de Catalunya.

Nosaltres manteníem des del principi que, aprofitant que fèiem la nova llei, aquesta llei havia de superar la situació que havia heretat i havia de ser una de les més avançades del món amb la participació de la societat civil en la tria dels òrgans gestors d'un grup d'empreses, que és el que és realment la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, d'un grup d'empreses que tenen, que es mouen, que treballen en àmbits especialment sensibles, com són els de la comunicació. I volíem, per aquesta raó, que no només es garantís la participació del CAC, que la llei ja ho garanteix, sinó que la societat civil es pogués dirigir al CAC amb un procediment de selecció prèvia dels candidats a ocupar els llocs que aquest Parlament finalment havia de triar, que són els llocs del Consell de Govern, el màxim organisme de direcció de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Hem renunciat a aquesta pretensió en atenció al consens que hem buscat amb tots els grups, però avui era el dia de fer-la palesa, com ja havíem fet amb el vot particular que va emetre el meu grup als primers treballs de la ponència, l'any 2006.

La llei canvia absolutament el marc jurídic; sembla que no canviïn grans coses, i les canvia totes. Passem d'un consell d'administració que fins ara, dignament, però eren –són encara– els assessors de luxe de la màxima autoritat, que és el director general, que és qui compareix en aquesta cambra, i aquest Consell d'Administració el redonem Consell de Govern, però és que li donem les atribucions de consell de govern, i la llei el significa com la màxima autoritat de la corporació. És per aquesta raó que el president o presidenta del Consell de Govern és qui vindrà, a partir de la seva elecció, a donar explicacions a la comissió de control parlamentari corresponent.

Se'ls dóna més atribucions que van en detriment de les que tenia anteriorment el director general o directora general, al qual se li manté encara –i ha de ser així– el màxim rang executiu, perquè algú ha d'executar les instruccions del Consell de Govern, i aquesta és la figura del director o directora general, que ja no nomena el Govern de la Generalitat, com fins ara. I aquest exercici de realisme dels grups polítics ha vingut acompanyat també per l'exercici de generositat en la concepció del projecte de llei per part del Govern de la Generalitat. El Govern de la Generalitat avui perd una de les atribucions que fins al dia d'avui tenia, que és el de nomenar el director general o directora general de la corporació. A partir d'ara serà el Consell de Govern qui ho farà, i ho farà després de fer una convocatòria pública, amb la qual cosa aquesta via sí que està oberta a la participació directa de la societat civil.

El mandat passa de quatre a sis anys. A un grup d'empreses que treballen amb material sensible com és el de

la comunicació, li convé poder treballar amb tranquil·litat, que els seus professionals no estiguin sotmesos a les convulsions dels processos electorals. Tots els que som en aquesta cambra ens hem presentat a unes eleccions, tots sabem el pa que s'hi dóna. És convenient que els mitjans públics de comunicació de la Generalitat de Catalunya estiguin allunyats d'aquesta convulsió, que se'n garanteixi la independència. Per això el mandat passa de quatre a sis anys, per buscar que no estigui directament relacionat el finiment d'un mandat amb la convocatòria electoral, que, de fet, se superposin.

Una altra qüestió important és el tema de la participació –ho he dit, però voldria fer-ne un esment especial– del Consell de l'Audiovisual de Catalunya en tot aquest procés. La Llei de comunicació audiovisual li dóna al Consell de l'Audiovisual la consideració de màxima autoritat audiovisual del nostre país. És lògic que l'organisme independent, el CAC, aquesta màxima autoritat, tingui un paper fonamental en la tria de les persones que finalment hauran de ser votades en aquesta mateixa cambra. La participació del CAC en tot el procés, l'expertesa dels seus membres, farà que els candidats sobre els quals finalment s'hagi de pronunciar el Parlament de Catalunya siguin candidats o candidates, tots ells i elles, idonis. Si ells, si el CAC no dóna el vistiplau a un candidat, aquest candidat no pot ser votat en aquest Parlament. Això reforça l'autoritat d'aquest organisme, d'aquest organisme independent, i al mateix temps garanteix la pluralitat, garanteix la independència dels membres que finalment seran triats per ocupar el Consell de Govern.

Es fa també –ho han dits els meus companys, la senyora Ortega i el senyor Ferran–, es dota, se reforça i se li donen atribucions noves al Consell Assessor de Continguts i Programació. Òbviament, els mitjans de comunicació orienten gran part de la seva feina als continguts i a la programació. Que aquestos continguts i que aquesta programació responguin d'una forma molt directa a les necessitats, a les inquietuds de la ciutadania de Catalunya farà que aquesta televisió reconegui aquesta realitat social del país que reclamava el senyor Ferran. Però que se reconegui tot el país, perquè, com un dia comentava amb un magnífic professional sortit de les files de TV3, que ho comentàvem amb to cordial, i ell em deia: «És que la Mina hi surt poc, a TV3» –va dir això, no?–, i, clar, jo li vaig dir que, de veritat, ho havia de reconèixer i era així; per tant, la Mina havia de sortir –el barri de la Mina concretament, Sant Adrià de Besòs– a TV3, però que el Soleràs, Alfés, Montoliu de Lleida, Albatàrrec, que són pobles tots del meu voltant, també havien de sortir a TV3. Com a diputat territorial que sóc, provinent de la circumscripció de Lleida, entendran que també reclamí, aprofiti avui la meua compareixença en aquesta tribuna per reclamar als futurs gestors de la casa que sigui la *totalitat* del país la que es reconegui als mitjans públics de comunicació audiovisual, perquè a vegades algunes parts del país han costat de veure-s'hi reflectides.

Tenim, és veritat, uns magnífics professionals. Els tenim tan bons, ha fet tanta escola, la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que els hem exportat a pràcticament la totalitat de les ràdios i, sobretot, de les televisions de

l'Estat espanyol, i a alguns fins i tot a fora de l'Estat espanyol. Ha estat un magnífic planter, ho ha de continuar sent, impulsant la indústria audiovisual del nostre país. Però hem de ser conscients, aquesta cambra, d'una cosa: amb aquesta llei refundem la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. La refundem per reorientar-la, i amb això disposem d'una magnífica oportunitat per fer la feina ben feta, la feina que reclamàvem, la feina que tots i cadascun de nosaltres, els grups que componem aquest hemicicle, li demanarem en resposta a les demandes de la ciutadania del nostre país.

Aquesta reorientació serà fruit, en primera instància, de totes maneres, de l'encert que tinguem en aquest Parlament en la tria dels candidats i candidates que ocuparan el Consell de Govern. Els primers dotze dones i homes marcaran una etapa, els primers dotze membres de la nova Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, perquè disposaran, a diferència de tots els altres, d'unes condicions jurídiques –dels que hi ha hagut fins ara, vull dir–, d'unes condicions jurídiques molt més segures i disposaran de transparència en tot el sistema financer, com garantirà el contracte programa; disposaran, en definitiva, d'unes oportunitats magnífiques per fer un bon treball. Si ens equivoquem en aquesta cambra amb la tria, difícilment podran fer un bon treball. Des d'aquesta tribuna, doncs, apello a la responsabilitat dels grups parlamentaris perquè les propostes de candidats i candidates responguin a les expectatives que la mateixa llei fixa.

Finalment diré que ja he anunciat que retirem l'esmena cinquena, que és la que fa referència al procediment obert de tria del Consell de Govern, en ares d'aquest consens que he esmentat.

L'esmena setena –ja ho ha dit el senyor Ferran– també seria retirada. L'esmena setena la retirem també perquè creiem que, amb la voluntat de consens amb què neix aquesta llei, no té sentit que hi hagi un article que digui que, en cas de no obtindre la majoria qualificada de dos terços, que és com s'elegeixen els membres del Consell de Govern, el president o presidenta, que és la votació posterior –dels dotze s'elegeix el president o presidenta en una votació posterior–..., no té sentit que no requereixi també els dos terços. Són majories qualificades que haurien d'avaluar amb l'elecció del Consell de Govern el magnífic treball fet pels membres de la ponència i pels diputats d'aquesta cambra fins al dia d'avui.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'il·lustre senyor Santiago Rodríguez, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, consellers, arriba per fi, després d'alguns anys, el debat sobre la nova Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. S'ha dit en les intervencions anteriors quin és l'origen d'aquesta llei que avui ve a aprovació en aquest Ple. És una resolució d'aquest Parlament,

una resolució de la sisena legislatura, del desembre de l'any 99, que encarrega al Parlament l'elaboració de tres lleis.

I la veritat és que, sentint algun dels ponents anteriors, fins i tot el relator, he pensat que a vegades hauríem de replantejar el posicionament de la nostra força política, del nostre grup, entorn de la memòria històrica, perquè ja he hagut de dir en altres ocasions i per altres motius en aquest mateix Ple que a vegades dona la impressió que abans del tripartit no hi havia vida i que la vida comença amb el tripartit. I això no és així.

En aquella resolució d'aquest Parlament s'encarregaven tres lleis: la de la independència del Consell Audiovisual de Catalunya, la de la comunicació audiovisual de Catalunya i la reforma de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Doncs, bé, la Llei de la independència del Consell Audiovisual de Catalunya és de l'any 2000, no del 2004, on es produeix una reforma, una petita reforma, de la Llei del CAC. I fent encara més justícia, hem de recordar que el primer Consell Audiovisual de Catalunya apareix en una llei de l'any 96 –per cert, les dues, la del 96 i la del 2000, aprovades per unanimitat de la cambra– com a consell assessor del Consell Executiu.

Dit això, és cert que és a partir del 99 que es crea una ponència conjunta entre tots els grups parlamentaris per abordar la reforma d'aquestes lleis i de la que avui arriba aquí, si bé també és cert que és a partir de la legislatura anterior que, segurament, doncs, s'avança d'una forma més intensa en la redacció del text. Però també és cert que si la legislatura anterior no hagués acabat precipitadament..., i també és cert que si a la legislatura anterior no hi haguessin hagut, diguem-ne, trencadisses entre els diferents grups que donen –que donaven, en aquell moment– suport al Govern probablement aquesta llei que avui es porta a aprovació hauria estat aprovada en la legislatura anterior, cosa que no va ser possible.

L'objectiu de la llei és l'organització de la corporació, d'aquesta nova corporació, amb criteris d'independència, de professionalitat i viabilitat econòmica. I és sota aquests criteris que, en l'actuació del nostre grup en la ponència conjunta, hem actuat des del primer dia i des del primer moment expressant els nostres arguments respecte de com consideràvem que havia de ser aquesta nova corporació i quins havien de ser els mecanismes de l'acció especialment dels membres del Consell de Govern.

En fase de ponència, de ponència formal, el nostre grup va presentar un total de vint-i-tres esmenes. De les vint-i-tres, quinze van ser acceptades i dues van ser transaccionades; un nombre quantitativament important, però no qualitativament. I ara m'hi referiré.

Per tant, queden sis esmenes vives d'aquella ponència, més dos vots particulars, que ens vam veure obligats a presentar en aquell text, en el dictamen de la ponència, perquè, amb un dels acords o una de les esmenes que s'havia acceptat al Grup de Convergència i Unió, el nostre grup no podria estar-hi d'acord, com després m'hi referiré.

De les vuit esmenes, per tant, que queden avui pendents n'hi ha hagut una que, efectivament, s'ha transaccionat, i que després també comentaré, respecte del seu contingut.

En resum, quantitativament podem estar satisfets del nombre d'esmenes que s'han acceptat, però qualitativament no. I vostès saben perfectament que el nostre grup, des del primer dia, en el primer text que vam tenir sobre la taula, vam manifestar les nostres discrepàncies respecte del paper que el Consell de l'Audiovisual de Catalunya havia de tenir envers el nomenament i envers la proposta dels membres del Consell de Govern. Des del primer dia –des del primer dia–, fins al punt que en una primera instància, quan es va intentar portar un text a la Mesa del Parlament, el nostre grup ens vam negar signar, perquè no havia estat recollida de cap de les maneres aquella intenció que ja havíem expressat.

En resum, amb el text que avui es porta a votació ens queden dues, segurament petites, per la mida de les esmenes, però grans discrepàncies respecte del contingut de la llei.

Citava: el paper del CAC en l'elecció dels membres del consell. El nostre grup estem d'acord que el Consell de l'Audiovisual hagi de *participar* en l'elecció dels membres del consell. De fet, si la Llei de la comunicació audiovisual aprovada el 2005 diu que el Consell de l'Audiovisual ha de participar en l'elecció dels membres del consell, va ser fruit també d'una esmena del nostre grup parlamentari.

Quin és aquest grau de participació és on ens separa entre el posicionament del nostre grup i el posicionament dels grups que donen suport al Govern i del Grup de Convergència i Unió.

Nosaltres no estem d'acord que el CAC, que el Consell de l'Audiovisual, sigui qui proposi al Parlament aquelles persones que hauran de ser després designades pel Parlament, escollides pel Parlament, com a membres del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Estem d'acord que si el CAC ha de tenir algun paper pot ser, i segurament ha de ser, el de la verificació de la idoneïtat dels candidats que proposi el mateix Parlament, però no que sigui el CAC el que els proposi, com diu textualment la llei. Estem parlant d'una diferència d'una paraula, d'una esmena que afecta una paraula, i que no hem estat capaços tots plegats d'arribar al consens respecte d'aquesta qüestió.

Permetin-me que expressi una certa sorpresa en el sentit d'interpretar a vegades, especialment respecte al Consell de Govern, que allò que surt del Parlament no és suficientment de fiar. I, per tant, permetin-me dir una obvietat, que és reivindicar el paper d'aquest Parlament com a màxim òrgan de representació de tots –tots– els ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Dóna la impressió que el Parlament no sigui capaç d'escollir o de proposar els millors candidats, i se li encomana aquesta tasca a un organisme que al nostre entendre, i de fet la llei així ho diu, té assumides també tasques de control sobre la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. I això va originar que demanéssim

dictamen al Consell Consultiu. Això ho va originar. El Consell Consultiu, efectivament, ha dictaminat que això és constitucional, i és estatutari, i ho podem acceptar i ho acceptem, lògicament, com no pot ser d'una altra manera. Tot i amb això nosaltres continuem pensant que hi ha una certa incompatibilitat en el fet que el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, que a la vegada ha de controlar la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, sigui el mateix que proposi els membres del Consell de Govern.

Però permetin-me dir-los encara una altra cosa, i és que si estem parlant de la desgovernamentalització de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals..., permetin-me que els recordi que el president del Consell de l'Audiovisual de Catalunya continua sent nomenat directament pel Govern.

I permetin-me també que els recordi, i el president del Consell de l'Audiovisual se'n recordarà, perquè quan es va debatre la modificació del CAC l'any 2004 ell era el ponent del Grup Socialistes, que el nostre grup parlamentari va demanar que l'organisme independent, que era i que ha de ser el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, havia de tenir un president també independent, no nomenat pel Govern, i triat entre els diferents membres del Consell Audiovisual de Catalunya. Primera discrepància exposada.

Segona discrepància. És la introducció d'un nou concepte en l'ordenament jurídic desconegut fins aquest moment, que és el concepte de «llengua institucional». La proposició de llei fa referència que la llengua institucional de la nova Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals és el català. Aquest concepte és nou i com a nou permetin-me que els digui que a nosaltres ens oferia dubtes, i segurament no tant pel sentit de la paraula, que també, sinó per la interpretació pràctica que se'n pot fer, de la paraula.

Són coneguts els diferents intents o diferents intents que ha patit la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals per tal que el català sigui l'única llengua emprada en els mitjans de la corporació, l'única; em puc referir, per exemple, a la carta de principis de la programació.

El concepte i la pràctica ens porten a sol·licitar també dictamen del consultiu per raó d'aquesta discrepància, i és cert que també el dictamen del consultiu conclou la constitucionalitat i l'estatutarietat d'aquest article. Però també fa uns aclariments respecte de la interpretació de la paraula que al nostre entendre aclareix quina interpretació cal donar-li per no traspassar la ratlla de la constitucionalitat. Per tant, en aquest sentit interpreta que el concepte institucional no pot en cap cas excloure l'ús del castellà.

Fent memòria una altra vegada. La resolució origen d'aquesta proposició de llei, la 3 de la legislatura VI, inclou el principi de pluralitat lingüística, que compartim, i que es va votar unànimement. Compartim també la necessitat del foment de l'ús del català, de la difusió, de l'ampliació del coneixement del català. Però això ni pot ni ha de significar l'exclusió del castellà, que també és llengua pròpia de molts i moltes catalans i catalanes.

Hem coincidim, fins i tot, amb tots els grups votant i presentant propostes demanant la pluralitat lingüística de Televisió Espanyola, i a continuació hem vist com la majoria de grups també votaven en contra de la pluralitat lingüística en els mitjans propis de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

A part d'aquests dos grans elements, queden vives altres esmenes que fan referència a algunes qüestions que vull esmentar. Una primera, respecte del Consell Assessor. Va originar l'acceptació d'unes esmenes per part del Grup de Convergència i Unió, la nostra presentació de vots particulars que retornaven o que pretenien retornar el text al text original, perquè no ens convenia la nova reformulació que es feia del Consell Assessor.

Hi han tres qüestions fonamentals. Primera, d'un consell assessor actual que tenim amb nou membres passem a un consell assessor amb vint-i-un membres. D'un consell assessor que, en el text original, els seus membres havien de tenir una dedicació gratuïta passem a uns membres, a vint-i-un membres, que la llei ara no tanca la porta al fet que puguin tenir una retribució. I, finalment, passem d'uns membres taxats, previstos en la llei, que han de formar part del Consell Assessor –entitats, associacions d'usuaris, sindicats, etcètera– a un text obert que en funció d'allò que decideixi o pugui decidir aquest Parlament seran més o menys representatius.

Ens dona la impressió, i així ho vam dir i així ho hem de repetir, que la configuració d'aquest nou Consell Assessor és més aviat la creació de vint-i-un càrrecs per poder donar sortida a gent que ha deixat la política. Permetin-me que nosaltres discrepem d'aquesta voluntat.

Voldria fer encara dos apunts més. Un primer respecte de l'aportació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals a la producció, al suport a la producció independent. Va ser una esmena que vam presentar el Grup de Convergència i Unió i del Partit Popular; la vam presentar tots dos i va ser acceptada: d'aquell 5 per cent hem passat al 6 per cent.

Però nosaltres mantenim viva encara una esmena, perquè creiem que hi ha un subsector de la producció audiovisual a Catalunya que té un pes específic important, i que el suport que rep no és suficient, que és el sector de l'animació. Ja ho vam intentar, sense èxit, en la Llei de la comunicació audiovisual. Mantenim encara una esmena perquè aquest increment del 5 per cent de l'aportació, del 5 al 6 per cent, perquè aquest 1 per cent es destini, precisament, a les productores audiovisuals de sèries d'animació. Per cert, que tenen un èxit internacional visible. Recentment hem conegut la notícia que fins i tot Al-Jazira ha comprat sèries catalanes.

Faig referència a l'última esmena que s'aprovarà, que és la transacció que hem admès. La transacció que hem admès té dues parts: una primera que és la supressió de l'encotillament de la publicitat institucional en el món de la ràdio, perquè la Llei de la comunicació de l'audiovisual l'havien plantejat segurament més des del punt de vista de la televisió i menys des del punt de vista de la ràdio. I, per tant, vam presentar l'esmena demanant la supressió d'aquell punt. I la transacció a què hem arribat és de modificar, i creguin-me que no ho hem fet

ni per fer un favor al tripartit, ni ho hem fet perquè ho hagi demanat el Consell de l'Audiovisual o per fer-li un favor al Consell de l'Audiovisual, sinó que ho hem fet per convenciment –per convenciment–, perquè no creiem en la censura prèvia. I l'article que modifiquem en aquesta transacció preveia la censura prèvia de la publicitat institucional a través del CAC. Per tant, crec, creiem que li donem resposta en aquest tema.

Deia..., i acabo...

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...de seguida, senyor president. Deia, el ponent del Partit Socialista en referència a unes paraules del seu portaveu, de sumes i restes, no?: «Si suma, suma; si suma, guanya, i si resta, perd.» Doncs, és que m'ho ha posat molt fàcil: deu ser que per ara resta, perquè està perdent, i, per tant, ens pot dur a la conclusió que efectivament els mitjans de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió en aquest moment, com que estan perdent, és que s'adrecen únicament i exclusivament a una franja de població que no és tot Catalunya.

Acabo fent la valoració global, en el sentit de dir que, si bé aquesta llei representa un avenç important respecte de la Llei del 83, no ens convenç suficientment com per donar-hi suport, i, per tant, rebrà el nostre vot en contra.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Correspon ara intervenir al Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Té la paraula per fer-ho la il·lustre diputada senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Pugem avui a l'estrada esperant poder aprovar aquesta llei, que malauradament sabem ara sense el suport del Partit Popular. Però vull començar la meua intervenció, com han fet alguns dels meus companys, amb els agraïments a tots aquells i aquelles que han fet possible que avui finalment el debat portí també a l'aprovació de la llei. S'han citat les lletra-des i les gestores que han col·laborat en l'elaboració de la llei, tant en aquesta legislatura com en l'anterior, i des de l'inici del debat; els meus companys i companya de ponència, tant d'ara com els que els han precedit anteriorment, que han facilitat o que com a mínim a aquesta diputada li han facilitat l'oportunitat d'un bon debat i fins i tot d'aprendre més sobre els nostres mitjans de comunicació i el sector de l'audiovisual al nostre país. I especialment, pel que fa al nostre grup parlamentari, agrair a l'anterior ponent, a la Dolors Comas, anterior diputada, que a més a més avui ens acompanya, la feina feta des de l'any 99, des del debat que en aquesta cambra es va produir i que va iniciar tots els canvis legislatius que ja han repassat alguns dels meus companys.

A més a més, aquesta ha sigut una llei força participada. Des de l'inici d'aquell debat i des de l'inici de la seva gestació, diversos agents i sectors professionals: periodistes, membres del CAC, que avui també ens acompanyen, altres membres institucionals, la mateixa direcció de la corporació, han exercit la seva pressió a l'hora d'aprovar la llei, perquè la llei fos finalment aprovada, però han fet arribar també les seves aportacions concretes, que se sumen o que hem intentat sumar al final de la llei. Alguns d'aquests sectors, alguns d'aquests membres ens acompanyen avui en l'etapa final o en el moment final de l'aprovació de la llei, i volia també fer-los una salutació i un agraïment per aquesta col·laboració al llarg del que, com ja s'ha dit, ha estat un llarg procés.

Per entrar en el tema de les esmenes, abans de res, nosaltres volem anunciar, tal com han fet altres grups també, que malgrat que havíem mantingut tres esmenes fins al debat avui en el Ple, finalment, precisament, en ares i amb la voluntat fins al darrer moment d'aconseguir el consens i la suma de la majoria suficient, però també de la majoria més àmplia possible per aprovar la llei, retirarem les esmenes 5, 7 i 9, que havíem presentat i que creiem que haurien de poder facilitar, com dèiem, aquesta majoria i, en tot cas, que altres grups se sumin en l'aprovació de la llei.

Creiem que és especialment significatiu l'acord amb la transacció amb l'esmena del Partit Popular, l'esmena número 22, perquè sobretot garanteix o evidencia que aquest Parlament també és capaç de rectificar, que és capaç d'adequar-se a la realitat i que ha primat el principi de realitat, el principi del que està passant, per sobre d'altres principis o per sobre de la voluntat de mantenir una llei que en alguns aspectes s'ha mostrat inadequada o que en alguns aspectes es mostra inviable. I, per tant, creiem que és especialment significatiu que hàgim pogut acordar-lo. Lamentem que això tampoc no faci convèncer el Partit Popular per aprovar la llei.

D'altra banda, també els diem que, ja que el Grup de Convergència i Unió anunciava que mantenien algunes de les esmenes o que votarien a favor d'algunes de les esmenes del Partit Popular referents a substituir el caràcter educatiu que avui tenen els mitjans de comunicació públics pel caràcter formatiu de la corporació, nosaltres no recolzarem aquesta substitució. Ens sembla que els mitjans públics, per la seva condició de mitjans de comunicació, però alhora de servei públic de comunicació, de ser un servei públic a la ciutadania, han de garantir l'accés a l'educació i no pas a la formació en el seu aspecte més instrumental, sinó a l'educació en valors, a l'educació completa de la persona. I que aquest ha de ser l'objectiu que inspiro i un dels principis que inspiro aquests mitjans. I, per tant, no estarem d'acord que se substitueixi aquest caràcter educatiu pel caràcter merament instrumental o formatiu.

Per entrar en el debat pròpiament de la llei, certament avui, i alguns dels companys que m'han precedit ho deien, avui l'aprovació de la llei és una fita. És una data molt esperada i és una fita, perquè des de l'any 99, com s'ha reiterat, Catalunya va esdevenir pionera en el debat del marc audiovisual. Ho va esdevenir no només en el debat i en l'aportació d'idees, sinó també en la concreció

i en la materialització d'aquestes idees en tot un paquet legislatiu que aquest Parlament ha anat veient en els darrers anys. És veritat que l'encàrrec és de l'any 99. És veritat, senyor Rodríguez, que abans del tripartit la vida ja existia, no li ho negaré, en som ben conscients i n'èrem ben conscients abans de l'any 2003, li ho puc ben assegurar. Però, en tot cas, el que no podem negar és que en aquest paquet legislatiu en el marc de l'audiovisual l'impuls que la nova majoria d'aquest Parlament li ha donat és significativament superior al que s'havia produït abans. I que, precisament, aquesta Llei de reforma de la corporació, que hauria pogut ser aprovada no només l'any 2006, sinó que hauria pogut ser aprovada abans, és ara, i amb aquesta majoria parlamentària, que veu la llum. Per tant, alguna cosa hi deu tenir a veure.

Deia, a més a més, que aquesta és una llei que el juliol de l'any 2006 hauríem pogut veure aprovada. Probablement el context polític no ho va permetre. Però és veritat que les voluntats polítiques, si hi haguessin sigut, haurien permès que avui ja tinguéssim una llei i que avui aquesta reforma, aquesta fita a què tots ens referim ja estigués en marxa.

No és només una llei molt esperada pel sector, una llei en què ens han pressionat molt perquè finalment pugui veure la llum, i que estem molt d'acord que calia que veïés la llum, sinó, a més a més, és una llei que s'esperava que reunís un ampli consens. Ens reclamaven l'aprovació de la llei i ens reclamaven que aquesta fos amb el màxim consens possible, perquè no és una llei qualsevol. Ja s'ha dit, probablement com moltes d'altres, però aquesta especialment, pel que fa als mitjans de comunicació, és una llei de país. I per això, precisament, no és una llei del Govern; que hauria pogut ser una de les iniciatives d'aquest Govern presentar un avantprojecte, presentar un projecte de llei i fer-ne més via. És una llei que surt del mateix Parlament en una ponència parlamentària, que es treballa des del seu inici amb tots els grups parlamentaris –a la darrera legislatura amb un grup més–, i que, per tant, recull o intenta recollir des del seu inici aquest consens i aquest sentiment i aquest sentit que ha de ser una llei entre tots i totes. És veritat que al final el consens no és total; és impossible que finalment ho sigui. I nosaltres creiem, a més a més, que el consens no es pot fer servir com una clau per a l'immobilisme o per no avançar o com una condició per imposar segons quins criteris o segons quines visions. Entenem que el consens ha de servir per sumar els mínims comuns i que, en tot cas, per consolidar i posar molt sòlidament les bases en les quals avançar. I en aquest sentit, a nosaltres ens hauria agradat anar més enllà en alguns dels aspectes de la llei; és veritat que en alguns punts no ens n'hem sortit, però finalment valorem que el que és important és tenir, tenir aquesta llei, que avui s'aprovi amb els avantatges, amb la millora que suposa, i que altres qüestions en les quals el nostre grup parlamentari hauria volgut anar més enllà no deixarem de creure que són positives, i intentarem que en altres moments es puguin acordar, però que avui, com hem dit en la retirada d'algunes esmenes, deixem de banda.

Ens hauria agradat que algunes de les coses que el mateix text de l'any 2006, de l'any passat, ja recollia, i que

en el seu moment vam aconseguir-hi un cert consens..., que avui, pel que sembla, o que, en tot cas, sembla que avui no es produirà. Deia que ens hauria agradat també, en contra d'algunes de les coses que s'han dit, que el paper del CAC en el nomenament dels membres del Consell de Govern anés fins i tot més enllà del que estipularà la llei que avui aprovarem. Però, precisament, en aquest sentit, hem retirat una de les esmenes en ares del consens i en ares de poder trobar un punt comú i un punt intermedi entre tots els grups. També creiem que la corporació podria funcionar igualment amb un consell de govern menor, amb menys membres, però creiem que si els dotze membres han de fer consens i han de fer possible que avui acordem la llei, tampoc amb això ho frenarem.

En tot cas, estem satisfets d'haver millorat alguns dels aspectes, com es deia, de la gestió de la corporació, la presa de decisions en el mateix Consell de Govern, de desvincular el mandat del Consell de Govern de les legislatures i de les eleccions parlamentàries, que el nomenament del director deixi de ser una atribució del Govern i, per tant, passi a ser una atribució del mateix Consell de Govern, que alhora és escollit pel Parlament. I sobretot estem satisfets, perquè ens sembla que la nova llei, d'alguna manera, ens acosta al mandat que sortia de la Resolució de l'any 99. En aquell moment es mandava el Parlament a treballar per una legislació que acostés o que convertís la corporació en un instrument al servei de la ciutadania i allunyat de la pugna política en la seva direcció. Es demanava o es reivindicava la independència i la professionalitat de la corporació i la seva viabilitat econòmica i, en tot cas, que la seva gestió estigués allunyada i per sobre del paper del Govern o dels partits.

I, certament, nosaltres hem treballat amb aquests objectius en la ponència i ens sembla que la llei, en el que recull i en el seu articulat, en el seu canvi de model, com es deia abans, recull allò que eren les demandes del debat de l'any 99. I que, d'altra banda, són probablement les necessitats que ens reclama la mateixa societat catalana i els mateixos mitjans.

Nosaltres, deia, hem treballat amb l'objectiu de modernitzar la corporació, perquè és veritat que la Llei de l'any 83 va ser una llei vàlida, i ho ha estat, fins que massa canvis i massa esdeveniments han fet en alguna mesura obsolet el que en el seu moment va ser vàlid; perquè calia una modernització de la corporació en el sentit de les novetats tecnològiques, en el suport de la indústria audiovisual, en la seva mateixa gestió i viabilitat econòmica, i també consolidar el seu paper clau en la normalització i ús de la llengua catalana. És veritat que va tenir un paper pioner i fonamental en la normalització de la llengua en una època prou complicada, a principis dels anys vuitanta, però també és veritat que avui la corporació continua tenint com a objectiu i com a necessitat i com a funció no només la normalització, sinó l'ús i la promoció de la llengua catalana, en un context completament diferent del dels anys vuitanta, i completament diferent, també, a la necessitat que reclamem a la Ràdio i Televisió Espanyola de pluralitat lingüística. Els contextos de la Televisió Espanyola i el que pugui tenir TV3 són tan diferents que no es pot

comparar la demanda de pluralitat lingüística de l'ens de Ràdio i Televisió Espanyola amb les necessitats que té una corporació a Catalunya amb un context, evidentment, diferent.

Ens movia també l'objectiu de desgovernmentalitzar l'actuació de la corporació, perquè creiem que la llei hauria d'intentar acabar amb la sospita permanent sobre la instrumentalització dels mitjans públics. Aquesta no pot ser l'actitud constant d'oposició o d'una part de l'opinió pública sobre els mitjans de comunicació del nostre país, dels mitjans públics. El recel permanent, aquestes acusacions que acaben danyant la imatge no només dels professionals i els treballadors de la casa, sinó també la imatge i la credibilitat dels mitjans públics, que són patrimoni de tots i totes, de governs i d'oposició, d'institucions i de ciutadania, i especialment dels ciutadans i ciutadanes, sobretot perquè tenen el dret d'exercir el seu dret a ser informats de forma veraç, a l'entreteniment de qualitat i a uns mitjans audiovisuals de qualitat en la seva pròpia llengua, en català.

I els movia també l'objectiu de despartiditzar, com deia abans, d'intentar treure la pugna política de la direcció de la corporació, com malauradament fins ben recentment veiem en alguns dels seus consells d'administració. Els membres del Consell de Govern ara hauran de ser escollits per aquest Parlament per una majoria de dos terços, com dèiem en la intervenció del CAC, però a més a més introduïm un consell assessor de continguts i programació plural, amb una sòlida representació social i que creiem que ajudarà també a esponjar i a donar molta més credibilitat i sintonia a la programació de la corporació.

En tot cas, creiem que serà sobretot la voluntat política que avui expressem en el debat, i en la votació més endavant, el que ens farà creure o no en la bondat de la llei, el que farà possible que finalment aquesta sigui una bona llei o no. De moment, gràcies a l'excés de zel, si m'ho permet, del Partit Popular, aquesta llei ja ha passat pel primer examen, que és la del Consell Consultiu, i, si no m'equivoco, amb molt bona nota. Aquesta llei neix sense cap mena de sospita, i per tant creiem que seran els propers passos, els propers esdeveniments, els passos més immediats que també haurem de prendre tots plegats en el desenvolupament de la llei, els que diran si ho hem fet prou bé o si hem complert finalment aquests objectius, o si ens hem quedat a mitges, i els que demostraran de veritat si les voluntats polítiques que avui expressem aquí es queden només en aquest hemicicle i en el debat de la llei o fan en realitat possible un canvi en la corporació.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Ilustrísimos e ilustrísimas diputados y diputadas, el Dictamen de esta Proposición de Ley de la Corporación Catalana de Medios Audiovisuales al final ha resultado una gran decepción, por

lo menos para nosotros. Lo que he escuchado hasta el momento más o menos ha sido o bien opaco o bien a favor.

En este caso nuestra posición lo ha sido porque el objetivo primero e imprescindible de una ley como esta, de la existencia de esta ley, es garantizar la pluralidad de los medios, y en este caso no se ha logrado; de garantizar un servicio público, tampoco se ha logrado. La sensibilidad política de Ciudadanos no estará presente en sus órganos de gobierno, no podrá estarlo. Se vuelve a confundir a los medios públicos con herramientas de normalización. Y por primera vez aparece un artículo en una ley que convierte a la lengua catalana en única lengua institucional, sin ser precedida de adverbios como «normalmente» para amortiguar la exclusión del castellano. Esta vez van a las claras, sin tapujos, sin mantequilla. (*Rialles.*)

Podríamos haber transigido en casi todo; de hecho, en la ponencia lo hicimos. Pero imposible hacerlo con el artículo 22.2, que lo hemos enmendado, donde se excluye a la lengua castellana como vehículo de expresión y trabajo en los medios de titularidad pública de la Generalitat de Cataluña. Dice así: «La llengua institucional per a prestar el servei públic de comunicació audiovisual de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals» –dice– «es el catalán.» A secas: «es el catalán», y solo el catalán. Podría haber dicho: «Las lenguas institucionales son el catalán y el castellano», pero no lo hicieron.

Nuestra enmienda a este artículo sí lo hace. Solo si fuera votada a favor podríamos apoyar la ley. Pero es quimera esperar de un parlamento que escucha estas palabras en castellano como una cierta anomalía, ¿no?

Señores diputados, una ley que deja tan claro el monolingüismo en una sola lengua nunca podrá ser votada a favor por Ciudadanos. Ni siquiera nos queda el consuelo del dictamen solicitado al Consell Consultiu sobre la constitucionalidad de algunos artículos de la Proposición de Ley de la Corporación Catalana de Medios Audiovisuales. Su interpretación es un ejemplo extremo de cómo se puede retorcer el ordenamiento jurídico hasta hacerle decir lo que interesa demostrar, a pesar de su manifiesta injusticia. No ha parecido importarles la Constitución ni el concepto jurídico de «lengua oficial»; acaban de transigir con un nuevo concepto jurídico, el de «lengua institucional».

Creo que se están confundiendo gravemente, sobre todo porque al final de su razonamiento acaba afirmando lo siguiente: «La Generalitat gaudeix d'una àmplia competència respecte als mitjans de comunicació de titularitat pública per a introduir en la seva programació els criteris lingüístics que consideri més oportuns, en funció de variables que, necessàriament, en la majoria de les ocasions, no són jurídics.» Y, claro está, considera oportuno excluir a la lengua castellana y, de paso, a los que la usan, como le acaba de pasar a la escritora y tertuliana Cristina Peri Rossi, que ha sido despedida de su puesto de trabajo en un programa de Catalunya Ràdio. Idéntico veto al que sufren tantos castellanohablantes que son excluidos como testigos de noticias, como profesionales o científicos, como representantes

de empresas o agentes sociales, en TV3 por ejemplo. Solo los sorprendidos en una catástrofe parecen salvarse de la exclusión, y estos quizás porque ya no pueden hablar.

No viene de ahora. Por ese mismo camino iba la *Carta de principis* de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió de 1983, que será justificada ahora por la proposición catalana de la Corporación de Medios Audiovisuales. Ya decía: «Els locutors, conductors, entrevistadors i col·laboradors fixos, així com les persones contractades per les empreses de la CCRTV, amb contracte laboral mercantil o per obra determinada, utilitzaran sempre la llengua catalana quan estiguin en antena.» Y sigue con las medidas de estoque: «A l'hora de recollir testimonis en declaracions que il·lustrin cròniques informatives o reportatges, tenint el compte el seu valor informatiu, es donarà prioritat en igualtat de condicions a les que siguin en llengua catalana.»

Pues bien, el artículo 22.2 de esta Ley de la Corporación Catalana de Medios Audiovisuales legaliza cualquier atropello contra los derechos lingüísticos de los trabajadores castellanohablantes. Para esto no era necesario una ley, señores, para esto nos sobran todas las leyes. El despido de Cristina no es una anécdota, solo el síntoma de una enfermedad; no es una víctima, solo el ejemplo real para recordar al resto el principio o el precio de ser libres. Miles de creadores, periodistas, opositores, vendedores, empresarios, han desarrollado un instinto de supervivencia: disimulan y callan; incluso hay quien ha convertido el temor en una inmersión al revés: operan con el abuso. Esta ley, como vemos, no solo no acabará con esos abusos, sino que los institucionalizará.

Según el dictamen, la Generalitat y determinadas leyes y normas que necesariamente están sujetas a la Constitución pueden seguir haciendo como Juan Palomo: yo me lo guiso y yo me lo como; como si la Generalitat no fuera parte del Estado, un trozo de estado tan sujeto a la Constitución como cualquier otro. No voy a entrar en la retórica jurídica del dictamen ni en las evidencias de la ponencia; solo recurriré a la Constitución Española, ley de leyes, por encima de la cual no puede prevalecer ninguna interpretación legal de cualquier otra ley, norma, disposición o interpretación de conceptos lingüísticos cuyo fin sea la discriminación de terceros. Ya sé que está de moda últimamente incumplir la Constitución, pero convendrán conmigo que eso es incompatible con la democracia. Dice así el artículo 3 de nuestra Constitución: «El castellano es la lengua española oficial del Estado. Todos los españoles tienen el deber de conocerla y el derecho a usarla.» Todos, repito, todos. El deber y el derecho.

La Ley de la Corporación y el dictamen del Consell Consultiu tienen una cosa en común: dejan sin derechos constitucionales a millones de ciudadanos de Cataluña. Es tan evidente como intolerable que la mayoría de esta cámara ampare con su voto la exclusión laboral por motivos lingüísticos.

Por este motivo, el Grupo Parlamentario de Ciudadanos, a la vista de la manifiesta inconstitucionalidad del artículo 22.2 de este dictamen, que vulnera los artículos 3, 14 y 20.3 de nuestra Constitución, solicitará al Defensor

del Pueblo un recurso de inconstitucionalidad contra la Ley de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. El artículo 3 nos recuerda nuestro deber de conocer la lengua española y el derecho a utilizarla: «El castellà es la llengua espanyola oficial de l'Estat. Tots els espanyols tenen el deure de conèixer-la i el dret d'usar-la.» El artículo 14 nos recuerda la igualdad de los españoles ante la ley: «Els espanyols són iguals davant la llei, sense que pugui prevaler cap discriminació per raó de naixença, raça, sexe, religió, opinió o qualsevol altra condició o circumstància personal o social.» Y el artículo 20.3 garantiza el pluralismo de los medios de comunicación públicos: «La llei regularà l'organització i el control parlamentari dels mitjans de comunicació social que depenguin de l'Estat o de qualsevol entitat pública i garantirà l'accés a aquests mitjans dels grups socials i polítics significatius, respectant el pluralisme de la societat i de les diferents llengües d'Espanya.»

Reparen que si el Parlament, si este Parlament se regulara por leyes como esta, yo no podría seguir hablando, ni siquiera podría ser parlamentario. (*Remor de veus.*) Sé que no les convenceré... –ya sé que no lo vais a hacer; si todos sois muy educados...–, digo y repito: sé que no les convenceré, pero quiero intentar transmitirle una evidencia, a riesgo de ofenderles –saben que no–, transmitirle una evidencia que ustedes parecen –con perdón– incapacitados para ver. Su visión de la realidad parece secuestrada por su convicción de que Cataluña solo es una nación si tiene capacidad para excluir, y como ustedes...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

...y según ustedes...

El president

Senyor diputat, li pregaria que retirés l'expressió que «estem incapacitats».

El Sr. Robles Almeida

No, por supuesto. Estoy hablando, creo yo, y lo he dicho..., no trato de ofender, sino de intentar explicar en términos lingüísticos...

Y como ustedes, toda..., a toda la..., le corresponde una lengua y solo una lengua; ergo, es natural que se excluya al castellano. Importa poco que sea manifiestamente ilegal, injusto, vergonzoso... Ustedes parecen blindados ante la duda, tan incapacitados para apreciarlo como el ojo para verse a sí mismo. Están tan retroalimentados de sí mismos, tan justificados en sus heridas pasadas, que son incapaces de apreciar en sus juicios lo que empieza a ser evidente para cualquiera que esté fuera de la pecera.

Históricamente, se llamó «racismo biológico» cuando una raza excluía de sus derechos a otra, «apartheid» cuando cualquier tipo de diferenciación social dentro de un estado (*forta remor de veus*) excluía...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

Tengo derecho a explicarme. (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats, els prego silenci. Senyor diputat, li crido l'atenció.

El Sr. Robles Almeida

Dígame, señor presidente.

El president

No, no, li crido l'atenció, si sap què significa que li crido l'atenció, però li recordo que a aquesta cambra es deu un respecte a totes les diputades i...

El Sr. Robles Almeida

Estoy explicando lo que son términos y no estoy acusando a nadie...

El president

Senyor diputat, li prego que continuï amb la seva intervenció, però guardant el degut respecte a tothom que hi ha en aquesta sala.

El Sr. Robles Almeida

Intentaba explicar lo que es el racismo cultural. Si no puedo tener libertad de expresión en esta cámara, ¿dónde la voy a tener? Trataba de explicarlo. Otra cosa es que estemos de acuerdo o no. Desde luego no se me ocurrirá en ningún caso, además conociéndoles, que aquí haya ningún racista, es evidente; pero trato de explicar que hay comportamientos a veces que, sin quererlo, pueden caer en los mismos errores que pueden ocurrir, por ejemplo, con el racismo cultural. No sé si me explico, pero trataba de explicarlo ahora. (*Remor de veus.*)

Intentaré pasar de este pasaje. Se ha recurrido a menudo al argumento de la discriminación positiva para sacar a la lengua más débil de su postración; sobra decir que me refiero a la lengua catalana. Comparémoslo con la discriminación positiva de la mujer. Al amparo de la ley de paridad, las mujeres tendrán unas ventajas laborales que el darwinismo social y laboral no les permitiría ocupar en una o más generaciones de igualdad ante la ley. Pero tal ventaja en ningún caso elimina los puestos de trabajo de los hombres en su totalidad. Ustedes en esta ley sí lo hacen; con la Proposición de Ley de la Corporación Catalana de Medios Audiovisuales, en esa discriminación positiva de una lengua, eliminan completamente a la otra, y encima el Consell Consultiu lo justifica.

Y todas esas leyes e instituciones, digo yo, no las controlo yo. Miren, Ciudadanos no se va a callar en esta cámara nunca más. Mientras haya un diputado de Ciudadanos aquí, nunca, repito, volverán a olvidarse de que pueden estar equivocados. A lo mejor los equivocados

somos nosotros, pero lo vamos a decir (*remor de veus*), lo vamos a decir siempre. Por número, desde luego, los equivocados somos nosotros.

Es posible, decía, que se sientan ofendidos, es posible. Pero si en pleno franquismo –repito, en pleno franquismo– alguien hubiera hecho este discurso en las Cortes españolas, defendiendo los derechos de los catalanohablantes, estoy seguro de dos cosas: una, que ustedes hubieran estado de acuerdo, y dos, que nunca hubiera terminado el discurso. Y yo sí lo estoy terminando. Esta es la diferencia entre una dictadura y una democracia. Por eso estoy orgulloso de estar en esta cámara. Pero también hay una similitud: en los dos casos la exclusión se llamaría, ilustrísimos diputados, racismo cultural.

Gracias, señor presidente.

El president

Passarem a la votació.

(*Pausa llarga. El Sr. Mòdol i Bresolí demana per parlar.*)

Senyor Mòdol...

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, senyor president. Com deia, és per demanar votació separada de les esmenes 14, 17 i la transaccionada, que seria la número 22, de la resta de les esmenes.

El president

Estava previst, senyor Mòdol.

Anem a votar, en primer lloc, les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. (*El Sr. Rodríguez i Serra demana per parlar.*) Senyor Rodríguez...

El Sr. Rodríguez i Serra

...votació separada de l'esmena 14.

El president

Sí, també estava previst.

Doncs, anem a votar, en primer lloc, les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. I primer votarem les número 3, 10, 12, 13 i 18. (*El Sr. Puig i Godes demana per parlar.*) Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

L'esmena número 3, la demanaríem per votació singularitzada, separada.

El president

Molt bé.

El Sr. Puig i Godes

No en bloc.

El president

Doncs en primer lloc votem l'esmena número 3.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 14 vots a favor, 68 vots en contra i 50 abstencions.

Ara votem les esmenes números 10... (*El Sr. Robles Almeida demana per parlar.*) Senyor Robles...

El Sr. Robles Almeida

Podria ser separada?

El president

Pot ser separada.

Votem ara les esmenes números 10, 12 i 13 –10, 12 i 13.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 14 vots a favor, 115 vots en contra i 3 abstencions.

Ara votem la número 18.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 17 vots a favor i 115 vots en contra.

Votem ara les esmenes 1, 20 i 23 –1, 20 i 23.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 61 vots a favor, 68 vots en contra i 3 abstencions.

Ara hauríem de votar l'esmena transaccional amb l'esmena número 22, però té dos apartats i votarem separatament els dos apartats. En primer lloc votem l'esmena transaccional que surt de l'esmena número 22, apartat *a*.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 129 vots a favor i 3 abstencions.

I seguidament votarem, de la mateixa esmena transaccional, l'apartat *b*.

Comença la votació.

Que ha estat aprovada per 81 vots a favor, 50 abstencions i 1 vot en contra.

Seguidament votarem les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i en primer lloc votarem l'esmena número 14 –l'esmena número 14.

Comença la votació.

Que ha estat aprovada per 115 vots a favor i 17 vots en contra.

I votarem seguidament l'esmena número 17.

Comença la votació.

Que ha estat aprovada per 132 vots a favor.

Finalment només quedaria l'esmena número 19 del Grup Mixt, que posem a votació seguidament.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 17 vots a favor i 115 vots en contra.

Passem ara a la votació del text del dictamen de la proposició de llei.

Comença la votació.

La Proposició de Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals ha estat aprovada per 115 vots a favor i 17 vots en contra. (*Aplaudiments.*)

Projecte de llei de serveis socials (tram. 200-00003/08)

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat i votació del dictamen de la Comissió de Benestar i Immigració sobre el Projecte de llei de serveis socials. D'acord amb l'article 109.4 i 112.1, l'illustre diputat senyor Pere Bosch, que fou designat relator per a presentar els treballs de la comissió, té la paraula.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera d'Acció Social i Ciutadania, honorables consellers, representants de la conselleria i de les entitats de l'àmbit social, diputades i diputats, em permetran que dediqui aquesta primera intervenció en la condició de ponent, relator de la Llei de serveis socials, a donar compte dels treballs de la ponència i dels trets que han caracteritzat aquest llarg procés de gestació, tramitació i debat d'aquesta llei, i al mateix temps a resseguir les principals novetats que incorpora. En la meua segona intervenció com a portaveu del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana voldria concretar a través de diversos exemples de quina forma incidirà en la vida quotidiana dels catalans i les catalanes i a valorar la seva transcendència, des de la perspectiva de govern, d'àmbit social i també de país.

Tot això ho voldríem comentar..., voldria començar remarcant que aquesta llei representa, com tindrem oportunitat de demostrar, un punt i apart en un àmbit especialment sensible com són els serveis socials, però també per al nostre país, que a partir del proper 1 de gener del 2008, data d'aplicació de la llei, consolidarà una nova pota en l'estat del benestar totalment equiparable pel seu caràcter universal a l'educació, la sanitat o la seguretat social. Es tracta, doncs, d'una fita que ben bé podem qualificar d'històrica.

La Llei de serveis socials ha viscut certament un procés de gestació i de tramitació llarg i feixuc a remolc de dues legislatures. Les entitats i de ben segur la mateixa ciutadania ens reclamaven insistentment que acceleréssim el procés i que la llei s'aprovés i sobretot s'apliqués al més aviat possible. Però més enllà d'aquest retard i de les seves justificacions dos elements han caracteritzat aquest procés: la participació ciutadana i el consens polític i social.

La Llei de serveis socials és, en primer lloc, el resultat d'un extens i sistemàtic procés participatiu, amb trobades, xerrades i debats territorials i sectorials, que va tenir el seu tret de sortida en la sessió informativa, sobre el document de bases de la llei, de la Comissió de Política Social del Parlament el 16 de novembre de 2004.

Aquest procés, que es troba perfectament sintetitzat a l'exposició de motiu, ha permès recollir les demandes de la ciutadania i dels sectors implicats i ha estat, voldria remarcar-ho, un procés que ha incidit clarament en el resultat final i que ha restat obert fins al darrer instant, gairebé voldria dir fins al darrer alè.

L'Antoni Centeno, a qui voldria agrair públicament el seu compromís social a través del fòrum de vida independent, ho descrivia així en un correu electrònic que ens va adreçar a tots plegats el passat divendres. Deia: «Gràcies per contribuir tan magníficament a omplir de contingut el terme democràcia participativa.» Es tracta d'un reconeixement significatiu, sobretot venint d'una entitat que precisament es caracteritza per introduir noves pràctiques associatives i de participació. En qualsevol cas, crec que podem afirmar perfectament que la llei respon a les necessitats del sector, entre altres raons, perquè és una demanda i una construcció del propi sector. La llei mateixa ha quedat imbuïda, a més a més, d'aquesta dinàmica participativa i procedimental i estableix en ella mateixa un potent mecanisme participatiu, dedicant tot un títol –els articles 43 al 55– a especificar de quina forma s'articularà la participació cívica respecte als serveis socials.

Aquest intens procés participatiu ens obliga o, millor dit, ens permet dedicar una part de la nostra intervenció al reconeixement, a l'agraïment a totes aquelles persones o entitats que a títol individual o col·lectiu han participat i s'han fet seva aquesta llei, molts dels quals en acompanyen avui en aquesta sessió plenària. A tots els integrants de la comissió d'experts, a les entitats municipalistes i de l'àmbit social, i, lògicament, als responsables polítics i als treballadors i treballadores del Departament d'Acció Social i Ciutadania. Finalment, no volia deixar de reconèixer públicament la professionalitat i el compromís del lletrat de la ponència, el senyor Pere Sol.

La Llei de serveis socials representa, en segon lloc –el primer que comentava és la participació–, un ampli acord polític i social. Certament, la millor forma d'evidenciar aquest consens és recordant el suport unànime que va rebre el dictamen en la Comissió de Benestar i Immigració el passat 18 de setembre. No resulta gens senzill, en aquest sentit, trobar projectes de llei aprovats amb un suport de grups polítics tan diversos i amb un consens tan i tan ampli.

I certament es tracta d'un resultat que revela una notable vocació de diàleg i de responsabilitat de tots plegats; una vocació que s'ha concretat en cadascuna de les catorze reunions de la ponència, des del 8 de maig fins al 13 de setembre, en les quals hem resseguit, sense cap ànim de complir l'expedient i esmerçant tot el temps que ha estat necessari, totes i cadascuna de les 266 esmenes.

El resultat final és, si em permeten una lleu incursió estadística, inapel·lable: d'aquestes 266 esmenes només se'n mantenen vives seixanta, un 22 per cent, algunes de les quals fan referència als mateixos aspectes i que en qualsevol cas no desvirtuen en cap cas l'esforç col·lectiu de consens.

Aquest ampli consens polític ha estat, hem de reconèixer-ho, un mèrit de tots i de totes, de tots els partits que donen suport al Govern i també d'aquells que es troben a l'oposició. Voldria agrair sense matisos l'esforç de tots plegats i sobretot dels ponents designats.

Igualment voldria reconèixer la voluntat de consens del Govern, i més concretament de la conselleria d'Acció Social i Ciutadania, de la consellera Carme Capdevila. Durant l'entrada d'aquesta llei en el Parlament, vostè, senyora consellera, va mostrar públicament la predisposició a arribar a un consens el més ampli possible. No fou una promesa buida, ho ha complert amb escreix, des de la seva responsabilitat i respectant sempre la independència de la ponència, ha complert la seva paraula i ha estat, evidentment, el primer artífex d'aquest gran acord.

Una vegada resseguit el procés d'elaboració de la llei, voldria dedicar aquesta segona part de la intervenció de forma molt breu a remarcar quines són les principals novetats de la llei, fent un especial incís en l'anàlisi comparativa respecte al marc legal anterior i establint un paralelisme, si em permeten, amb un afany bàsicament pedagògic, entre el recorregut d'un usuari a través del sistema sanitari per intentar que sigui el màxim de comprensible possible.

L'element més potent de la llei és de ben segur la universalització dels serveis socials, que passen de ser un dret condicionat i debilitat a esdevenir un dret subjectiu exigible. Fins ara l'accés als serveis socials era per a molts ciutadans com una porta entreoberta o fins i tot tancada. La nova llei permet obrir de bat a bat les portes dels serveis socials a tota la ciutadania, sobretot a les classes mitjanes, que fins ara es veien sotmeses a la paradoxa de no poder accedir als serveis privats per manca de recursos ni als públics per un excés de recursos.

Aquesta universalització també permetrà, i em sembla especialment important remarcar-ho, un efecte terapèutic en la imatge dels serveis socials, desterrant progressivament la seva visió com uns serveis reservats només a les rendes més baixes i vedats a la resta de ciutadania. Es tractarà segurament d'un procés lent i gradual, però prou important per al sector.

Quan el ciutadà o ciutadana superi el llindar de la porta de qualsevol àrea d'atenció bàsica, trobarà, només d'entrar, una figura nova: el professional de referència, que esdevindrà, per entendre'ns, el metge de capçalera o el tutor de l'usuari o usuària; la persona, en definitiva, que l'orientarà en tot el procés, que canalitzarà les diferents intervencions i que vetllarà per la coordinació amb altres serveis i professionals.

Al marge d'aquesta figura la llei també dedica una especial atenció als treballadors i treballadores dels serveis socials i en reconeix el dret a una formació continuada, a la supervisió i al suport tècnic, i a participar en les decisions dels serveis. La millora en les seves condicions, lògicament, és un reconeixement a la seva tasca, però també una aposta clara de futur per aquests com un factor clau en la qualitat dels serveis socials.

Si seguim aquest recorregut virtual, el professional de referència orientarà els usuaris o usuàries davant tot un

ampli ventall de serveis i prestacions. En aquest sentit, una de les altres novetats de la llei és la inclusió d'un potent i ambiciós catàleg de serveis i prestacions que esdevé l'eina bàsica per garantir el dret de la ciutadania als serveis de la xarxa pública i la base per a una cartera que haurà d'aprovar el Govern amb la Llei de pressupostos.

Però el catàleg no només sistematitza l'oferta de serveis i prestacions existents, sinó que estableix, a través d'una disposició addicional, un nivell d'objectius ambiciós per al període 2008-2009.

L'usuari disposarà també per primera vegada d'una descripció detallada i molt completa dels drets i deures en relació amb els serveis socials. En aquest sentit, els ciutadans i les ciutadanes que creguin que no són atesos correctament o que no es garanteixen els seus drets podran exigir-ne el compliment ja sigui administrativament o judicial.

Com a complement imprescindible d'aquests drets, un títol sencer, el IX, està dedicat a les possibles infraccions.

Hi ha d'altres fonaments de la llei que voldria remarcar també: el principi de la subsidiarietat, l'aposta decidida per la descentralització, el finançament adequat, el protagonisme que s'estableix també, que es concedeix al tercer sector a través del preàmbul i de l'article 72... Tot plegat configura aquesta llei com un puntal fonamental del nostre país.

Aquestes són, en resum, les principals novetats de la llei, les quals donen, una a una i en el seu conjunt, ple sentit a la utilització que comentava al principi de «dia històric», i d'un adjectiu, «històric», per significar la seva transcendència.

El proper 1 de gener la Llei de serveis socials serà, doncs, plenament vigent. A partir d'aleshores, honorable consellera, serà vostè la responsable de l'aprovació de la primera cartera de serveis socials i en definitiva de fer-la arribar als ciutadans i ciutadanes.

I des d'aquesta condició de primera responsable em permetrà que li faci un prec. Voldria demanar-li, honorable consellera, que sigui vostè tan ambiciosa en el desplegament de la llei com ho ha estat en la seva fase de tramitació i d'elaboració, i que amb la seva acció de Govern...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Bosch Cuenca

...ens permeti visualitzar aquesta fita històrica que a partir d'avui, i vaig acabant, situem en l'agenda política.

Moltes gràcies.

El president

Poden intervenir ara els grups parlamentaris que han reservats esmenes, per ordre de major a menor. I en primer lloc té la paraula, en nom del Grup Parlamentari

de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorables conselleres, honorable conseller, representants d'entitats del sector dels serveis socials, entitats municipalistes, senyores i senyors, intervenció en aquest Ple per expressar el posicionament del Grup Parlamentari de Convergència i Unió pel que fa al dictamen del Projecte de Llei de serveis socials.

En primer lloc, agrair i celebrar el clima de diàleg sincer i obert que hem mantingut a la ponència d'aquest projecte de Llei tots els representants dels diferents grups, que de ben segur ha facilitat el resultat final de la nostra feina. També agrair al lletrat, senyor Pere Sol, tot el suport, fins i tot logístic, que ens ha dispensat, com també als serveis d'aquesta cambra. Des del nostre grup parlamentari, internament, agrair el suport tècnic del senyor Jordi Baiget i del senyor Francesc Sánchez. Agrair també d'una forma molt especial les destacades aportacions, constants, fins al darrer dia, de les entitats i federacions del sector social que han contribuït i molt a millorar el projecte de Llei.

Per Convergència i Unió la política social sempre ha estat una prioritat. El catalanisme comença en la gent, en les persones, al servei a les persones i en especial a les que més ho necessiten. És la nostra primera i gran raó de ser.

Alguns, veiem com es volen apropiat de les polítiques socials com si fossin exclusives d'ells. Doncs, no ha estat ni és així, ni serà així. Pels catalanistes la política social és la gran prioritat.

També recordar que hi havia Llei de serveis socials, hi ha una llei vigent, perquè, per algunes afirmacions i declaracions d'aquests dies, semblava que no hi havia Llei de serveis socials. Fa vint-i-dos anys es va promoure la primera Llei de serveis socials, pionera, excel·lent i de referència, que ara calia actualitzar als nous reptes i temps. Recordar que aquella llei també es va aprovar per unanimitat. I llei que es va anar actualitzant fins l'any 1994, que es va publicar tot un text refós.

En el nostre programa de govern, en el de Convergència i Unió, de l'any 2003 i de l'any 2006, hi havia el nostre compromís d'impulsar una nova llei de serveis socials, amb el màxim consens. I així ho posava en el nostre programa. Avui podem dir que malgrat ser a l'oposició hi hem contribuït decisivament.

Ho intentaré explicar. La legislatura passada es va promoure des del Govern tripartit un projecte de llei de serveis socials. Es va voler fer des de la participació, abans s'ha dit, i ho celebrem, però no des del consens polític ni social. Bona prova d'això són les constants reunions i trobades amb representants de federacions, fòrums, associacions que no trobaven recollides les seves aportacions al projecte de llei. No va arribar-se a aprovar, aquest projecte de llei, a causa de la finalització avançada de la legislatura amb el trencament del Govern tripartit, per cap altra causa. De vegades s'ha volgut passar la

responsabilitat a altres, i els responsables són tres: els tres partits que conformen el tripartit, cap altre.

En aquesta legislatura el president Montilla va anunciar que una de les primeres lleis que presentaria seria la de serveis socials. Ja entenem la rapidesa: va presentar la mateixa. Però és que ni tan sols varen fer correccions, les més elementals. Encara el projecte presentat fa referència en tot a l'Estatut del 79 i no al del 2006. Potser perquè una part del Govern estava o està en contra del nou Estatut. Tampoc recull la nova llei estatal de la dependència, que ens envaeix, i molt, les nostres competències exclusives en política social.

En quatre anys, tres conselleres de Benestar o d'Acció Social. Amb cap de les tres aquest grup parlamentari ha pogut mantenir una reunió amb l'articulat de la llei al davant per veure com es podia obtenir el consens. L'articulat sempre ens ha arribat pel Registre del Parlament.

A la consellera Capdevila, el 21 de desembre de 2006, li vam enviar una carta en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió on li manifestàvem la nostra voluntat de consens i els principals punts per aconseguir-lo. Encara esperem la reunió, malgrat la resposta positiva.

El 14 de febrer vàrem mantenir el debat de totalitat i vàrem presentar una esmena a la totalitat que vàrem retirar amb la voluntat d'aquest consens, malgrat que el Govern no s'hi va comprometre; el Govern va ser ambigu. Nosaltres vam actuar amb generositat i al darrer moment la vàrem retirar. Però vàrem expressar amb claredat quins eren els punts de discordança.

Si algú té dubtes sobre la voluntat del Govern, si era presentar una llei de consens, el convido a llegir l'exposició de motius del projecte primer presentat. Per una banda, una exposició plena d'afirmacions falses, sectàries i partidistes, i per l'altra, amb unes frases tan banals com: «L'estat del benestar és com una cadira que ofereix repòs i suport a la persona que ho necessita.» Tant és així, que, per unanimitat de tots els grups de la ponència, hem fet una esmena tècnica a tota l'exposició de motius i l'hem redactada nova de dalt a baix. Ho agraeixo sincerament a tots els grups.

El Grup Parlamentari de Convergència i Unió va haver de sentir, crec que injustament, moltes afirmacions desagradables per part dels grups que donen suport al Govern. Si el projecte de llei presentat pel Govern era tan correcte i era tan bo, com s'entén que el mateix tripartit hagi presentat seixanta quatre esmenes a un text de cent vuit articles?

Un altre aspecte que cal destacar és la invasió competencial de la Llei estatal de la dependència. Per això i pels migrats recursos econòmics que ofereix, vàrem instar la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat. No es va voler fer. I ara, d'aquestes que va presentar el tripartit, onze de les seves esmenes són per supeditar la nostra Llei de serveis socials a la llei estatal. Això, tenint-ne la competència exclusiva. Podem parlar d'interdependència el 2014, però constatem que el 2007, amb un Govern feble, estem perdent sobirania en la política

social del país, gràcies a la no-defensa que en va fer el Govern.

A continuació detallaré els principals aspectes introduïts que al nostre entendre modifiquen radicalment el projecte presentat pel Govern.

U, el projecte de llei era una llei de drets sense dir a què teníem dret. La nostra condició bàsica i fonamental per votar-la afirmativament era incloure com a annex la cartera o com a mínim el catàleg de serveis. Per això exigíem que el Govern aportés aquest annex. Som els únics que ho vàrem manifestar i posar com a condició en els dos debats de totalitat. S'ha fet, i a més amb diferents transaccions s'ha millorat aquest catàleg. Per exemple, la figura de l'assistent personal queda com a servei i com a prestació econòmica, quan inicialment només constava com a servei, per dir-ne un. Per tant, objectiu complert: ja no és una llei buida, sinó que hi ha compromisos concrets, que és el catàleg de serveis.

Segon, malgrat la invasió de la Llei estatal de dependència, s'ha introduït la creació d'una agència per gestionar tot el sistema de la dependència; també, esmena transaccionada.

Tercer, s'ha millorat significativament en el redactat el paper i la participació de les entitats privades d'iniciativa social i mercantil en els diferents òrgans que es creen.

A l'article 72, sobre el règim d'actuació de les entitats d'iniciativa social, s'ha acordat, conjuntament, introduir millores en els criteris de contractació per a les entitats d'iniciativa social i les empreses que ocupin persones discapacitades o en situació de risc social; millores que destaquen el paper que han tingut i han de seguir tenint totes les entitats d'iniciativa social en el sistema de serveis socials de Catalunya.

Quart, en l'àmbit de l'organització territorial dels serveis socials, en les esmenes transaccionades hem prioritzat el paper dels ajuntaments, i també especialment dels consells comarcals, que en el text que hi havia quedaven molt relegats. Una condició indispensable per al consens era modificar la disposició transitòria segona, on deia que mentre no hi hagi la nova organització territorial les diputacions provincials assumien les funcions que la llei atribueix a les entitats locals supramunicipals. Això significava un greu retrocés, i per tant això s'ha modificat i es mantenen les competències assumides per ajuntaments i consells comarcals en el moment de l'entrada en vigor d'aquesta llei. Aquest acord, per a Convergència i Unió ha estat molt important, i semblava intocable per part del Govern.

Cinquè, s'ha introduït que la cartera de serveis ha de garantir l'accés, amb suport de l'Administració, amb criteris de progressivitat, a les diferents rendes de les persones usuàries. Això significa que rendes baixes, però sobretot rendes mitjanes que fins ara en quedaven excloses, tindran accés als serveis socials. Era una altra de les condicions que vam posar.

També en la disposició addicional primera, de mesures per a la promoció de l'autonomia personal, s'ha introduït que l'Administració ha de garantir que tinguin el dret a triar, d'entre el ventall de suports socials que

els ofereixin, aquell que faci més viable el seu projecte de vida. Aquesta proposta de Convergència i Unió s'ha acceptat. El que a la campanya electoral ens deien que era neoliberal, ara ho ha acceptat tothom i quedarà recollit en forma de llei en el text legislatiu: el dret a triar per fer projectes de vida de qualitat. I també que la Generalitat ha de promoure la formació en drets de les persones amb diversitat funcional, per facilitar-los l'adopció d'un model de vida independent. Aportacions que donen qualitat humana i cívica a aquesta llei.

En canvi, queden tretze esmenes vives de Convergència i Unió; no les podré detallar totes, perquè no tindrè temps. Una d'elles, la primera, important: l'article 1 garanteix «el dret universal als serveis socials», hauria de dir això, i encara es segueix parlant d'«accés», com la llei del 85. Creiem que ara s'havia de fer un salt i que el dret fos als serveis socials, directament, perquè tenim molta gent amb l'accés concedit però que estan fent cua per entrar a una residència. Per tant, això era un canvi important.

Que el control dels drets i deures el faci el Síndic de Greuges, si es compleixen o no: això no ens ho admeten, quan pràcticament ja és així. Era destacar aquest paper del Síndic de Greuges.

També la creació d'una agència de qualitat i d'avaluació, que no ho admeten, quan seria un salt qualitatiu molt important.

També que hi hagi un comitè tècnic que pugui definir els perfils professionals i les tasques a desenvolupar en els diferents recursos, una proposta clara per a la millora qualitativa de tots els professionals dels serveis socials i el reconeixement de la seva feina.

Cito una última esmena, que és la que fa referència al mòdul social. El mòdul social, diu ara que recull el cost dels serveis d'atenció personal, educativa i social, que són a càrrec de l'Administració. Nosaltres creiem que també hauria de contenir el cost dels serveis tecnològics fonamentals que faciliten la vida diària de la persona. Si no es fa així, sempre hi haurà un greuge comparatiu econòmic per a moltes persones amb discapacitat física o sensorial. I lamentem que no hi hagi sensibilitat per introduir aquest tema tan bàsic, tan important, en el mòdul social.

Nosaltres demanaríem als diferents grups que donessin suport a aquestes propostes, a aquestes esmenes que queden vives. Creiem que són esmenes que donen aquesta qualitat molt més humana i cívica en alguns aspectes.

Malgrat no poder-los comentar article per article, he volgut assenyalar les importants, significatives i decisives millores que l'articulat ha experimentat. Són mèrit del conjunt de membres de la ponència –són mèrit del conjunt de membres de la ponència–, i des de Convergència i Unió ho reconeixem. Però també cal destacar l'actitud exigent, propositiva i positiva del Grup de Convergència i Unió, no ara: des del primer Ple que s'ha parlat de la Llei de serveis socials. Estem convençuts que, si abans de presentar el projecte de llei al Parlament s'hagués fet un esforç de consens per part del Govern, avui tindríem una llei molt millor; n'estem convençuts.

Amb aquesta llei, amb aquest nou instrument d'universalització dels serveis socials com a dret, el Govern ha de ser capaç de garantir més societat del benestar per a tothom. Aquest ha de ser un instrument per seguir construint igualtat d'oportunitats i cohesió social. Uns serveis socials que segueixin avançant en qualitat; uns serveis socials que tinguin com a motor –i esperem que no al ralenti– el Govern de la Generalitat; uns serveis socials amb un reconeixement dels professionals, uns serveis socials que segueixin comptant, i molt, amb els ajuntaments i els consells comarcals, i no vulguin retornar competències a administracions que ja havien traspassat aquestes competències; uns serveis socials que comptin amb la iniciativa privada, i especialment amb la iniciativa social.

Amb el treball conjunt de tots els grups de la cambra hem transformat des de la ponència aquesta llei. Hem demostrat que des de Convergència i Unió arribem al consens, a l'acord, i posem per davant el benefici del país i la seva gent, i per tant aquest interès l'hem posat per davant de qualsevol interès partidista. Esperem que l'eina que posem en mans del Govern sigui utilitzada correctament, com deia abans el senyor Bosch, i l'Executiu sàpiga, a través d'ella, fer un bon servei a Catalunya; que no passi com altres lleis aprovades, que després no es despleguen o no s'apliquen. Des de Convergència i Unió diem «sí» amb responsabilitat, amb sentit de país, manifestant el nostre compromís de sempre amb la gent, amb les persones, la raó més bàsica i íntima, almenys per a alguns, de dedicar-nos a la política.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Montserrat Nebrera.

La Sra. Nebrera González

Gràcies, senyor president. Honorables consellers presents a l'hemicicle, senyores i senyors diputats, sobretot i fonamentalment, avui, persones integrants dels diferents col·lectius, entitats, associacions, àmbit municipalista, tots els que han contribuït al debat sobre aquesta Llei de serveis socials que estan presents en el públic, bon dia a tothom.

Vagi per endavant el posicionament del nostre grup parlamentari en sentit favorable respecte del dictamen que avui presentem en el Projecte de llei de serveis socials, amb les observacions i els matisos que evidentment farem respecte d'aquelles esmenes que hem mantingut vives, i fins i tot d'algunes de les esmenes que compar-tirem amb els altres grups de l'oposició.

Anunciem també, senyor president, la retirada de les nostres esmenes números 24, 25, 41, 42 i 49, des d'ara. Per tant, aquestes no seran sotmeses finalment al debat, a la votació final...

El president

Perdoni, m'ha dit 24, 25, 41...

La Sra. Nebrera González

...24, 25, 41, 42 i 49, senyor president.

El president

Gràcies.

La Sra. Nebrera González

Compartim –compartim, ja que acaba de parlar ara mateix el senyor Cleries, representant del Grup Parlamentari de Convergència i Unió–, compartim bona part de la crítica que s'ha fet respecte del que ha estat l'origen, el projecte de llei que se'ns va presentar a la ponència per treballar; l'esforç que crec que entre tots els grups parlamentaris, els representants de cada grup, hem fet en el si de la ponència, i sobretot agrair a les persones que..., a banda dels que en formem part, les persones que ens han donat suport, el suport jurídic per part del lletrat Pere Sol i tot el suport logístic i administratiu, agraiem el seu acompanyament i el seu suport durant tot el tràmit i tot el debat.

Compartim, dic, el sentit que s'ha donat, crític, al que ha estat l'origen d'aquest projecte de llei, del qual més d'una vegada jo crec que tots plegats, en la ponència, ens hem avergonyit. Ens hem avergonyit del grau d'in-correcció jurídica que presentava en alguns casos, les febleses del contingut que feien palesa la manca de risc que havia assumit no aquesta conselleria, sinó en general totes aquelles que s'havien trobat amb el projecte a les mans. I ens fem també ressò i sentim l'orgull de compartir jo crec que amb tots els membres de la ponència la capacitat que ha tingut aquest Parlament de tirar endavant una superació del projecte, en benefici de les persones que en són beneficiàries.

Jo sóc de l'opinió que en totes les lleis s'ha de posar molta cura. Per a molts dels membres de la ponència aquesta era la primera; suposo que, a més de la gran cura que s'ha de posar sempre, hi posàvem tota la il·lusió de la primera cosa que es fa. I això s'ha reflectit, segurament ha ajudat que el clima d'entesa entre tots els membres de la ponència hagi estat encomiable. És la primera experiència que tinc; espero que sigui sempre així, però en tot cas s'hauria de ressaltar. Jo vull donar les gràcies a totes les persones que n'han format part..., i el que he après amb elles.

Dit això, parlem una mica de les discrepàncies. Jo tinc un dubte respecte d'alguna cosa que s'ha dit per part de l'il·lustre diputat senyor Pere Bosch, respecte que això sigui la universalització dels serveis socials. Tots els que en formem part sabem que una de les coses que no teníem clares és que la sostenibilitat econòmica del sistema permetés que aquesta universalitat fos el dret. De manera que, si es miren la llei –i miro directament el públic, que segurament des del punt de vista tècnic potser no en sap tant com un jurista, però que segurament entendrà el sentit d'aquestes paraules–, el que s'ha universalitzat és l'*accés* als serveis socials, que és una cosa molt diferent. Perquè universalitzar els serveis socials hauria significat una aposta definitiva per les anomenades «classes mitjanes», que pràcticament són el segment més important, a Catalunya i en el nostre primer món, i que, si no veuen garantit aquest dret

universal, saben que no hi tindran accés, més que en la mesura en què el sistema ho permeti des del punt de vista econòmic. Per tant, no ens enganyem: és una universalització de l'accés, no una universalització del dret. Això voldrà dir que, a l'hora de desenvolupar, d'executar reglamentàriament aquesta llei, s'haurà de tenir molta cura en el control del Govern i del que respecte d'aquesta llei es farà.

Per què no es fa? Perquè, des del nostre punt de vista, no s'han prioritzat polítiques socials. El Partit Popular de Catalunya té molt clar que les polítiques socials es poden fer tant des dels partits conservadors com des dels partits de l'esquerra, però –però– es fan de manera diferent. No totes les contingències són iguals, i jo estic convençuda que les persones que estan presents en aquesta sala saben perfectament del que parlo. Hi han contingències que per sentit comú i per responsabilitat social haurien de ser prioritzades. Si totes es posen en el mateix sac –i això també s'observa a la Llei de serveis socials–, el que passa al final és que el repartiment del recurs és més minso.

Tenim dubtes també, per tant, respecte que les veritables polítiques socials, aquelles que afecten les polítiques familiars, tan importants a Catalunya, les que afecten els discapacitats, les que afecten les vídues, estiguin en la situació de reivindicació constant per part d'aquest Parlament, i sobretot del Govern que ara tenim. Tenim dubtes tècnics; tenim dubtes tècnics respecte de la necessitat de reiterar certs tipus de drets que el que fan és concitar el que anomenem «la inflació legislativa», fent lleis molt llargues perquè reiterem de manera «cansina» certes coses que ja tenim recollides a l'Estatut, que ja tenim recollides a la Constitució i que, per tant, probablement són com a mínim supèrflues. I ens reservem, ens hem reservat algunes esmenes vives.

Des del nostre punt de vista, es dona escassa atenció al que s'anomenen «els serveis espirituals» que moltes persones que es troben en situacions de dependència en centres públics o concertats, o fins i tot privats, puguin tenir respecte d'aquesta assistència espiritual i religiosa. I l'hem mantingut com a viva.

Hem pensat que havíem de mantenir, malgrat que finalment amb una esmena tècnica s'entén que l'assistència personal als discapacitats ha de ser també contemplada no solament com a servei, sinó també com a prestació econòmica –i vull que m'entenguin bé... Allà es diu, en el catàleg, en aquest catàleg que també és una conquesta d'aquesta ponència, en aquest catàleg es dirà que l'assistència personal als discapacitats és tant un servei com una prestació econòmica. Però dintre del text de la llei, que és la part, efectivament, comminativa i vinculant, s'ha de dir també. I aquesta esmena, aquesta esmena plantejada pel Grup Parlamentari Popular, que entenem fonamental per a la dignitat del col·lectiu de les persones discapacitades, de les quals algunes estan aquí presents, aquesta esmena la mantenim viva i ens agradaria que tots els grups l'acceptessin.

S'hi han d'incloure visions pluridisciplinàries. Hi han molts col·lectius que estaven reclamant que la visió pluridisciplinària d'aquests serveis socials es tingués en compte en el moment de l'avaluació dels serveis. I,

finalment, aquestes esmenes s'han mantingut per part dels grups de l'oposició i nosaltres mateixos, i esperem que els grups de l'oposició, com a mínim, les votarem tots de manera conjunta.

Hem mantingut algunes esmenes de caire jurídic, potser una mica complicat d'explicar: la solidaritat entre el cedent i el cessionari quan hi ha una cessió en la gestió d'un servei, per garantir que els usuaris tinguin una millor cobertura, que se'ns ha dit que no. Hem intentat explicar que la dimensió comunitària no és un principi fonamental en les polítiques socials, tot i que, evidentment, s'ha de tenir en compte; tampoc ens han fet cas. Hem intentat dir que aquesta inflació burocràtica amb consells municipals, consells territorials, consells supramunicipals de què parla la llei, probablement, ens la podríem estalviar; hauríem d'intentar evitar que reprodueixim a nivell català una burocràcia de què ens hem queixat sempre respecte del conjunt de l'Estat. I mantenim la nostra posició crítica respecte del tema de les sancions quan es parla que la reincidència en una sanció d'un tipus suposa estar davant d'una sanció de tipus superior, perquè creiem que això afecta directament un principi de les polítiques públiques, que és el principi *non bis in idem*, que també existeix en l'àmbit penal.

El projecte, com dic, va arribar esbiaixat, va arribar mancat de força, va arribar sense voluntat de risc, i ha sortit de la ponència enfortit. No hem aconseguit una cosa que tenen altres lleis de serveis socials i que nosaltres no vam plantejar perquè sabem que el dret no seria universal, que l'única cosa que seria universal és l'accés. En altres lleis de serveis socials de l'Estat espanyol es garanteix un percentatge concret del PIB per atribuir o adjudicar aquests serveis socials, aquestes polítiques socials; nosaltres no el tindrem. Probablement això és el que farà més important i més decisiu el control que faci aquest Parlament del desenvolupament reglamentari d'aquesta llei.

També es diu que la cartera de serveis s'implementarà per primer cop del 2008 al 2009. Estem, com saben, en el mes d'octubre de 2007; crec que estem arribant una mica tard, i no dirà ningú que la ponència no ha fet tot el possible per intentar tenir-ho el més aviat possible, però és que portem quatre anys de retard.

Sigui com sigui, jo estic extremadament contenta de poder dir que el nostre grup parlamentari donarà suport a aquesta llei; que esperem que el seu desenvolupament reglamentari sigui lleial, lleial amb els col·lectius que han expressat els seus parers i als que hem intentat, entre tots plegats, donar-hi –en la mesura en què cada grup parlamentari responia a un cert ideari– suport i correspondència, i esperem també que sigui un desenvolupament lleial amb les expectatives d'aquests sectors.

Votarem a favor de bona part de les esmenes plantejades per Convergència i Unió, que són complementàries a les nostres en l'àmbit d'allò que s'anomena «la millora d'aquest estat del benestar» i en ares al benefici dels col·lectius que hi estan directament implicats. No segurament d'algunes en què creiem que la inflació burocràtica s'accelera. Per exemple, demanar una agència d'avaluació de la qualitat independent, quan tenim un comitè tècnic que pot fer això dins de la mateixa estruc-

tura pública, ens sembla això: inflació burocràtica, i per tant anar generant agències, xarxes, observatoris i altres no està en la línia del que el Partit Popular de Catalunya entén com un projecte lliberal.

Ens felicitem, evidentment, per haver arribat al grau de consens que hi ha hagut. Jo no diria que votarem que sí per un sentit de país, jo crec que votem que sí per un sentit de gent, no?, un sentit de persones. Això del sentit de país ja em comença a cansar. Jo crec, més aviat, que els projectes passen per dir a la gent que estem amb ella, que considerem que ella també ha d'estar amb nosaltres, que això no vol dir que les persones que reben suport no hagin de fer un esforç per tirar endavant i que entre tots plegats, probablement, això serà la llei capital d'aquesta legislatura.

Gràcies, i que la bona praxi acompanyi els nostres bons propòsits.

El president

Seguidament és el torn del Grup Mixt, i té la paraula l'il·lustre senyor Antonio Robles per defensar les esmenes d'aquest grup.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Ilustrísimos diputados y diputadas, nos sumamos también a los agradecimientos a todas las personas que han hecho posible esta ley. La ponencia de este Proyecto de ley de servicios sociales ha sido para nosotros una experiencia feliz por el fin que perseguía, en principio, y porque cada uno de los diputados de la ponencia y diputadas colaboramos a que llegara a buen puerto en seguida; nos pusimos todos de acuerdo, creo, desde el principio. En realidad todos nos tuvimos que adaptar a la propia dificultad de ponerse de acuerdo para que al final todos votáramos a favor, como va a ser en nuestro caso. Más los pequeños que los grandes, pero debo agradecer que nuestras enmiendas también fueran contempladas en buena medida.

Al final creemos que ha merecido la pena el esfuerzo, y por eso vamos a votar a favor. Pero ahora viene lo más difícil: desarrollarla, aplicarla y disponer de los recursos necesarios para hacerla efectiva; y aquí ya no somos tan optimistas. Y no somos tan optimistas porque el articulado de la ley parece un árbol de Navidad, pero no sabemos si los presupuestos destinados a su financiación estarán a la altura de las necesidades que pretende cubrir. Cuestión primera, por tanto, será disponer de recursos y hacerlo sin dilación. Esto no es una crítica, solo es una advertencia para hacer las cosas bien desde el principio.

Con el punto de mira en esa sospecha, nos hemos resistido a retirar seis enmiendas que guardan relación directa con la financiación de los servicios sociales. La enmienda número 15, relativa al artículo 5.a, pretende evitar que las personas destinatarias de los servicios sociales se encuentren sin garantías durante el desarrollo de sus derechos sociales. Se trata de evitar un articulado de meras declaraciones de principios. Por eso, proponemos como garantía de la consecución de la gratuidad de los servicios sociales el compromiso de todos los grupos parlamentarios.

Y, dentro de esta línea, hemos presentado otra enmienda en busca de la universalización de los servicios, en el mismo sentido que la diputada señora Nebrera ha dicho hace un momento en estos mismos micrófonos: es necesario que la Administración haga una dotación presupuestaria creciente por períodos también, hasta alcanzar la plena gratuidad y universalidad de los servicios sociales. Se trata de la enmienda 170, relativa al artículo 57.7.

Consideramos también necesario como garantía que se adjunte a la cartera de servicios una memoria económica explicativa. Creemos que es necesario saber cuánto nos cuestan estos servicios. Por eso hemos presentado una enmienda, la número 103, al artículo 21, solicitando que esta cartera incluya el conjunto de prestaciones bien definidas y adjuntando la memoria económica explicativa.

A su vez, hemos presentado otra enmienda al artículo 59.5, porque entendemos que el sistema de pago de los servicios sociales ha de hacerse en función de la previsión de gastos con relación a los servicios y programas propuestos para cada nuevo período. No aceptamos el simple despilfarro de dinero público –si así fuese el caso– que puede suponer el tener que gastar todo el dinero sin dar el servicio, con el único fin de que no reduzcan el próximo año el presupuesto asignado.

Sostenemos dos enmiendas más de carácter económico y financiero, referidas al artículo 57.1, enmienda 166, ya que consideramos que es una obligación por parte de la Administración el tender hacia la universalización y gratuidad de los servicios sociales con carácter general, asumiendo ella la totalidad de los servicios, independientemente de quien los recibe y quien los gestiona. Además, proponemos que los municipios y otras entidades locales tengan cubiertas las necesidades presupuestarias para desarrollar los servicios sociales que sean de su competencia y que sus conciertos se revisen plurianualmente.

Estas enmiendas que ustedes no han querido admitir –me refiero a la ponencia– en el proceso de la ponencia de la ley, nos siguen pareciendo útiles para mejorarla, y por ello las hemos trasladado a este Pleno. Ustedes verán.

No quiero acabar, sin embargo, sin algunas consideraciones que nos ayuden a mejorar o prevenir posibles deficiencias de la ley.

En el artículo 4 de la presente ley se recogen las declaraciones de objetivos de las políticas de servicios sociales. Se dice que las actuaciones de los poderes públicos en materia de servicios sociales tienen los objetivos siguientes: detectar las necesidades personales básicas y las necesidades sociales; prevenir, atender y procurar la inserción social; favorecer la convivencia social; favorecer la igualdad efectiva, etcétera.

Parece francamente difícil encontrar una sola actividad humana que no pudiera encajar en los objetivos que se marcan en esta ley. Tienen como característica común la indefinición. Son generalizaciones tan amplias que son propias de un sistema social más que de una ley concreta. Cuanto menos, choca que estén así de desarrolladas

en un sistema de servicios sociales. Esos cometidos u objetivos, tales como por ejemplo la autonomía o la integración de las personas, en el mejor de los casos solo podrán o solo podrán ser logrados o alcanzados por el conjunto del sistema.

Según nuestro análisis, esto se convierte en una suerte de trampa doble o doble vínculo que coloca a la futura Ley de Servicios Sociales en una situación paradójica: esta ley podrá ser una fuente de creatividad y fertilidad, pero también de confusión y de esterilidad; depende de cómo se desarrolle. El desarrollo de la ley es fundamental en este caso.

Abundando en ese carácter confuso de su articulado, en esta ley se habla de conceptos muy genéricos y abstractos a la vez, y se corre permanentemente el riesgo de que cada uno los interprete a su modo y exija o espere que se atiendan unas necesidades que nada o poco tienen que ver con las previsiones que la ley contempla; por ejemplo, el concepto de exclusión, que en ocasiones parece referirse a algo que como riesgo o situación comparten todos los destinatarios de los servicios, y en otras, se refiere a un segmento específico de personas ciertamente heterogéneo. Los sistemas de servicios sociales, de derecho o de hecho, están expuestos a expectativas y reciben aportaciones procedentes de todo ese conjunto de personas y grupos interesados o implicados y en ese entramado de relaciones multilaterales.

Esperamos encontrar en el desarrollo de esta Ley de Servicios Sociales el grado y tipo de orden e interacción necesarios, capaces de dar a los destinatarios la atención social debida, a la que todos los grupos parlamentarios nos hemos comprometido. Por ello, nuestro grupo parlamentario quiere poner énfasis en la necesidad de establecer buenos mecanismos de coordinación entre los distintos sistemas que han de intervenir para lograr el estado de bienestar, como nos dan la Seguridad Social, el sistema de salud, la educación, las políticas de ocupación, las de vivienda, etcétera. Por eso esta ley mantiene fronteras e interfases difusas y porosas con otros espacios de carácter educativo, laboral, cultural o sanitario, oscilando frecuentemente entre el momento de la autoafirmación y el momento de la transacción o la conexión, sistemas en los que coexisten el personal remunerado –ciertamente, con criterios muy distintos en las distintas partes– y el personal voluntario, sin contar para ello con unas reglas del juego siempre claras. Todo ello, difícil de conjugar, y en este caso yo creo que la ley es insuficiente.

Para terminar, y como signo de buena voluntad, vamos a retirar también cuatro enmiendas que recordaban una cosa que siempre, sistemáticamente, no se acuerdan de poner en las leyes o lo ponen mal, con el tema de la lengua. Por lo tanto, como pedíamos el derecho a que se diga en todas las lenguas, lo vamos a retirar, porque en el fondo la propia ley..., en este caso –albricias–, ya no hace mención en la ley que tenemos ahora mismo para votar. Por tanto, retiramos las enmiendas. Señor presidente, las enmiendas 35, 36, 39 y 40.

El president

Trenta-cinc, 36, 39, 40, eh?

El Sr. Robles Almeida

Exacte.

Felicidades a todos, y buenos días.

El president

Per fixar la seva posició sobre les esmenes reservades i el text del dictamen, té ara la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Consol Prados.

La Sra. Prados Martínez

Gràcies, senyor president. Honorables conselleres, membres del departament d'Acció Social i Ciutadania, entitats, federacions, persones que ens acompanyeu avui, senyors diputats i senyores diputades, avui ens acompanya molta gent, i ens fa contents, perquè podem dir que aquesta llei és la llei de tots, i és per això que la volem compartir i la volem celebrar.

En primer lloc, alguns agraïments; segur que em deixaria gent, de tota la gent que ha treballat al llarg de tot aquest temps. Agraïments a la consellera Simó, a la consellera Figueras, a la consellera Carme Capdevila i a l'equip que ha treballat amb elles. Agraïment als experts que ens van proporcionar un magnífic document de bases per encetar, per aprofundir en el debat social i polític sobre què ha de ser el sistema de serveis socials a casa nostra. Agraïments als companys de la ponència, que hem compartit moltes estones, crec que bones; que hem fet un treball conjunt –sort que ho han dit els altres ponents també–, un treball conjunt des de la permeabilitat, des del diàleg, i especialment també gràcies a les entitats i persones que ens heu fet arribar les vostres propostes, insistint a vegades des de la tossuderia. Crec que una tossuderia que és compromís, un compromís perquè millori la qualitat de vida de la gent. I ens heu acompanyat fent-nos veure millor les coses, perquè en definitiva aquesta és la tasca també dels diputats i les diputades: escoltar i comprendre.

Bé, per fi, per fi ha arribat el dia de l'aprovació d'aquesta llei tan esperada, i crec que faré un discurs més optimista que els anteriors. Optimista, que també vol dir realista. Què podem dir ja que no hagin dit? Jo crec que ho podem dir amb dues idees: una, que avui els ciutadans i les ciutadanes guanyem en drets socials; i no despistem, guanyem en drets socials. I l'altra idea és que avui fem un gran pas per construir i per consolidar el sistema de serveis socials com a veritable pilar de l'estat de benestar. Per tant, creixem individualment en ciutadania i creixem col·lectivament com a país que vol progressar des del progrés dels seus ciutadans i les seves ciutadanes, i que es dota dels instruments per fer-ho.

Avui aprovem la llei, senyora consellera, i en el seu desplegament farem realitat el desig i la necessitat de tenir un sistema de serveis socials que respongui a les necessitats actuals i futures del nostre país. S'han creat moltes expectatives, és cert. I ara cal donar crèdit a aquestes esperances, i estem segurs que serà així.

Hem treballat, almenys des del nostre grup parlamentari, per una altra manera d'entendre i aplicar i proporcionar els serveis socials, i és per això, senyor diputat, que

vam presentar amb els altres grups que donem suport al Govern tota una sèrie d'esmenes, treballant colze a colze amb el Govern per donar més modernitat a aquests serveis socials des de la igualtat d'oportunitats i no tant des de l'assistència; per més descentralització per apropar els serveis als ciutadans; per millors instruments, amb millors, i altres de nous, organismes de participació, i més coordinació entre els diferents sistemes de l'estat de benestar, i la coordinació entre les diferents administracions.

Hi han més criteris, per exemple, els indicadors de qualitat, la formació, la innovació, la recerca, que han de ser també senyes d'identitat del nostre sistema de serveis socials. I hem treballat –i aquí sí que ho hem de dir: i el Govern, aquest va ser el mandat del Govern– per aconseguir un consens social i polític.

Som més de 7 milions de persones a Catalunya, i aquest creixement, sumat a més demandes, més diverses i més complexes i a un sistema feble fins ara –perquè és veritat, és cert que ja teníem una llei, la del 82, però que no s'havia dotat suficientment, i sobretot, i el més important, que no s'havien previst de forma coherent les necessitats del nostre país–, aquest creixement de població, el creixement de les demandes, de la diversitat de les demandes, de la complexitat i un sistema feble han fet que la percepció dels ciutadans i les ciutadanes vers els serveis públics no sigui positiva. És veritat. Fins i tot que se sentin no ben atesos. I sens dubte això és un risc per a la cohesió.

Per tant, calia redreçar la situació amb intel·ligència, i és el que ha fet el Govern. Una intel·ligència que vol dir coneixedors de la realitat, de les realitats, de les inquietuds i les esperances dels ciutadans i dels territoris. Intel·ligència que vol dir capacitat i autoritat per donar les respostes adequades. Aquesta capacitat de resposta és legislació i inversió: la legislació avui, la inversió està compromesa. I està compromesa, i la prova és que aquesta llei entra en vigor al gener del 2008, i la prova també en són els objectius que marcaran la primera cartera de serveis dels propers dos anys i que recull la llei que avui aprovem, al detall, que no els diré tots, però sí que es pot consultar el detall: l'increment de personal, l'increment de persones que el Govern, que les administracions han d'atendre, l'increment també dels serveis i de places.

Crec sincerament, creiem des del Grup Socialistes Ciutadans pel Canvi, sincerament, que amb aquesta llei guanyem en confiança. Confiança en els ciutadans i ciutadanes, perquè els canvis de la societat és cert que ens creen neguit, incerteses, fragilitats, de les quals parlava la setmana passada el president en el debat de política general. Fragilitats en determinades edats de la vida i en determinades circumstàncies que podem viure. I no cal que les expliqui, perquè si tots, cadascú mirem al nostre voltant, segur que en trobarem, d'aquestes fragilitats.

Més confiança, per tant, amb aquesta llei, perquè ens dotem de més drets socials –ho torno a repetir– i de més i millors serveis, i d'una altra manera, també, d'entendre els serveis públics, que és importantíssim. Una manera d'entendre els serveis públics des de la proximitat a les realitats que vivim; més propers, més al costat.

Una novetat d'aquesta confiança en els ciutadans i les ciutadanes és la Carta de drets i deures, que és una prova d'aquesta ciutadania, que la volem responsable i en coresponsabilitat amb les seves administracions.

La gran novetat: la Cartera de serveis. Aprovem, anequem a la llei el Catàleg de serveis que serà l'embrió de la primera cartera de serveis, i que és el que ens dona garantia de dret. Aquest catàleg de serveis, que definirà la primera cartera de serveis, ens defineix les prestacions econòmiques, les prestacions de servei i les prestacions tecnològiques. És el que ens dona garantia de dret.

També confiança en els ajuntaments i el món local. Calia, cal la confiança entre les administracions per treballar en xarxa, per crear més col·laboració i més coordinació. En aquest sentit, la xarxa d'oficines locals és la porta d'entrada, és la finestreta que atén el ciutadà, les famílies, és el rostre de l'Administració, que ens ha de donar garanties. I és per això que aquestes finestres que estan en el món local, en els ajuntaments, són les portes d'entrada i s'ha de cuidar de manera molt especial.

És per això que era necessari enfortir el món local, i recollir les experiències del treball del dia a dia de molts i molts ajuntaments que ho fan des de fa temps. Des de la centralització, des del principi de subsidiarietat, enfortir-lo –el món local– amb més competències i amb més recursos, en la proximitat dels serveis, en la gestió i en la decisió del que cada territori necessita. I aquesta llei també aposta per uns instruments per fer-ho possible.

Confiança en els professionals. Amb aquesta llei crec que també hem de guanyar confiança en els professionals. Perquè si volem uns serveis de qualitat necessitem crear confiança en els professionals. I la confiança la guanyem, la guanyarem, sens dubte, si hi ha unes condicions de treball dignes, si valorem la tasca que realitzen i els donem l'estimació social que mereixen, si són presents també en la presa de decisió i en l'ambició per innovar, per avançar, per prosperar.

Així ho hem compartit en aquest procés amb els col·legis de professionals o amb sindicats. Aquest és un dels grans objectius en el desplegament i en la consolidació de la xarxa de serveis socials i del sistema en general. Un sistema, per altra banda, que crea més ocupació. Per tant, jo he dit –ho he dit en altres ocasions– que hem de fer una defensa perquè la inversió social repercuteixi en dinamisme i en riquesa en la mateixa societat. Una societat que és solidària amb la igualtat d'oportunitats i que aquesta solidaritat repercuteixi en riquesa i en ocupació.

Confiança en el tercer sector. En la construcció del model de serveis socials català és imprescindible comptar amb l'extensa xarxa d'entitats, federacions i cooperatives que treballen a Catalunya. Com la taula del tercer sector la federació de cooperatives social ens han seguit, ens han demanat, diria també que des d'aquesta tossuderia compromesa fins a l'últim moment. Una tasca, la que fan, des d'aquesta xarxa moltes entitats, una tasca des de la vocació de servei públic que enforteix la societat, que la fa més madura i solidària. I la llei en aquest sentit fa avenços importants a considerar i prioritzar la

iniciativa social amb mesures i amb nous instruments de participació.

Precisament la setmana passada en el debat de política general el president anunciava, com ho ha fet la consellera en altres ocasions, els treballs del pla de suport del tercer sector. Per tant, la llei, però també aquest compromís des del pla, compromís del Govern perquè sigui també un referent en el nostre model de sistema de serveis socials. Cadascú des del seu paper, això sí, però des de la concertació que és necessària per avançar plegats.

I parlant de confiança, espero també que es generi més confiança en els grups de l'oposició –més confiança–, i els ho demano des de l'exigència, però deixant de banda una mica el to negatiu.

En què millorarà la vida de la gent? Que per això, en definitiva, es fan les lleis. Quines coses milloraran? I alguns apunts. El primer, en el dret als serveis socials, perquè abans no ho era, dret com l'educació, la salut, la seguretat social i de forma universal, també d'accés per part de les classes mitjanes excloses fins ara. En més serveis i en la proximitat dels serveis, perquè sigui més fàcil, més proper, més proximitat en l'atenció a la infància, les famílies, a la dependència. També guanyem, millorem la vida al professional de referència per tal d'acabar amb les excursions de finestreta en finestreta, d'administració a administració. I perquè volem i els ciutadans necessiten una atenció més personalitzada; més personalitzada, que estigui al costat, que les administracions es coordinin, que facin córrer els papers, però no les persones. També l'assistència personal, que és una aposta per la vida independent i la dignitat de les persones amb diversitat funcional. Una salutació especial per als amics de Foro de Vida Independiente i altres entitats que ens heu ensenyat molt. També millorem amb aquesta llei –guanyem confiança, per tant– a pagar segons rendes personals i no familiars –que és una qüestió que s'està desplegant aquí ara– en els serveis que rebem.

En definitiva, crec que millora, perquè ens ha de donar més seguretat, o si més no més referents, més confiança vers els poders públics, en els diferents moments de la vida, necessitats de la vida, en les diferents situacions que podem viure. Aquesta és la voluntat.

Avui, per tant, guanyem més drets socials, i guanyarem en més cohesió. I això –avançar en drets socials– és imprescindible perquè més gent s'identifiqui amb un país que progressa. Volem que més gent s'identifiqui amb un país que progressa, perquè progressa, perquè ho poden fer els seus ciutadans i ciutadanes amb més oportunitats i amb millor qualitat de vida. Si progressa el país és perquè ho poden fer els ciutadans i les ciutadanes amb més oportunitats i amb més qualitat de vida.

Bé, moltes gràcies i felicitats a tots i a totes que heu fet possible la Llei de serveis socials, i a tothom, tota la gent que treballa, que treballen en el dia a dia per un sistema català de serveis socials que realment sigui la quarta pota del nostre estat del benestar.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Prados. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula l'illustre senyor Pere Bosch.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. De nou, honorables conselleres, en aquest cas... La veritat és que no resisteixo la temptació de començar la meua intervenció amb alguna referència a alguna de les coses que s'han dit per part dels diferents grups que han presentat o que mantenen esmenes vives.

Començaré per la de Convergència. Miri, senyor diputat, jo crec que en aquesta vida és tan important dir les coses com saber el moment en què s'han de dir i el to amb què s'han de dir. Jo crec que en la primera intervenció he mantingut un to cordial, de mà estesa com diria el nostre molt honorable president, d'acord i, si m'ho permet, fins i tot, tenint en compte que avui és mercat a la meua població, festiu perquè avui no podem tenir altra consideració que l'activitat festiva: celebrem una llei que posa un fonament notable en aquest país. I qualsevol que hagi llegit o que hagi escoltat la seva intervenció pensarà dues coses. Una de dues, o bé que el resultat final de la intervenció és que el vot no serà el que suposàvem que havia de ser, que és un vot favorable, o bé que vostè no ha estat adequat en la seva intervenció.

En tot cas, vostè acusava, i em sembla, a més a més, una contradicció en si mateix... (*veus de fons*) –perdó, senyora diputada...–, que el Govern s'apropia de les polítiques socials. Vostè s'ha apropiat directament de tota la llei. Dóna la impressió que els que hem estat a la ponència devíem estar dormint, o com a mínim devíem estar absents en el moment en què vostè prenía la decisió d'agafar tota la llei i construir no una llei de serveis socials, sinó directament una llei de Convergència i Unió.

Miri, senyor diputat, la llei no és de Convergència i Unió; la llei és una llei d'Esquerra Republicana, del PSC, de Convergència i Unió, de Ciutadans, del Partit Popular, del conjunt del sector i del conjunt de la ciutadania... (*Remor de veus.*) I si us plau..., i si us plau... (*Persisteix la remor de veus.*) I d'Iniciativa, perdó; a veure si tornem a conformar un bipartit... (*Rialles.*) I, en tot cas, remeto... En tot cas, li demano si us plau que no s'apropriï la llei.

Vostè ha fet una altra afirmació, i és que ha comentat o ha fet referència a una supeditació d'aquesta llei a la Llei de dependència. Home, en el moment en què vàrem defensar l'entrada d'aquesta llei en el Parlament li vaig fer una referència que li torno a reiterar: és un acte de sobirania. Més enllà que posem al damunt de la taula un nou dret a la ciutadania, el dret als serveis socials, el dret a l'accés als serveis socials, avui estem conformant un espai nacional del benestar. I estem creant –i ho diu clarament la llei– un sistema català d'atenció a la dependència. I em sembla que en els treballs de la ponència va quedar tan clar com meridià. I, per tant, ho repeteixo, no crec que sigui apropiat que puguem parlar, en tot cas, de supeditació.

Una referència també a alguna de les consideracions que ha fet la representant del Partit Popular, amb tota la cordialitat possible, que sap que la hi tinc tota. Home, vostè comentava que ja n'hi ha prou de parlar de país. Miri, el país no són arbres..., no només són arbres, no només són edificis o patrimoni, el país són també les persones. I aquesta llei la fem en benefici de les persones, que conformen, totes elles, país, nació o com vostè li vulgui dir.

També comentava que el projecte va arribar debilitat i n'ha sortit enfortit. Jo, si m'ho permet, li faria una rectificació: el projecte va arribar amb un consens i n'ha sortit de forma unànime. Per mi, això és el que val, no que el projecte l'hàgim millorat més o menys. Per mi, el projecte és millor en la mesura –i em sembla que tots plegats ho compartiríem– que té el suport unànime de tots els grups d'aquesta cambra. És això el que fa que el projecte sigui, en tot cas, millor.

Vostè comentava també, feia una referència al tema del finançament i comentava que l'adeqüéssim al que és el producte interior brut. Home, si vostè ens ajuda en el Parlament de Madrid i ens en sortim a tenir un sistema de finançament que no ens faci dependre de Madrid, escolti'm, això i molt més.

I això, en tot cas, també fa referència al Grup de Ciutadans, i també d'una forma molt cordial. Vostè comentava..., i en tot cas li agraeixo el to d'aquesta última intervenció, que m'ha agradat molt més que la penúltima, que he tingut, diríem, entre cometes, la «desgràcia» d'haver de sentir.

En tot cas, vostè parlava que aquesta llei era com un arbre de Nadal. Home, jo no sé si és com un arbre de Nadal, però en tot cas l'esmena o alguna de les esmenes a què vostè mateix ha fet referència no només era l'arbre de Nadal, sinó que fins i tot era la incorporació plena del que són les estrelles de colors en l'arbre de Nadal, perquè vostè no defensava només la universalitat, és que defensava ja directament que això fos un sinònim de gratuïtat. I això, malauradament, és insostenible; els recursos són el que són i, en tot cas, ens hem d'adequar a aquests recursos.

Deixant de banda aquestes consideracions, que, ho repeteixo, han estat fetes amb la màxima cordialitat possible, voldria fer, com a complement de l'anterior intervenció, una referència a tres aspectes que crec que val la pena remarcar a nivell d'aspectes que són implícits en la mateixa llei.

El primer d'ells és que aquesta llei significa o és l'emblema o a partir d'ara serà el vaixell insígnia del que són les prioritats en el Govern d'entesa pel que fa referència a les polítiques socials. El president de la Generalitat i altres membres del Govern ho han remarcat en molts casos: el 50 per cent de la despesa..., més del 50 per cent de la despesa en temàtica social en el darrer pressupost aprovat. A partir d'ara n'hi afegim un altre. I avui, a més a més, consolidarem o començarem a caminar en un altre aspecte important com és el tema de l'eradicació de la violència masclista.

Però si m'ho permet, també, voldria remarcar que és des del punt de vista del grup –i no és que me'n vulgui

apropriar, simplement es tracta d'una referència documental–..., es tracta d'un compromís del nostre Grup respecte a l'electorat.

I voldria també remarcar l'existència d'un fil conductor, que em sembla que és realment inqüestionable per tots plegats, que s'inicia amb la consellera Anna Simó i culmina amb la consellera Carme Capdevila; dues conselleres que, tot i els obstacles, tot i les dificultats –algunes de les quals exemptes..., o alienes al grup que represento–, han estat prou valentes de mantenir perseverança política, compromís social i, sobretot, ambició per bastir un nou espai de sobirania i de cohesió social.

Hi ha un altre aspecte, una segona lectura, a la qual també em voldria referir, i és la feta des del mateix terreny de l'acció social. I és que aquesta llei representa, efectivament, com he comentat a l'anterior intervenció, un punt i a part en l'àmbit dels serveis socials. En altres paraules: la culminació d'un procés històric que s'inicia o que arrenca amb l'assistencialisme –i podríem remuntar-nos, en aquest sentit, pràcticament a l'època medieval i a l'època en què els governs van prendre el relleu de la societat civil en el tema de la beneficència– i arriba fins a la universalització de l'accés als serveis socials, una fita que el nostre país assolirà a partir de l'1 de gener del 2008.

Però aquesta llei també planteja més compromisos: garanteix un marc potent de drets als usuaris i les usuàries; es compromet en la seva qualitat i finançament; obre porta a la participació i al reconeixement dels agents socials; garanteix un marc adequat de catàleg i de prestacions. En tot cas, doncs, avui dibuixem un nou horitzó de futur per al país; un horitzó, si m'ho permeten, d'ambició nacional. I en tot cas, es tracta, tal com es recull en l'article primer del text, de fer efectiva la justícia social i promoure el benestar del conjunt de la població.

Però hi ha una altra lectura que també voldria fer, i és una lectura d'interpretar aquesta llei amb la idea de bastir un nou espai en l'estat del benestar. Realment estem establint una quarta pota que ens permetrà consolidar un espai nacional i que de ben segur introduirà o ens permetrà millorar la nostra autoestima i la nostra identitat com a poble. Perquè, més enllà del procés individual a través del qual els ciutadans s'identifiquen amb un país i senten estima per aquest país –la llengua, la cultura–, hi ha un altre element important, i és la capacitat d'un país per proporcionar qualitat de vida i per constituir-se en un espai referencial a nivell de benestar. Això és un element que reforça la cohesió, que reforça el sentiment nacional també; és allò que anomenem –i algunes vegades algú s'ho pren a broma– «patriotisme social»; es tracta d'afegir un component més en la idea de patriotisme.

En tot cas, més enllà d'aquestes consideracions i d'algunes novetats que he comentat en l'anterior intervenció, voldria subratllar també que el principal mèrit d'aquesta llei és, en definitiva, contribuir de forma palpable a millorar la qualitat de vida i les condicions quotidianes de la gent, de la nostra gent, amb independència del seu nivell de renda.

En tot cas, la llei permet, per exemple, per posar alguns exemples aclaridors, que aquelles persones amb una mobilitat reduïda tinguin garantit el suport d'un assistent personal, ja sigui a través del servei o d'una prestació econòmica equivalent, la qual cosa, evidentment, representa, per a ell i per a milers de persones, una millora substancial en la seva autonomia i en la seva llibertat com a persona.

O també permet que aquelles persones que volen viure sols i tenen una autonomia limitada puguin romandre a casa i beneficiar-se, amb més possibilitats, lògicament, que fins ara, del servei de teleassistència, la qual cosa també permet millorar la seva seguretat personal.

O permet igualment que aquelles persones amb una renda..., que formen part de la classe mitjana, que fins ara no podien accedir a una plaça pública o concertada de residència per a la gent gran, perquè se'ls computava el nivell de renda dels seus fills, tinguin a partir d'ara dret a reclamar-la perquè només es tindrà en compte la seva.

Són exemples, lògicament, de justícia, de justícia social, però també de llibertat, d'autonomia personal, de seguretat, de drets; fonaments, en definitiva, de qualsevol política social.

Però més enllà d'aquests casos, i podríem afegir-ne, segurament, molts més, el canvi de model es pot resumir, al meu entendre, si ens imaginem el procés que ha de seguir un ciutadà o ciutadana quan accedeix a partir d'ara als serveis socials. Fins ara, la pregunta que es plantejava quan accedia a aquests serveis socials era tan senzilla com reveladora d'una certa barrera infranquejable: «Vostè què guanya?» A partir de la nova llei canvia aquest interrogant i li preguntem al ciutadà: «Vostè què necessita?»

També variarà, en el mateix sentit, la primera resposta, que fins ara es concretava en una frase també senzilla: «Vostè pot demanar un ajut», i que ara se'n va a: «Vostè té dret a un ajut.» Són unes versions que, més enllà de la seva aparent senzillesa, expressen una potència increïble i que constaten un canvi de model que a partir d'aquesta nova Llei de serveis socials, avui, o a partir de l'1 de gener, serà efectiu.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(Alguns aplaudiments. El Sr. Cleries i González demana per parlar.)

El president

Senyor Cleries... *(Pausa.)* Senyor Cleries...

El Sr. Cleries i González

Demanava la paraula per al·lusions i contradiccions.

El president

Té un minut.

El Sr. Cleries i González

El senyor Pere Bosch diu que amb la meva intervenció em vull apropiat de la llei. Jo li demanaria que llegís en

el *Diari de Sessions* la meva intervenció, perquè en cap cas m'he apropiat de res que no vagi proposar Convergència i Unió. I he destacat el paper de diàleg obert a la ponència i la contribució de tots els grups parlamentaris, i ho he destacat.

Ara, per exemple, si mirem totes les intervencions en tots els plens i comissions, miri quin únic grup ha demanat cartera o catàleg de serveis, per exemple. Ho mira, s'ho llegeix i després, si en troba un altre que no sigui Convergència i Unió, m'ho diu.

Moltes gràcies.

El president

La senyora... *(Veus de fons.)* A poc a poc i bona lletra. La senyora Nebrera també demana la paraula?

La Sra. Nebrera González

Sí; gràcies, senyor president...

El president

Però per quin... Senyora Nebrera, per quin motiu demana la paraula?

La Sra. Nebrera González

Per al·lusions..., per al·lusions.

El president

Té un minut.

La Sra. Nebrera González

Senyor Bosch, amb la mateixa cordialitat que vostè ha emprat amb mi, i malgrat els *susurros* que se senten a la sala, el consens és en si mateix un valor, però es poden consensuar coses que no siguin bones. El que és bo d'aquesta llei és que hagi millorat, amb independència de quin sigui el grau de consens. El consens afegeix un valor, però no és en si mateix l'única cosa bona d'aquesta llei.

El percentatge del PIB compromès es dona en comunitats autònomes de tot tipus de color i amb tot tipus d'economia. Ho hauríem pogut fer, però no ho hem fet.

I en últim extrem, i el més important i el que més m'importa: sentit de país no vol dir que no pensi en el país. El que m'agradaria, més que sentir parlar tant de «la mà estesa», «el sentit de país», que són paraules que ja han quedat absolutament desdibuixades..., és d'un país amb sentit, i tant de bo el retrobem entre tots.

Moltes gràcies, senyor president.

(El Sr. Robles Almeida demana per parlar.)

El president

Senyor Robles? També per contradiccions, o per al·lusions?

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Señor Cleries, le recuerdo...

El president

Senyor Robles, em demana la paraula per quin motiu?

El Sr. Robles Almeida

Per al·lusions.

El president

No, és important que ho clarifiquin, entre altres coses perquè en molts casos han estat contradiccions i no al·lusions, però bé... Té un minut.

El Sr. Robles Almeida

Empezaría con el señor Cleries, digo. Desde el primer momento que se expuso aquí el proyecto de ley, Ciudadans precisamente hizo mención, y mención larga y tendida, sobre la cartera de servicios. Por lo tanto, no fue solo Convergencia. Y en ese sentido tiene razón el señor Pere Bosch.

Y le diría al señor Pere Bosch, respecto al árbol de Navidad, señor Pere, tenía dos sentidos y los dos eran buenos. Un árbol de Navidad siempre está lleno de cosas interesantes, ¿no? Y un árbol de Navidad siempre invita a la esperanza, a los que tienen esperanza: estos señores que tenemos aquí detrás nuestro, todos nosotros tenemos esperanza. Y los niños, en los árboles de Navidad, suelen depositar muchas ilusiones. Esperemos que ese sentido sea el que prevalezca.

Gracias.

(*El Sr. Bosch Cuenca demana per parlar.*)

El president

Senyor Bosch, intueixo que en la mateixa línia?

El Sr. Bosch Cuenca

Sí.

El president

Té un minut també.

El Sr. Bosch Cuenca

De forma molt breu, i només contestant al diputat de Convergència, perquè realment jo crec que s'han d'explicar les veritats, perquè, si no, ens n'emportarem una imatge distorsionada.

Vostè em comentava que no havia afirmat..., o que, en tot cas, no s'havia volgut apropiat de llei. Li'n poso tres exemples.

Vostè ha fet referència a la inclusió, a dintre del catàleg, com a prestació i com a servei, de l'assistent personal. Vostè sap perfectament, i ho saben la resta de diputats i diputades que varen formar part de la ponència, amb independència que siguin del Govern, que això no va ser, en tot cas, un mèrit del seu grup; és un mèrit compartit, ho dic clarament.

Igualment, les intervencions o les esmenes que ens va presentar la Taula del Tercer Sector, en el seu moment es varen posar al damunt de la taula i no formen part

tampoc d'una iniciativa del seu grup; són una iniciativa de tots plegats.

I per últim –i aquest em sembla que és més inapel·lable–, vostè pot reclamar tot el que vulgui la cartera de serveis socials o el catàleg de serveis socials, però el que va presentar una esmena perquè la cartera de serveis socials o el catàleg de serveis socials, perdó, s'hi inclogués van ser precisament els grups que conformen la majoria de govern. Això és, senyor diputat, estrictament així.

El president

Doncs ara sí que és el torn del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i té la paraula la il·lustre senyora Laura Massana.

La Sra. Massana Mas

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, conselleres, senyores diputades, senyors diputats..., jo també hi era, com a la final del Barça alguns, jo també hi era, estimat relator. (*Rialles.*)

I en primer lloc, això: donar-vos les gràcies als diputats i diputades que hem treballat a la ponència, a tots. Mai discutir m'havia semblat tan apassionant i mai tampoc crec que he discutit alguna cosa tan fructífera com aquesta. Moltíssimes gràcies també pel que he après. Gràcies, Pere, perquè has fet un treball, com et deia, bo..., avui has fallat una mica, però bé, has treballat de forma excel·lent. (*Rialles.*)

I en aquest espai d'agraïments no em vull deixar el lletrat, el Pere Sol, que algú ja ha dit que, quant a la logística, doncs, havia sigut un gran aval, i també ha sigut una persona clau per resoldre positivament molts entrebancs.

Salutacions també, i aquestes sí, molt especials, a les entitats, col·lectius i persones del sector que ens acompanyeu. Enhorabona, i podríem dir «per fi». Em sembla que podem dir que aquesta llei és la vostra llei.

Des de la nostra coalició, entenem que la participació és un dels valors fonamentals de què ens podem dotar en política i per fer polítiques. I l'elaboració d'aquesta llei n'ha estat un exemple, de participació. Sense les bases que fruit del vostre debat, mantingut per experts, entitats del sector, col·legis professionals, entitats municipalistes, crec que sense aquesta tasca de tothom no tindríem la llei que tenim. I crec que l'objectiu que era i que tenim en comú era no únicament de millorar-la, sinó del que ha passat, proposar un canvi important al nostre sistema de serveis socials.

Perquè el que fem avui és un pas de gegant per assolir una Catalunya amb més cohesió social, més solidaritat i més qualitat de vida per a tothom. I és en la llei on tenim aquest instrument indispensable per afrontar els nous reptes socials que tenim per endavant, que, com me deia un altre company, són molt nous, molt amplis i molt diversos.

I això és així perquè aquesta llei sí que garanteix el dret d'aquest accés als serveis socials i a totes les persones que tenen necessitats socials a Catalunya, i significa

un gran salt endavant, una superació d'aquell model basat en una concepció assistencial i que s'interpretava, doncs, com una posició patriarcal sense cap mena de pressupost d'universalització, sinó com una concessió, així, graciabla. És a dir, situem ara els serveis socials com un nou dret que tindrà la ciutadania i definit amb drets objectius. Així el que defineix i institucionalitza la llei són aquests drets de les persones, i per tant trenca amb aquest sistema de serveis socials que avui encara tenim però a partir de l'1 de gener ja no tindrem.

Així doncs, aquest accés al servei que es necessiti tindrà a veure amb el dret de la persona per ella mateixa –i s'ha comentat, i aquesta és la part per mi molt important–, i no amb aquesta concessió arbitrària, ni tampoc amb si la família disposa o no de diners per aportar, sinó que és un canvi essencial respecte a la situació actual, perquè es té en compte la situació de la persona, i no de la família.

I precisament el principi d'universalització el que implica també, entenem nosaltres, és aquesta condició de servei públic, d'enfortiment de la responsabilitat pública que ha d'assumir l'Administració. I això serà possible a través d'aquesta xarxa pública de serveis socials, com a única xarxa proveïdora de serveis. Però, això sí –i la llei també ho ha recollit molt bé–, treballant i atenent les qüestions també amb la iniciativa social, participant-hi colze amb colze i reconeixent-ne, doncs, el treball i el mèrit.

A la fi, doncs, després de tants anys de supeditació dels drets socials a la subvenció, l'Administració en garantirà l'accés i la qualitat dels serveis, fruit també d'una prèvia planificació. I això és un element molt important també, aquest de la planificació, perquè aquesta planificació comptarà amb la participació de les entitats, sindicats, patronals, col·legis professionals, Associació i Federació de Municipis, i també participarà en l'avaluació. Per nosaltres, pel nostre grup, això és una aportació d'alt valor democràtic i imprescindible en la societat d'avui en dia.

Per continuar i recalcar com és de gran el canvi que assolirem amb la llei, ho trobem en la incorporació de la figura de l'assistent personal, amb l'objectiu clar i diàfan de fomentar l'autonomia personal, facilitant poder viure a casa i no en una residència, sense haver de dependre d'altres per fer qualsevol cosa. És una demanda de les persones amb diversitat funcional, que reclamen poder dur a terme una vida independent i el dret a ser diferents però iguals, com no pot ser d'una altra manera, i com hem après molt bé al llarg d'aquesta ponència.

Vull també recalcar la innovació, el canvi que suposarà comptar amb la figura del professional de referència, per tal que –i també s'ha comentat aquí– orienti les persones, en faci el seguiment, en un símil amb el que seria el model del metge de capçalera.

Així mateix, reconeixem el fet i volem posar en valor el que significa –i algú comentava que això burocratitzava, nosaltres no ho compartim– de descentralització que ens aporta la llei quan parlem de serveis a les persones i com és d'important la proximitat. I s'ha de planificar en funció d'aquestes realitats territorials i comptant, precisament, amb els agents que treballen en el territori, i

això està molt ben previst en la llei a través del consell que hi haurà entre Generalitat i Federació i Associació de Municipis.

Això també vol dir –s'ha parlat del món local– que implica un canvi de mentalitat per al món local i per als ajuntaments, perquè amb aquesta gestió des de la proximitat potser alguns alcaldes i alcaldesses hauran de començar a pensar ja que les polítiques socials no poden ser tractades com una qüestió marginal i per a marginats, sinó que passaran a ser –i ho esperem així– l'epicentre de les polítiques, igual que ara ho és l'urbanisme.

Des d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa estem ben convençuts també que l'aplicació de la llei comportarà –i així està previst– un augment de professionals en el sector i persones que s'ocuparan en aquest sector. I volem destacar –i així ho hem fet a la ponència– que, a diferència de l'anterior llei, que aquesta no reconeixia la tasca d'aquests professionals, sí que es farà en aquesta. I es farà en la forma que s'ha dit, sobre formació, deixant-hi participar i participant-hi els professionals. Però també s'incorporen temes com la prevenció de riscos laborals per als treballadors i les treballadores, cosa que per nosaltres és molt important.

Sabem que els professionals, si són tinguts en compte i respectats, a més a més de ser una cosa justa, és positiva per a ells mateixos i també per als usuaris. No podem exigir qualitat i molt menys eficiència, malgrat que tenim molt articulat respecte a això, si no vetllem pel benestar també dels qui seran actors en l'aplicació de la llei.

En definitiva, pel nostre grup aquesta llei fixa un bon marc on articular el conjunt de polítiques orientades a prevenir dinàmiques d'exclusió, a atendre les persones i col·lectius socialment vulnerables i a promoure els itineraris d'inserció que permetin la recuperació de l'autonomia personal i perquè les persones disposin de condicions reals per viure amb dignitat i llibertat. Per aquest motiu, i alhora fermament, diem que cal rebutjar la subordinació de les polítiques socials al creixement econòmic, que això és un clàssic i normalment de polítiques de la dreta. I en aquest sentit entenem i sabem també que el Govern de Catalunya, a través de la Conselleria d'Acció Social, farà que es compleixin les expectatives generades en la societat catalana al voltant d'aquesta llei. Perquè entenem que només aprofundint i fent arrelar polítiques i valors d'equitat, de reconeixement de les diferències, i avançant en l'autonomia de les persones serà que viurem, que tindrem un país, una nació socialment justa i avançada.

Moltes gràcies.

El president

Doncs, cridarem a votació.

(Pausa llarga.)

Procedirem a les votacions. En primer lloc votarem les esmenes reservades del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

A partir de les diverses peticions de votació separada que han fet els grups parlamentaris, votem en primer lloc l'esmena número 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 51 vots a favor, 68 vots en contra, 14 abstencions.

Votarem seguidament l'esmena número 13 –13.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 62 vots a favor i 71 vots en contra.

Votem seguidament l'esmena número 26.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 48 vots a favor, 71 vots en contra i 14 abstencions.

Votarem seguidament l'esmena número 27.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 46 vots a favor i 87 vots en contra.

Votem ara l'esmena número 55.

Comença la votació.

Que ha estat rebutjada per 48 vots a favor, 84 vots en contra i 1 abstenció.

Votem ara la resta d'esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 65 vots a favor i 68 vots en contra.

Votarem ara les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Els prego que parin atenció els portaveus, perquè hem hagut de fer canvi de numeració, que no hi hagués hagut algun error.

Votarem, en primer lloc, les esmenes números 3 i 5 del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació. (*Remor de veus.*)

Han estat rebutjades per 58 vots a favor, 68 vots en contra i 3 abstencions.

(*El Sr. Cleries i González demana per parlar.*) Senyor Cleries.

El Sr. Cleries i González

No, president, és que les esmenes tenien una numeració que ara s'ha canviat.

El president

No, no s'ha canviat, la numeració. El que passa és que hem adaptat la numeració del butlletí real, perquè tot-hom tingués, en fi...

El Sr. Cleries i González

El que passa, que és amb les que es van aprovar a la..., les que van quedar vives a la comissió.

El president

Sí, però és que sempre ho fem així, senyor Cleries. En tot cas, si convé, ho anuncio, s'ho miren i diuen el...

Ara votarem la 12 i la 21. (*El Sr. Puig i Godes demana per parlar.*) Senyor Puig.

El Sr. Puig i Godes

Ho sento, senyor president, però en tot cas li demano que interrompi la votació, perquè jo necessito recalculat... Si no, no puc orientar el vot del meu grup.

El president

Interrompem tres minuts aquesta sessió.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i dos minuts i es reprèn a tres quarts de dues i quatre minuts.

El president

Doncs, si els sembla, reprendrem la sessió.

Hem votat les esmenes números 3 i 5, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Seguidament posem a votació les esmenes números 12 i 21.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 63 vots a favor i 70 vots en contra.

Votem ara l'esmena número 14.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 65 vots a favor i 68 vots en contra.

L'esmena número 31.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 13 vots a favor i 118 vots en contra.

Esmena número 42.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 14 vots a favor, 116 vots en contra i 3 abstencions.

Esmena número 52.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 17 vots a favor i 116 vots en contra.

Seguidament votarem les esmenes números 4, 30, 32 i 57 –4, 30, 32 i 57.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 17 vots a favor i 116 vots en contra.

I votarem seguidament la resta d'esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 17 vots a favor, 68 vots en contra i 48 abstencions.

Votarem seguidament les esmenes del Grup Mixt. En primer lloc votarem les esmenes números 22, 29 i 35.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor i 130 vots en contra.

Ara votarem les esmenes números 8, 9, 10, 11, 33, 37, 38 i 47.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor, 116 vots en contra i 14 abstencions.

I ara votarem la resta d'esmenes del Grup Mixt.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 17 vots a favor i 116 vots en contra.

Votarem seguidament el text del dictamen. Els recordo que hi ha una sèrie d'esmenes tècniques, signades per tots els grups parlamentaris, que ja queden incorporades al text del dictamen i, per tant, el votem tot, conjuntament. Per tant, votem ara el text del dictamen del projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de Llei de serveis socials ha estat aprovat per 133 vots a favor.

(Aplaudiments.)

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i nou minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, els consellers d'Educació, de Cultura i Mitjans de Comunicació, la consellera de Salut, els consellers d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, d'Innovació, Universitats i Empresa, la consellera d'Acció Social i Ciutadania, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Ho farem amb les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00080/08)

La primera la formula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. President, molt honorable president senyor Montilla, la setmana passada va haver-hi el debat de política general, i davant de la tribuna aquest grup parlamentari li va fer una pregunta que, com és costum d'aquesta presidència, vostè no va contestar. Per tant, aprofito aquesta sessió perquè contesti directament als ciutadans de Catalunya què pensa vostè sobre l'acomiadament de la senyora Cristina Peri Rossi al mitjà de comunicació Catalunya Ràdio, que depèn del Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies.

El president

El senyor president de la Generalitat té la paraula.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, aquest president té per costum respondre a les preguntes, especialment si les formulen els diputats.

Miri, jo he defensat en reiterades ocasions que hem de fer un esforç per entendre que el català és la llengua a impulsar de forma decidida –vostè ho sap– i, per tant, utilitzada de forma preferent en els mitjans públics; suposo que això per a vostè no és cap novetat. I he explicat moltes vegades també en aquesta cambra que penso que de la protecció que necessita el català en aquests moments..., només cal veure l'oferta, no?, que hi ha en castellà a les ràdios i a les televisions; vostè ho sap.

La preferència per la llengua catalana no hauria de comportar cap mena d'exclusió, però cal que tots siguem conscients que la garantia d'una presència mínima de la nostra llengua en l'espai audiovisual és, ara per ara, en la programació dels mitjans públics.

I, escolti, el nostre és un país madur, no en dubti, també pel que fa al respecte i a la convivència lingüística. I, per tant, finalment s'imposarà el sentit comú, i no les posicions extremes com les que vostès defensen des que es va constituir aquest Parlament.

El president

Senyor Rivera, pot repreguntar.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Llavors, entenc que el senyor Montilla està a favor d'aquest acomiadament. I citaré una sèrie de noms que també estan en aquestes posicions extremes: el senyor Mario Benedetti –conegut per les seves posicions extremes–, Anna Maria Moix, Esther Tusquets, Lluís Maria Todó, Enric Majó, Félix de Azúa, Marta Pessarrodona, Àlex Ollé... Com vostè sap, aquests noms que cito aquí no són precisament coneguts per ser persones antidemòcrates ni de posicions extremes.

Ara té vostè un problema, senyor Montilla: que la societat civil de veritat, els intel·lectuals, escriptors, periodistes, escultors, professors, s'estan rebel·lant davant de la política de neteja lingüística que vostè està portant a terme als mitjans de comunicació públics. (*Remor de veus.*)

Ara, senyor president Montilla, jo li pregunto: vostè, que fins i tot –i amb tots els respectes– fa classes de català al dematí –i que quedi per endavant: el felicito, perquè és important conèixer idiomes–, vostè que fa això (*persisteix la remor de veus*), serà conegut a Catalunya per ser el primer president que comença una neteja lingüística als mitjans de comunicació catalans? Això és el que vostè vol, senyor Montilla? Doncs, vostè està acomiadant i discriminant les persones a Catalunya.

Deixi en pau els ciutadans de Catalunya que conviuen als mitjans de comunicació en català, en castellà i en aquella llengua que calgui. Deixi aquest Govern l'obsessió lingüística per, directament –directament–, acomiadar les persones que no parlen aquella llengua que creu el Govern.

Senyor Montilla, la senyora Cristina Peri Rossi deia: «Entiendo, leo y traduzco del catalán desde hace años, pero me expreso mejor en castellano», frase que vostè mateix i molta gent de Catalunya podria subscriure. Sap què li passa a vostè, senyor Montilla? A vostè li passa que aquest president ha entès i s'ha cregut i s'ha empassat allò que per ser president de la Generalitat s'ha d'estar obsessionat amb la llengua, amb la pàtria i amb tot allò que ens han estat venent vint-i-tres anys. Ara vostè, senyor Montilla, en comptes de canviar aquesta situació, hi està no només col·laborant, sinó començant aquesta neteja lingüística.

Miri, senyor president, nosaltres, mentre vostès treballen per una Catalunya petita, tancada, arcaica i que discrimina, aquest partit treballarà per una Catalunya oberta, moderna, cosmopolita, progressista i plural.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Miri, senyor diputat, aquí l'únic obsessionat amb aquest tema és vostè i el seu grup, i crec que una bona prova la tenim per les seves intervencions, per les seves preguntes al llarg de tota la legislatura. Per a vostè aquest

tema sí que és un tema obsessió; aquest és un tema obsessiu per a vostè. Per quina raó? No ho sé. Suposo que per raons exclusivament electorals; no crec que sigui per unes altres.

Miri, vostè té una opinió respecte als mitjans de comunicació públics molt diferent de la que tenen el Govern de Catalunya i el seu president. Avui precisament hem aprovat una llei, una nova llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, que el que fa precisament és aprofundir en la seva desgovernamentalització, en la seva independència, en la seva professionalitat. Li puc dir que si fins ara el Govern de la Generalitat i el seu president no han intervingut ni han donat directrius a la corporació, menys ho podran fer ara, amb un consell d'administració que haurem de nomenar aquí per una majoria qualificada.

Això ho dic segurament perquè vostè té una visió dels mitjans de comunicació públics molt diferent de la que té aquest Govern. Els mitjans de comunicació públics tenen una independència, un consell d'administració plural, que... Miri, els mitjans de comunicació de la Generalitat...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...no són un negociat d'aquest Govern. Segurament això és el que vostè voldria...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Per això han mantingut vostès la posició que han mantingut. No és d'estranyar.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00083/08)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, senyor president. President Montilla, en el debat de política general constàvem la transformació i els canvis socials i econòmics a Catalunya. Un dels factors clau ha estat, és i serà la immigració, els nous catalans i catalanes. I això li volem preguntar, senyor president: canvis i transformacions com l'increment demogràfic, l'increment de la població ocupada, l'increment del nombre d'alumnes, l'increment de car-

tilles sanitàries, canvis que comporten contradiccions i, per tant, nous reptes i nous riscos.

Davant els reptes i els riscos, Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa defensa la política de drets i deures per a tothom, per viure en diversitat i garantir la convivència. «Diversitat» i «convivència», dues boniques paraules àmpliament assumides en la societat, però per fer-les reals s'han de traduir en polítiques, programes i recursos.

Com fer-ho? Primer, amb polítiques públiques més potents i universalitzant els serveis socials, com la base real de la convivència, i segon, amb el coneixement de tots els drets amb deures per a tothom, per viure en diversitat. El pla de la ciutadania i la immigració, l'anunciada llei d'acollida, el possible pacte nacional en són el camí.

Però aquestes mesures i lleis necessiten també polítiques transversals en l'acció de govern: nova legislació, com la Llei de serveis socials, que hem aprovat aquest matí, i l'esperada llei del dret a l'habitatge; regulació laboral per garantir els drets i la igualtat; coordinacions amb el municipalisme; complicitats amb sindicats, entitats socials i veïnals.

Catalunya ha canviat. Les xifres ho confirmen, però també els colors, els costums, les llengües, les religions, els barris, les escoles, amb aquests nous veïns i veïnes. Els prejudicis i el sensacionalisme cap a la immigració i el que l'envolta, l'opinió publicada i tertuliada, són una irresponsabilitat. Utilitzar la immigració per recaptar vots és una temeritat, tot i que sabem que la dreta ho continuarà fent. (*Remor de veus.*) Pel nostre grup, la política de drets i deures per a tothom i el rigor en la comunicació i el llenguatge són la garantia per fer front als prejudicis, sensacionalismes i temeritat...

El president

Senyor Miralles...

El Sr. Miralles i Conte

...per la qual cosa volem conèixer les iniciatives d'aquest Govern per a aquesta Catalunya de la diversitat.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, sabem que estem davant d'un tema que és estratègic, no?, de país, d'aquells temes que preocupen la gent del carrer i que preocupen el Govern, que ens preocupen a tots plegats; n'estic convençut. I li he de dir d'entrada que comparteixo el rerefons de la seva intervenció en aquesta matèria pel que fa a la immigració, no?: una màxima ha de ser «drets i deures». Aquest és un tema que ens preocupa tant que ja hi estem treballant, òbviament, des de bon començament, com vostè ha apuntat, amb

la intenció d'anar cap a un pacte, un gran acord de país en aquesta matèria.

Creiem que, com d'altres, aquest és un tema de país, que necessita precisament el concurs de tots els sectors implicats. Un procés que, per cert, ja està en marxa, i, una vegada que acabem de treballar les bases i el marc de referència, constituïrem una mesa amb tots els agents afectats i que comptarà també amb un treball interdepartamental per part del Govern que ja s'està fent. Aquesta fase continuarà amb un treball de consulta, amb posterior negociació i, finalment, esperem que amb un gran acord, un gran acord de país.

Com pot veure, el Govern hi està treballant, però no només en l'àmbit del que en podríem dir aquest gran acord; també tenim un altre repte important, que és la futura llei d'acollida, no? Aquesta llei, com vostè sap, és fruit del mandat estatutari que fa l'article 138.2 de l'Estatut. La voluntat d'aquesta llei serà la creació d'un servei d'acollida anomenat «de primera acollida», per tal que els immigrants de més de setze anys empadronats a Catalunya puguin assolir competències bàsiques en diverses matèries: lingüístiques, jurídiques, d'entorn laboral...

Per cert, la mateixa llei haurà també d'indicar que l'acollida dels menors de setze anys, òbviament, la realitza el nostre sistema educatiu, com ja ho fa, com vostè sap, amb un important nombre —de l'ordre de mil dues-centes— d'aules d'acollida en aquest moment, no?

La idea d'aquesta futura llei és, doncs, serà integrar els serveis existents i en funcionament en els serveis previstos també en el text, o crear-ne de nous si encara no existeixen, òbviament.

Establert aquest nou servei, la llei tindrà també una segona part, en què organitza l'execució de les competències de la Generalitat en aquesta matèria, tot creant una agència catalana de les migracions.

Pretenem, per tant, un sistema d'acollida voluntari pel que fa a la població immigrada, un sistema, per cert, amb una important implicació i col·laboració del món local...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...entre altres coses, senyor diputat.

El president

La següent pregunta...

————— Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00081/08)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Montilla, en les darreres setmanes s'estan produint a Catalunya fets que no són tolerables en democràcia. Avui mateix, set col·lectius de l'esquerra radical independentista han anunciat mobilitzacions i noves accions radicals en els propers dies.

Volem saber quina és la raó per la qual vostè no va votar, en el debat de política general, la condemna explícita a aquests fets que s'estan produint en els darrers dies a Catalunya.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, els grups que donen suport al Govern vam votar una resolució molt clara respecte al tema que vostè ha plantejat. Si de cas el que no vam votar és la proposta que vostès van fer. No confongui la seva proposta amb el fet que els grups del Govern i la majoria de la cambra, també Convergència i Unió, no ens haguéssim posicionat respecte a aquest tema, que crec que tots els quatre grups vàrem ser suficientment explícits. Va ser vostè el que es va quedar en minoria, senyor Sirera.

El president

Senyor Sirera, té la paraula.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyor Montilla, miri, lamentar o demanar respecte per les institucions no és condemnar amb fermesa els fets que s'estan produint a Catalunya en els darrers dies, i vostès el que van fer és simplement això: demanar respecte per les institucions, sense condemnar de manera taxativa aquests fets que s'estan produint.

I, miri, nosaltres podríem aprofitar-nos –i no ho farem– del fet que vostès governen i que vostè és president de la Generalitat gràcies al vot de diputats que s'autoinculpen per la crema de fotografies del rei. Podríem aprofitar-nos –no ho farem– (*remor de veus*) del fet que vostès formen part d'un govern on tenen persones que formen part de candidatures municipals que es dediquen a amenaçar de mort diputats d'aquest grup parlamentari. Podríem aprofitar –no ho farem– per dir que vostès governen amb persones que..., dintre de les seves joventuts, hi han persones que amenacen de mort dirigents polítics d'aquesta cambra. Nosaltres no ho farem, no?

I no el culparé, senyor Montilla, no el culparé a vostè del que està passant. Però jo li demano que faci de president de la Generalitat, senyor Montilla, jo li demano que faci de president de tots els catalans, no només dels que l'han votat a vostè o els seus socis de govern, no?

Jo li demano, senyor Montilla, que la policia actuï. No crec que sigui demanar-li gaire cosa, no? Jo el que li demano és que faci alguna cosa perquè des del Govern

de la Generalitat no es justifiqui, senyor Montilla, que la policia no actua quan s'està davant de la comissió d'un delicte per no llançar més benzina al foc. No és de rebut, en un estat democràtic com el nostre, que la policia no actuï davant de la comissió d'un delicte. I jo li demano, senyor Montilla, que faci avui, davant del poble de Catalunya, i no amagat a la seu del PSC, el que no va fer en aquella sessió del debat de política general. I el que volem és que vostè faci una condemna ferma, clara, nítida de tot el que està passant a Catalunya. Faci, senyor Montilla, un servei al país, trenqui el seu silenci, no es limiti simplement a lamentar...

El president

Senyor Sirera...

El Sr. Sirera i Bellés

...les coses que passen avui en dia a Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyor Montilla.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, no condemnaré tot el que passa a Catalunya, perquè afortunadament a Catalunya passen moltes coses bones. I aquestes que vostè ha explicitat són coses que afortunadament les protagonitza una minoria, una minoria molt minoritària, a la qual vostès, evidentment, contribueixen –vostès i evidentment el Partit Popular a nivell estatal i alguns mitjans de comunicació– a amplificar per donar una imatge de Catalunya absolutament distorsionada, que no es correspon amb la realitat. Aquesta és la realitat.

Miri, la policia actua, i crec que de proves en tenim en les darreres setmanes, ara, amb respecte a la legalitat i amb un principi, que es diu proporcionalitat, amb el qual actuen totes les policies, senyor Sirera, i vostè ho hauria de saber.

Miri, joestic molt orgullós que en el debat d'investidura, la meva investidura, em donessin suport diputats independentistes, i que no tingués el suport de vostès –tampoc els ho vaig demanar–, el suport d'aquells que han estat treballant i continuen treballant per confrontar Catalunya amb Espanya; els que continuen treballant fora de Catalunya perquè hi hagi animadversió a Catalunya; el partit, en definitiva, que ha interposat un recurs d'inconstitucionalitat contra l'Estatut, que continua manipulant la justícia en contra del que va votar el poble de Catalunya en referèndum. De no comptar amb el seu suport i de comptar amb els altres suports, senyor diputat, me'n sento molt orgullós.

(*Aplaudiments.*)

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments polítics (tram. 317-00082/08)

...la formula l'illustre senyor Joan Ridaó, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyor president. L'adjudicació de la terminal Sud de l'aeroport del Prat per part d'AENA, sota l'aparença d'una solució salomònica, com s'ha dit en aquestes últimes hores, que intenta de mirar d'aconcentrar tothom, creiem sincerament que talla les ales i limita el seu creixement, precisament. Si l'objectiu de la decisió d'AENA era de convertir l'aeroport del Prat en un aeroport intercontinental, el resultat molt probablement hauria d'haver estat diferent. Li diré per què.

No negarem que la decisió té alguna cosa positiva; per exemple, s'acaba amb el monopoli del pont aeri, com Esquerra Republicana havia demanat reiteradament. És una decisió que, a més, és revocable, tot i que això també sembla que sigui un recurs, per part d'AENA, per mirar d'aconcentrar la tropa catalana, perquè tothom sap que mirar d'alterar aquesta distribució és molt costosa econòmicament i molt difícil. Però, senyor president, malament rai si el millor d'una decisió és que es pot modificar. Perquè és evident que la decisió d'AENA ha acabat beneficiant sobretot Ibèria i la seva filial. Que és la principal companyia que opera a l'aeroport del Prat? Evidentment, no ho negarem i segurament concentra la principal quota de mercat, però tots sabem que fa ja més d'un any que abandona rutes des de Barcelona i que no opera cap vol intercontinental des d'aquí, tot i que ha anunciat un vol, d'aquí a poc, als Estats Units. I per això hem dit, i avui hi insistim, que l'aeroport del Prat continuarà sent un aeroport subsidiari de l'aeroport de Barajas i que continuarà alimentant els vols intercontinentals des de Madrid.

Ja sabem, senyor president, i som realistes, que els vols intercontinentals no vénen sols, que no tindrem per decret un *hub*. Segurament el mercat condiona, però també el que condiona és que hi ha una desconfiança dels mateixos operadors de les companyies perquè l'aeroport del Prat no té el suport del cent per cent d'AENA. I aquesta és la qüestió que nosaltres avui volem plantejar. Si AENA continua tallant el bacallà, malament, perquè AENA té el cap no només a Barajas, sinó en els quaranta-set aeroports de la xarxa aeroportuària de l'Estat. La clau, per tant, senyor president està en el futur model de gestió que ha de permetre que la part catalana, no només tingui una posició determinant, sinó la majoria de control per prendre les principals decisions estratègiques, que, evidentment, no són ni el pàrquing ni les botigues, sinó la gestió financera, la gestió dels *slots*, les decisions més importants que afecten també les inversions. Només així podrem captar en el futur...

El president

Senyor Ridaó...

El Sr. Ridaó i Martín

...nous mercats i disposar d'un aeroport modern i competitiu. I és per això, senyor president, que li demano quina opinió li mereix aquesta determinació.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, senyor Ridaó, el Govern té un projecte clar per a l'aeroport del Prat, i estem treballant per aconseguir-ho. I tenim clar que aquest projecte contempla que cap decisió de l'aeroport es podrà prendre sense la participació i l'acord de la Generalitat. Aquesta és la realitat, i precisament per això el Govern comparteix la decisió que ahir va prendre, el Consell d'Administració d'AENA, que el Govern coneixia. Més que coneixia: per primera vegada, tot i que no formalment, diguem, però, la Generalitat ha participat i conformat la decisió que AENA ha pres, i abans que la nova terminal sigui operativa ho podrem fer participant del futur consorci que gestioni l'aeroport.

Miri, quan el mes de març els representants de la Generalitat es van reunir amb AENA, vàrem aportar un conjunt de criteris necessaris, no?, perquè el Govern de la Generalitat pogués considerar acceptable una proposta per a l'aeroport de Barcelona, pel que fa a l'assignació d'espais.

Permeti'm que concreti, tal com el Govern ja va explicar ahir, per què ha estat determinant en aquesta decisió. La Generalitat volia que la decisió fos revocable i així ha estat. Per què? Perquè d'aquí a l'entrada en funcionament de la terminal passarà més d'un any i mig, i el panorama d'aliances i de societats canviarà, segur que canviarà. En segon lloc, perquè la Generalitat volia que la decisió es prengués amb el desenvolupament escrit d'un qüestionari complet sobre els plans d'expansió de les companyies i aliances, i així ha estat. Perquè la Generalitat volia la prioritització de les propostes que contemplessin vols intercontinentals de companyies i aliances, i així ha estat, perquè figuren aquestes companyies en la nova terminal. Perquè la Generalitat volia posar l'accent en aquelles propostes que portessin Barcelona com a centre d'operacions, increment d'avions amb base a Barcelona, creació d'hangars, amb el valor afegit que això suposa també per la creació de l'activitat econòmica, per l'activitat de manteniment i de serveis a les aeronaus. I això s'ha tingut en compte.

I la Generalitat volia que la nova terminal pogués ser compartida per més d'una aliança, a més a més per companyies independents basades a Barcelona o que fessin vols intercontinentals, sense tancar cap opció d'entrada, i així ha estat.

Podria continuar, però crec que no cal, no? Amb aquest plantejament el Govern vol apostar per la nova proposta i continuarà vigilant el seu desplegament. I també, com he dit, senyor diputat, no es preocupi que el Prat és i

serà un gran aeroport i les decisions que l'afectin no es podran prendre sense la participació i la iniciativa de la Generalitat.

El que fa uns anys era una quimera, avui...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...més que mai està a prop que sigui una realitat.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta la formula...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00085/08)

...en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Pia Bosch.

La Sra. Bosch i Codolà

Gràcies, senyor president. Molt honorable president, fa tot just una setmana en el debat de política general vostè va fer en aquesta cambra, a més d'un extens balanç de l'obra de govern dels darrers mesos, l'anunci de les polítiques que vol impulsar de cara al futur. En el seu discurs va quedar clar que les polítiques socials són una de les principals prioritats del Govern que presideix, i avui aquest Ple ha tingut la satisfacció d'aprovar una nova llei de serveis socials que n'és una prova evident. La seva aprovació per unanimitat ha estat, a més, la prova de la voluntat de treballar amb consens quan els temes tenen calat i àmplia transcendència social.

Dimecres passat, vostè va expressar-nos, també, el convenciment que avui a Catalunya un dels principals problemes per a la ciutadania és l'accés a l'habitatge i que, per tant, el Govern ha d'impulsar de forma rigorosa i eficaç polítiques que abordin aquesta dificultat. En un tema complex com aquest, degut a múltiples causes, les solucions han de ser complexes i han d'estar basades en el màxim acord possible, per descomptat, si el que es vol és de debò ésser eficaç. Per això, són especialment interessants els treballs que fa mesos estan portant a terme per poder aprovar la nova llei, per una banda, i signar el pacte per a l'habitatge, i vam tenir ahir l'anunci feliç que es podrà signar el dilluns de la setmana vinent.

Aconseguir un ampli acord transversal en un àmbit fonamental té interès per si mateix, asseure al voltant d'una mateixa taula i posar d'acord els agents socials i econòmics, el món municipal, el sector immobiliari i el Govern és un esforç singular i té valor en si mateix. Però, com deia avui una il·lustre diputada d'aquesta cambra, malgrat que sigui un valor en si mateix, hi ha més coses a tenir en compte. Si volem que aquest pacte

serveixi per recuperar confiança, per recuperar credibilitat, com és desitjable, davant de la ciutadania, cal que ofereixi respostes concretes i compromisos d'actuació definits.

Per això voldríem, president, que ens poguéssiu explicar quins són els compromisos concrets, les actuacions, la traducció pràctica, en definitiva, del pacte. En què es traduirà la signatura del pacte per als joves que estan desitjant emancipar-se i no poden fer-ho perquè no poden accedir a un habitatge; per a la gent gran que viu en condicions de precarietat, i, en general, per a tots aquells ciutadans i ciutadanes per als que ara mateix l'accés a l'habitatge és un maldecap important.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, com vostè diu, ja estem a la recta final d'aquest gran acord de país per al tema de l'habitatge; serà un fet important. Estem convençuts que amb aquest acord posaré la primera pedra, una pedra important. De pedres ja se n'han posat abans, no?, però per resoldre un problema que ve de lluny, i tots coincidirem que volem resoldre, contribuir decididament a resoldre'l.

Crec que la millor forma de justificar la nostra satisfacció pels avenços que s'han produït en la configuració d'aquest gran acord, són les seves principals mesures, tal com vostè demanava, no?, entre elles mobilitzar sòl per a 250.000 habitatges de protecció oficial en l'horitzó del pacte; construir o iniciar les obres de 160.000 habitatges protegits; mobilitzar i posar al mercat 62.000 habitatges del parc desocupat i incrementar els ajuts directes fins a 140.000 llars; rehabilitat i millorar 300.000 habitatges; la concessió d'ajuts, també, per a la instal·lació de 10.000 ascensors i itineraris practicables que donaran servei de l'ordre de 100.000 habitatges; garantir i allargar l'autonomia residencial de 35.000 llars encapçalades per persones grans; ajuts a 60.000 llars per evitar l'exclusió social per motius d'habitatge, i ajuts a 23.000 persones per eradicar el fenomen dels sense sostre.

Són recursos mobilitzats en un període que va molt més enllà, evidentment, d'una legislatura i de dues legislatures com vostè sap, precisament en l'horitzó del 2016, però l'objectiu és mobilitzar uns recursos de més de 8.000 milions d'euros. Crec, en definitiva, que amb aquest gran esforç, que em consta que estan fent tots els interlocutors, polítics, socials, econòmics del país, contribuïrem decididament a tenir el full de ruta per donar solució a un dels principals neguits avui de la nostra societat, d'una manera molt especial de la gent que té pocs recursos i de la gent jove.

Moltes gràcies.

El president

L'honorable senyor Artur Mas...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments polítics (tram. 317-00086/08)

...té la paraula per formular la següent pregunta en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, voldria insistir en aquest tema de les darreres hores, important per a Catalunya, que és l'adjudicació de la terminal Sud de l'aeroport del Prat. Avui hem conegut per les seves paraules que el Govern de la Generalitat, que vostè presideix, està satisfet i està content amb aquesta decisió. A mi em sorprèn que vostès estiguin tan contents, no sé si ho està tot el Govern, perquè després d'escoltar el senyor Ridaó, que dóna suport al Govern, doncs, tinc més que dubtes sobre si realment aquesta és una posició conjunta, però, en tot cas, és el que vostè ha expressat.

Vostès estan contents que més d'un terç de la futura terminal vagi a una companyia i a una aliança que el que fa és apostar perquè l'aeroport del Prat no sigui important? Vostès estan contents perquè es podrà revocar, diuen, una decisió? I la meua pregunta és: Qui la revocarà aquesta decisió? AENA –AENA.

Vostè sap que aquesta nova aliança Ibèria no té ni un sol vol transoceànic en aquest moment, i per això se la premia, per aquesta gran aposta a favor de l'aeroport del Prat? Jo no entenc que estiguin tan contents i tan satisfets, haurien d'estar una mica més crítics i una mica més belligerants.

Miri, el problema no és el monopoli d'Ibèria, que ja no existeix. Avui per anar a Madrid s'hi pot anar amb moltes companyies. On està el monopoli d'Ibèria que ara tant es diu? El problema no és el monopoli d'Ibèria, que no existeix. El problema és el monopoli d'AENA, aquest és el problema: el monopoli d'AENA, d'un ens que està centralitzat a Madrid, que depèn del Govern espanyol i que decideix en tot i per tot, també per les futures revocacions i per les adjudicacions i per tot.

I per tant, la pregunta que jo li faig és: aquest Govern que vostè presideix, està a favor d'intentar desbloquejar aquest monopoli d'AENA, sí o no, senyor president?

El president

Senyor president, pot respondre.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, nosaltres estem satisfets d'aquest primer pas, perquè per primera vegada si més no, no formalment, perquè no participem d'AENA, però el Govern de Catalunya ha estat no sols escoltat, sinó que se li ha tingut en compte els seus suggeriments per a l'assignació d'espais. I això no havia passat durant els vint-i-tres anys anteriors, on, per cert, també AENA tenia el monopoli. És en aquesta legislatura que AENA deixarà de tenir el monopoli, senyor Mas.

Dit això, se li ha assignat espai a l'aliança, no a la companyia –a l'aliança, no a la companyia–, que té més del 35 per cent del trànsit aeri des de l'aeroport del Prat. Desgraciadament, a Japan Airlines no se li ha pogut assignar res, no s'ha presentat, eh? No fa vols, de moment. Ho dic perquè..., està bé, i hem de fer el possible perquè vinguin més companyies i perquè hi hagin més sollicituds d'espais, però els espais es fan sobre la base de les propostes i dels projectes que han presentat les empreses, no sobre quimeres –no sobre quimeres.

I des d'aquest punt de vista, ha estat correcte. Dit això, és revisable. Perquè nosaltres ho hem demanat. Perquè té tot el sentit i perquè, evidentment, quan la terminal estigui operativa, el Govern de Catalunya participarà en aquesta decisió. No com ara, sinó formalment, perquè el monopoli no el tindrà AENA, li ho puc assegurar.

El president

Senyor Mas, té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

Sí; gràcies, senyor president. Miri, hi ha una aliança que es diu SkyTeam, que té vols transoceànics i que no ha sortit premiada. Això no és una quimera ni és un futurible, és una realitat. Ara, escolti'm, AENA la van crear vostès, senyor president, la va crear un govern socialista amb ministres socialistes catalans. Estan vostès disposats a desmuntar allò que vostès van crear –nosaltres hi ajudarem tot el que puguem–, sí o no?

Avui hem sentit una cosa: s'ha parlat de majoria de control. Per primer cop sento una expressió que diu «majoria de control» que coincideix amb les tesis que ha defensat Convergència i Unió. Si aquí hi pot haver una majoria d'aquest Parlament, estic segur que això servirà per desmuntar –per començar a desmuntar– aquest monopoli, i a partir d'aquí per fer una aposta real i de veritat perquè l'aeroport del Prat sigui l'aeroport que tots plegats volem, un gran aeroport...

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

...al servei de Catalunya.

El president

Gràcies. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, aquest és un pas. Important, però un primer pas. No és el que volem, no és l'objectiu final. Però és que d'aquest recorregut s'havia fet molt poc camí. Vostè en això estarà d'acord amb mi. I jo crec que hem de tenir una mica més d'autoestima, que quan donem passos endavant cal reconèixer-ho. No tot és dolent, senyor Mas, no tot és dolent.

Miri, l'empresa a la qual vostè fa referència, que forma part d'aquesta aliança, té l'oferta també de, aquests

vols que són transoceànics, poder-los fer des de la nova terminal. També dintre de l'oferta figura això. Li puc dir jo que és així. Ho dic, i ho dic aquí. Anirà on ella vulgui anar. Té l'opció d'anar a la nova terminal, eh? Ni que sigui una petita..., una companyia que fa dos vols, eh? Tots els que facin vols intercontinentals tenen l'opció d'anar a la nova terminal. Perquè hi ha espai, afortunadament, perquè hi ha espai per fer-ho. Perquè s'està fent un gran aeroport...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Aquesta és la diferència amb altres temps en els quals –perdó, senyor president– teníem un aeroport insuficient, un aeroport...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...sense perspectiva d'estar participat pel Govern de Catalunya, com ara ho està.

(Remor de veus.)

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al Govern sobre el procés per a assolir el Pacte nacional per a la recerca i la innovació (tram. 310-00110/08)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i en aquest cas ja al Govern, l'illustre diputat senyor Josep Maria Freixanet.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. Honorable conseller Huguet, cada vegada som més conscients que la recerca i la innovació són les bases, a inicis d'aquest mil·lenni, del desenvolupament social i econòmic i, en conseqüència, del benestar de les persones i el progrés del país. Estem parlant de recerca i innovació orientada al sector productiu per augmentar la competitivitat econòmica, però també de recerca i innovació per fer front als reptes humans, socials i mediambientals de tota índole que tenim al davant.

Sabem que en aquesta societat i economia del coneixement, Catalunya no es troba ben posicionada, malgrat els esforços que els darrers anys s'han fet des de les universitats, els centres de recerca i des de les empreses.

Ens cal, doncs, emprendre un canvi de paradigma important en matèria de política de recerca i innovació, que ens permeti abordar un salt endavant qualitatiu i quantitatiu en inversió, en matèria de R+D+I, i, sobre tot, que generi una àmplia conscienciació del conjunt de la societat sobre el fet que si això no es fa ara veu-

rem compromesos el benestar i la cohesió social en el futur.

El repte és rellevant, honorable conseller, perquè, si no som capaços de ser competents i competitius en recerca i innovació, els bons nivells de benestar dels quals històricament els catalans hem gaudit, malgrat les conjuntures adverses, es veuran seriosament amenaçats, sens dubte, en els propers anys.

Catalunya, doncs, necessita afrontar aquest procés amb totes les seves potencialitats i amb un consens ampli entre les forces polítiques i els agents socials i econòmics, per tal d'adoptar una estratègia a llarg termini que permeti que els principals elements d'aquest canvi –recerca, innovació, ensenyament superior, empreses– puguin ser abordats en un escenari estable i compartit.

La importància i la urgència, i el fet que portem un retard significatiu fan necessària una resposta consistent que permeti fer un salt endavant no merament «incremental». Altres països ho han fet, altres països han assolit un consens clar sobre el paper clau de la recerca i innovació..., sobre el futur, per poder tenir-ne. Han posat els esforços, el consens social, el lideratge polític i econòmic al servei de la recerca i la innovació. Catalunya, per ambició i tradició, pot fer aquest salt endavant, segur. És necessari fer-ho, amb solidesa.

Per tant, senyor conseller, com pensa afrontar el Govern...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Freixanet i Mayans

...el procés per assolir un pacte nacional per a la recerca i la innovació?

El president

Té la paraula l'honorable conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, senyor Josep Huguet.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa (Sr. Josep Huguet i Biosca)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, té raó vostè a assenyalar com la recerca i la innovació són elements bàsics per fer que una economia de tradició industrial evolucioni cap a una economia basada en el coneixement, una societat del coneixement. Per tant, ens estem jugant aquí el futur del país. Sense aquesta transformació econòmica no serà possible mantenir l'estat del benestar, no serà possible fins i tot fer el repte polític de major autogovern..., sense tenir una economia productiva i eficient.

Per aquesta raó, el Govern va marcar com una de les prioritats establir aquest pacte, que marqués unes línies estratègiques de país, pactades pel país i, per tant, que vagin més enllà d'un govern, que siguin una visió a quinze, vint anys vista. Per tant, sense color polític, sinó al servei del país... *(Remor de veus.)*

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

...i aquest pacte...

El president

...un segon, si us plau.

(Pausa.)

Moltes gràcies, pot continuar.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Gràcies, senyor president, pel silenci. Aquest pacte, òbviament, doncs, l'estem posant en marxa a partir d'un procediment molt consensuat, a partir d'experts. Concretament, s'ha creat una comissió d'experts encapçalada pel doctor Lluís Arola i per en Ramon Ollé, un important representant català en empreses multinacionals, que han establert un grup d'unes setze persones procedents de l'empresa i del món universitari. Aquí s'iniciarà, a partir d'un document base, un procés ampli de consultes en el món de l'empresa i de les universitats, més de cent entrevistes personals, unes vint taules sectorials i territorials. Per tant, un procés ampli de consulta. En segon lloc, sotmetrem el sistema de recerca i innovació de Catalunya a una anàlisi d'una agència internacional, la mateixa que va treballar per a l'OCDE. I a partir d'aquestes dues fonts, s'arribarà a unes conclusions que encara les farem validar per un comitè científic internacional liderat per dos catalans il·lustres que en aquests moments estan establint aquest comitè.

Un cop tinguem aquest document, és el moment en què, com hem avançat amb els partits polítics, del conjunt de partits polítics, tant del Govern com de l'oposició, posarem sobre la taula aquestes conclusions i aquestes recomanacions, i establirem les bases del que ha de ser el pacte nacional. És a dir, per tant, un pacte social, obert a les entitats, obert a les patronals, als sindicats, a les universitats i als partits. I això, entenem que el calendari previst és tenir-ho enllestit a finals...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

...del curs. Per tant, a l'entorn del juliol.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies.

— Pregunta al Govern sobre les concentracions i les manifestacions il·legals del darrer mes (tram. 310-00109/08)

Té la paraula, per formular la següent pregunta, l'il·lustre senyor José Domingo, del Grup Mixt.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, en primer lugar quiero mostrar la solidaridad de nuestro grupo parlamentario y del partido Ciudadanos por el atentado, por suerte frustrado, que sufrió la sede de Iniciativa per Catalunya en el distrito de Sant Andreu. Igualmente, sirvan estas palabras también para felicitar a la Policía de Cataluña por la eficaz actuación que ha llevado a la detención de dos presuntos delincuentes con motivo de las amenazas vertidas por dos militantes de las Joventuts d'Esquerra Republicana de Catalunya al presidente de nuestro partido.

En este estadio de crispación que se viene viviendo en Cataluña en los últimos tiempos, el objeto de la pregunta es saber si se ha procedido a efectuar expedientes disciplinarios, expedientes sancionadores con motivo de las manifestaciones y concentraciones ilegales que se han llevado a cabo en los últimos tiempos. Por citar algunas, señalo las concentraciones en Gerona, Molins de Rei, El Prat de Llobregat, en Barcelona, en Lérida, en Manresa, en Barcelona recientemente otra vez..., en las que se han efectuado manifestaciones y concentraciones en las que se ha procedido a la quema de retratos del jefe del estado y a emitir consignas amenazadoras para el resto de la clase política.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

L'honorable senyor Joan Saura, conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, té la paraula.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, en primer lloc, gràcies per la solidaritat que expressa davant de l'intent d'atemptat a la seu d'Iniciativa. També agrair-li la felicitació, en nom dels Mossos d'Esquadra, jo crec..., de la ràpida i eficaç detenció de dues persones, que fins i tot hauria pogut ser, segons com, més ràpida.

Però dir-li que amb relació a la voluntat i als criteris que mouen els Mossos d'Esquadra en les concentracions i manifestacions, hi ha tres criteris que seguim: el criteri de legalitat, el criteri d'oportunitat i el criteri de proporcionalitat. En tots aquests actes, els mossos d'esquadra el que han assegurat és que els actes o les..., per exemple, a Girona, que l'acte institucional del rei se celebrés amb absoluta normalitat, i donem resposta, com no pot ser d'una altra manera, a les instruccions que ens vénen del poder judicial.

El president

Senyor Domingo, pot repreguntar.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Además de esos criterios, que son correctos, también tendría que ponerse uno que es el criterio de la eficacia. En este sentido, queremos señalar que cuando se producen actos de ilegalidad lo lógico es identificar a los autores y es misión de la policía proceder a ello. Estamos abordando el tema

desde un punto de vista estrictamente administrativo, con independencia del orden penal.

Pero, en todo caso, sí que nos parece especialmente preocupante la falta de previsión que ha existido en estas concentraciones y manifestaciones suficientemente anunciadas. Le daré un dato. Es objeto ahora de polémica el hecho de que muchos fotógrafos estén en estos momentos obligados a entregar las fotografías que se han tomado en este tipo de concentraciones. Nos parece equivocado que, por falta de previsión, no sé si..., o por órdenes de esa consejería, no se hayan efectuado las suficientes tomas fotográficas para evitar hacer que los fotógrafos se vean obligados por las autoridades judiciales a entregar estas fotos cuando la propia policía no ha efectuado la identificación oportuna.

Por eso, entendemos oportuno que se abran los correspondientes expedientes...

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

...sancionadores y se identifique a los autores de estos posibles delitos.

El president

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Gràcies, senyor president. En primer lloc, senyor Domingo, vull agrair-li el to de la seva intervenció, perquè, com deia el president de la Generalitat avui, és important no crear una imatge a la resta de l'Estat que no es correspon amb la nostra realitat, eh? La realitat de normalitat de Catalunya és pràcticament total, i no podem transmetre una imatge de Catalunya de conflicte permanent.

I des d'aquest punt de vista li vull llegir com estan regulades a la Constitució les manifestacions i les reunions. L'article 21 diu el següent: «Se reconoce el derecho de reunión pacífica y sin armas. El ejercicio de este derecho no necesitará autorización previa. Y en los casos de reuniones en lugares de tránsito público y manifestaciones, se dará comunicación previa a la autoridad, que solo podrá prohibirlas cuando existan razones fundadas de alteración del orden público con peligro para personas o bienes.» I en base a això han actuat els Mossos d'Esquadra. Hi insisteixo: assegurant que no s'han produït desperfectes, respectant el dret de manifestació i de reunió i intervenint i identificant fins i tot persones que..., en el cas que haguessin produït delictes o hi haguessin presumptes delictes.

Insisteixo que els Mossos d'Esquadra tenen un objectiu de preservació dels drets i les llibertats, però insisteixo de no convertir qualsevol tipus de concentració o de manifestació en un problema més gran del que pot arribar a ser.

I sembla..., no vostè, vostè no, però que hi ha determinats sectors que voldrien que, en definitiva, l'actuació dels Mossos d'Esquadra convertís aquestes concentracions i manifestacions en un problema importantíssim per a Catalunya, i no ho és.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al Govern sobre l'execució de les infraestructures amb participació de l'Estat (tram. 310-00114/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustríssim senyor Agustí López.

El Sr. López i Pla

Conseller, decepció, gran decepció, entre els veïns de la Vall d'Aran per la retallada del tercer carril del nou túnel de Vielha; decepció de la gent, dels ajuntaments aranesos, dels ribagorçans. El gremi d'hostaleria parla de vergonya; el president de la Diputació de Lleida ens diu que fem una infraestructura del segle xx, la Cambra de Comerç de Lleida... L'any 2000 es planteja el projecte, l'any 2001 s'aprova, l'any 2002 s'adjudica... Es parla sempre davant dels ajuntaments, de vostè mateix com a conseller de Política Territorial, de la ministra de Foment... Tres carrils, un d'ells reversible. Els aranesos veuen la llum. Avui, acceptat pel Ministeri de Foment, uns cinc-cents camions travessen diàriament la Vall d'Aran, carregats de gra, de materials perillosos. Quan s'inauguri el nou túnel amb la no-limitació del gàlib s'incrementarà el nombre de camions a més de set-cents. Del Pont de Montanyana fins a Vielha –setanta-cinc quilòmetres–, cap carril d'avançament. La via que relaciona –una via internacional de gran importància– la Vall d'Aran amb Lleida, amb Catalunya, serà més lenta, molt més lenta, tres mesos després d'inaugurar-se el túnel, que avui mateix.

Fa vint dies que el Ministeri de Foment informa que una directiva europea del 2004 sobre seguretat en els túnels obliga a eliminar un carril al nou túnel de Vielha. Considera vostè que la gestió d'aquesta nefasta informació per part del Ministeri de Foment cap al Govern de la Generalitat i cap als veïns i institucions de l'Aran ha estat diligent?, encertada en el temps?, respectuosa amb els veïns i institucions de l'Aran? Per cert, conseller, ens podria informar de la data en què el ministeri l'informarà a vostè mateix d'aquesta situació?

El president

L'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Joaquim Nadal, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Ferreras)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, el Govern de la Generalitat de Catalunya està preocupat per aquesta situació, està preocupat pel clima de decepció que s'ha creat a la Vall d'Aran, i farà el que sigui

per aconseguir, conjuntament amb el Consell General d'Aran i els ajuntaments de la Vall d'Aran, que el sistema de túnels que hi ha a l'entorn del túnel de Vielha, el túnel vell i el túnel nou, signifiqui la possibilitat de la màxima seguretat i les màximes i millors prestacions, d'acord amb la normativa que li és d'aplicació.

I el Govern ha estat sempre puntualment informat de quina era la situació i en quins termes el Ministeri de Foment ha hagut d'adaptar finalment el seu propi túnel, no tant a la directiva europea, sinó a la transposició que el mateix Ministeri de Foment havia fet d'aquesta directiva europea en la seva normativa interna que li és d'aplicació.

I, tot i que, evidentment, el Govern de Catalunya lamenta que es redueixin les prestacions del nou túnel de Vielha, el que no farà serà interferir en una norma interna del Ministeri de Foment, en què el que preval és el criteri de la seguretat, per damunt de la mateixa directiva europea.

El president

Senyor López, pot repreguntar.

El Sr. López i Pla

Conseller, *Diari Segre*: «Els enginyers del túnel de Vielha, del Ministeri de Foment, van conèixer les novetats del traçat fa només un mes.» Vostè els devia conèixer abans, la ministra els devia conèixer abans. Conseller, el Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports de Lleida manifesta que la normativa europea és interpretable, atès el pendent de la via, i que clarament aquesta interpretació prioritza altres aspectes per damunt de la fluïdesa del trànsit.

Conseller, tenim els catalans emprenyats. Que algú ens lliuri de tindre els aranesos també emprenyats.

(*Rialles.*)

El president

Honorable conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Senyor diputat, miri, li explicaré molt sintèticament quina és la situació.

L'any 2004, la Unió Europea, la Comissió Europea dicta una directiva segons la qual pel que fa a seguretat en les carreteres transeuropees el que cal, pel que fa als túnels, és simplement –obro cometes– «atorgar especial atenció a la seguretat».

L'any 2006, el Ministeri de Foment adapta, fa la transposició d'aquesta directiva europea i copia aquesta mateixa frase. Hi afegeix: «Caldrà, però, aplicar la instrucció de carreteres i la norma 31-IC, en el seu apartat 741, pel que fa a túnels, que, d'acord amb criteris de seguretat, obliga als túnels a fer una secció transversal d'un voral d'un metre a cada costat, dues calçades de tres metres i mig i una calçada intermèdia d'un metre, pintada zebra, perquè garanteixi la seguretat.»

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

És el mateix Ministeri de Foment qui estableix sobre si mateix, l'any 2006...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...aquesta directiva europea.

El president

Té la paraula...

————— Pregunta al Govern sobre el cost econòmic del traspàs de l'Hospital Clínic i Provincial de Barcelona a la Generalitat (tram. 310-00115/08)

...per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustríssim senyor Francesc Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Molt bona tarda. El setembre de 2004 s'iniciaven converses, treballs per tal de procedir al traspàs de l'Hospital Clínic. El traspàs de funcions i serveis es farà efectiu a partir de l'1 de gener de 2008. Creiem que abans d'aquesta data ens haurien d'explicar, hauríem entre tots de clarificar el contingut dels acords derivats d'aquests quasi quatre anys de negociacions al si de la Comissió Mixta de Transferències.

És per això que preguntem: quin és el contingut econòmic de l'acord?, com s'ha comptabilitzat?, com s'ha calculat? Quines inversions noves es destinaran a modernitzar l'hospital?, com s'han comptabilitzat?, com s'han calculat? S'ha tingut en compte la simbiosi amb la Facultat de Medicina? Com s'assumiran el deute i el sanejament financer de l'hospital?, s'han comptabilitzat?, s'han calculat? Què passarà amb el concert i amb l'estructura del centre, i amb les condicions professionals i laborals del personal? Com s'assumirà el deute de la Seguretat Social?, l'han comptat?, ho tenen previst? Quina és la valoració del cost efectiu anual de funcionament de l'hospital?, s'ha calculat?, ho té previst?

Espero les seves concretes respostes, consellera.

Gràcies.

El president

L'honorable consellera de Salut, senyora Marina Geli, té la paraula.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, senyor president. Per descomptat, nosaltres hem tancat un acord que en vint-i-tres anys no es va tancar (*remor de veus*), perquè de fet la història del Clínic és de cent anys. I, per tant, vostès en tenen tota la informació perquè formen part –ara seriosament– de la Comissió de Transferències, eh? Però, de totes maneres, ha estat un gran acord; difícil, no li ho nego, i per això hem tardat, des de la ponència que es va crear el 17 de març del 2005, fins fa pocs mesos, a tancar un gran acord que permetrà amb tota seguretat començar l'1 de gener del 2008 sense cap dèficit en el compte corrent de l'Hospital Clínic.

Per tant, hi ha hagut una negociació molt clara des del punt de vista que el Govern de l'Estat, a través del fons de suficiència, aportarà 75 milions d'euros anualment, més 110 milions d'euros, que serviran per, evidentment, fer les inversions necessàries, més el que aportarà el Govern de Catalunya.

Nosaltres hem fet els deures perfectament aquests últims anys, per descomptat, incrementant els concerts entre un 7 i un 9 per cent, molt per damunt de l'activitat concertada de la resta d'hospitals. Per tant, ha estat un gran acord.

Vostès en la Comissió de Transferències amb tres membres, proposats per Convergència, varen tenir tota la informació, i no tinc cap constància que vostès s'hi opossin.

Per tant, nosaltres n'hem informat en tot moment el Patronal, el Comitè d'empresa, per descomptat la direcció de l'hospital.

I a més hem fet quelcom, que és el que havíem de fer, que és proposar un consorci, una fórmula consorcial on el Govern de la Generalitat tingui clarament la majoria, però també amb participació minoritària del Govern de l'Estat, atès que l'hospital és un centre de referència estatal, nacional i, per descomptat, europeu i internacional, i també sempre al costat de la Universitat de Barcelona.

El president

Senyor Sancho, té la paraula.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, consellera. Li he de dir que abans d'aquesta sessió jo no sabia si em contestaria vostè o em contestaria el conseller Saura, que és qui va fer les negociacions; veig que el problema l'entoma vostè avui. Deixi'm dir-li una cosa, i tingui la seguretat que és un problema i no una solució: a partir de l'1 de gener qui haurà d'entomar el problema serà el conseller d'Economia, i vostè i jo ja ho sabem, i ho sabem perquè és cert que estem ben informats.

Quan jo li pregunto com han comptabilitzat el deute és perquè hi han dubtes de com s'ha comptabilitzat el deute, i vostè ho sap. No han comptabilitzat el deute de la Seguretat Social, no sabem com el pagaran. Sí que sabem qui el pagarà: el pagaran els ciutadans de Catalunya.

És cert; vostè em parla de vint-i-tres anys. Deixi'm dir-li una cosa: vostès són un govern dèbil que necessiten venir aquí i presentar traspassos, certament, d'alguna manera emblemàtics perquè els donin un cert discurs per a poder mesurar això que em diu. Però això té una resposta que vostè també sap: un govern fort com era el de Convergència i Unió mai acceptaria traspassos en segons quines i determinades condicions, mai acceptaríem traspassos si no estigués molt ben clarificat qui entomaria el deute i com solucionarem els problemes. (*Remor de veus.*)

Vostè avui, consellera, ens pot donar un discurs, però ens deixarà el dia 1 de gener un problema; un problema que, evidentment, l'ajudarem a solucionar i que hauran d'entomar els professionals, el personal i els ciutadans de Catalunya. No és un bon traspàs, consellera. Vostè pot tenir un discurs, però a partir del dia 1 l'Hospital Clínic, Catalunya i els usuaris de Catalunya...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Sancho i Serena

...tindrem un problema.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Salut

És tot el Govern, per descomptat, i jo ho assumeixo amb molta alegria, per cert. L'Hospital Clínic, li ho asseguro, és un dels millors hospitals del món, i vostè ho sap perfectament. Aquesta ha estat una feina de tot el Govern, del conseller de Relacions Institucionals, del conseller d'Economia. Per tant, a partir de l'1 de gener ja els comptes són públics, estarem sense deute. I això és així, i vostès ho saben perfectament.

Busqui, senyor Sancho, a les hemeroteques, busqui la carta del vint... –fixi's, la tinc aquí davant–, del 29 d'octubre del 2003, com implorava, a última hora de l'últim Govern de Convergència, una reunió que es va desconvocar per firmar un acord, que aquest sí que no solucionava els problemes de l'Hospital Clínic.

(*Remor de veus i alguns aplaudiments.*)

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al Govern sobre les mesures previstes per a fomentar la participació ciutadana (tram. 310-00112/08)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Laia Ortiz.

La Sra. Ortiz Castellví

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, en els darrers temps, el debat sobre la manca de participació, la creixent desafecció política i la percepció d'una manca de democràcia al si dels partits polítics s'ha convertit en un lloc comú assumit per gran part de la ciutadania. Aquesta percepció s'ha vist reforçada pel persistent baix índex de participació electoral, i l'enquesta sobre participació política a Catalunya realitzada pel seu departament ha volgut posar llum a les causes d'aquesta desmobilització. En aquesta enquesta, la gran majoria de la ciutadania atribueix l'abstencionisme al descontentament amb els polítics o amb la política en general.

En aquest context, molts s'han atrevit a emetre opinions, treure conclusions i donar solucions parcials a un problema complex i que creiem que s'ha d'abordar des d'una perspectiva global i integral. Des d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida creiem en la democràcia participativa com a forma de generar ciutadania i pensem que per legitimar i reforçar la democràcia no ho podem fer parcialment, sinó que ho hem de fer conjuntament partits polítics, mitjans de comunicació, teixit associatiu i les institucions a tots els nivells. I és precisament en aquest sentit que des del nostre grup fa molts anys que defensem també la necessitat d'endegar polítiques de participació ciutadana i incorporar-les a la quotidianitat de les diferents administracions, com a primer pas per generar una cultura cívica.

Som conscients que fa temps que s'hi està treballant. Ja des de l'anterior legislatura s'està duent a terme per primera vegada a Catalunya una política pública de participació ciutadana. Ens felicitem que sigui així, i creiem que cal seguir avançant en aquest sentit, perquè la participació permet incorporar noves veus, equilibrar interessos i, d'aquesta manera, facilitar l'aparició de polítiques amb nous continguts.

Pel convenciment del nostre grup parlamentari que cal seguir impulsant aquesta cultura de la participació volem preguntar-li pel capteniment del Govern sobre aquesta qüestió i sobre les noves mesures que impulsaran des de la Direcció General de Participació Ciutadana per tal de reforçar la democràcia i combatre la desafecció política.

Moltes gràcies.

El president

Honorable conseller senyor Joan Saura, d'Interior...

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Gràcies. Senyora diputada, estem elaborant el Pla de foment de la participació del 2007 al 2009 tenint en compte l'experiència i les pràctiques que s'han fet ja de polítiques de participació del 2004 al 2006. Vull recordar que és el primer govern de l'Estat, i també de les comunitats autònomes, que té un organisme específic de foment de la participació i que ha fet polítiques públiques de participació. Des d'aquest punt de vista, jo

crec que el balanç del que s'ha fet es pot sintetitzar en tres grans idees.

Una seria la participació com a element conformador de l'acció de govern i d'iniciatives legislatives. Aquest matí hem aprovat una llei importantíssima, que és la Llei de serveis socials, que la consellera sap perfectament –i ho ha dit públicament, no?– que aquesta llei ha estat una llei consensuada i enriquida a partir d'un procés de participació important. El mateix hem fet amb la Llei de la infància, de la joventut, amb els consells de salut, amb el Congrés del Món Rural o amb el tema de les presons i el territori. Per tant, hi ha una línia transversal d'actuació que és fer que moltes de les iniciatives o de les accions del Govern siguin accions participatives.

La segona és el que hem fet de foment de la participació a les entitats locals, als ajuntaments. Se sap poc, no?, que en aquests tres anys hi han hagut sis-centes experiències de projectes participatius a ajuntaments, dos-cents projectes/any, amb un ajut des del punt de vista econòmic de la Generalitat de 5 milions d'euros, però hi ha hagut sis-centes municipis a Catalunya que en aquests tres anys han fet propostes i projectes de participació per decidir la ubicació d'un parc o per decidir la ubicació de les zones d'habitatge protegit.

I en tercer lloc val la pena dir que estem absolutament decidits a seguir impulsant polítiques d'innovació democràtica, com ho va ser la formulació de la modificació de la Llei d'iniciativa legislativa popular.

Des d'aquest punt de vista, i per acabar, sí que li vull dir que en el pla que presentarem hi ha set línies de treball o set punts: una és el treball contra la desafecció política –hi ha un grup presidit pel Josep Maria Vallès que en els propers mesos ens farà una proposta–; les millores en el sistema polític i administratiu; els processos de participació en les polítiques del mateix Govern; la modernització dels espais de participació del Govern; la promoció de polítiques locals de participació; la participació en les polítiques amb impacte territorial –aquest és un tema absolutament importantíssim–, i el foment de la participació d'aquells sectors socials que participen menys, en aquest cas, les dones, els joves i els immigrants.

En tot cas, la política de participació és una innovació d'aquest Govern i la continuarem fomentant amb molta força.

Gràcies.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al Govern sobre la situació del preu dels cereals i sobre les mesures adoptades per a fer-hi front (tram. 310-00113/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Joaquim Josep Paladella i Curto.

El Sr. Paladella i Curto

Gràcies, senyor president. Molt honorable senyor conseller, és evident que vivim en un món globalitzat, en una economia mundialitzada. L'agricultura en este context està canviant molt i molt de pressa. Un exemple clar és el dels cereals; ho deia vostè l'altre dia aquí en seu parlamentària. Per primer cop en vint-i-cinc anys els preus dels cereals estan pujant, que parlar dels cereals deixa de ser sinònim d'excedents. De fet, les previsions parlen que les existències de cereals cauran al nivell més baix dels últims vint-i-vuit anys al final de la temporada 2007-2008, amb un total de 111 milions de tones.

Les causes són diverses i variades, no n'hi ha solament una: l'increment de la demanda a nivell mundial, especialment dels països emergents; les males collites del 2004 al 2006; el fet que grans països productors –Rússia, Ucraïna i Argentina– han optat per fer reserva de producció; la destinació de cereals a l'elaboració de biocombustibles és en petita escala també un altre factor.

Una puja de preus, que en principi és una bona notícia per al sector dels cereals, un sector necessitat, però que ha provocat en certa mesura moviments especulatiu que amenacen l'estabilitat d'altres sectors també importantíssims per a l'economia catalana, com són els lligats a la ramaderia, amb la pujada dels preus dels pinsos, fet aquest que podria portar una puja de preus en molts productes bàsics, cosa que no seria desitjable per als consumidors finals, i repercutiria també a mitjà termini, també faria mal al mateix sector.

És per això, senyor conseller, que des del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi li preguntem quin és el capteniment del Govern sobre la situació del preu dels cereals i sobre les mesures adoptades per fer-hi front.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Llana, conseller d'Agricultura.

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural (Sr. Joaquim Llana i Cortina)

Moltes gràcies, senyor diputat, per l'oportunitat de la pregunta en el temps. Jo li diria..., vostè ha explicat molt bé i ha emmarcat quin és el problema dels cereals: el que *a priori* és una bona notícia per al sector primari, per a l'agricultura, a causa de comportaments del mercat i d'operadors del mercat, posa en situació difícil altres sectors del sector primari, com és el cas de la ramaderia i bàsicament la producció de carn; una notícia que per un costat és bona, com dèiem, i per l'altre ens preocupa per la repercussió de costos en productes tan bàsics com el pa, la carn, els ous, la llet, les pastes, la pasta..., en definitiva, tot un seguit de qüestions que ens afecten molt directament en el dia a dia.

Miri, el Govern i el Departament d'Agricultura han fet diverses coses: en primer lloc, un intercanvi d'opinions amb tots i cada un dels representants tant de les organitzacions professionals com sectorials; devem portar més de vint-i-cinc reunions durant el mes d'agost i setembre intercanviant..., és a dir, quines mesures calen, què cal fer, què no cal fer.

Hem impulsat mesures que depenen d'administracions superiors. Hem traslladat al Ministeri la necessitat, per un costat, d'aixecar el 10 per cent de reserva en els camps que produeixen cereals; plantejar la reducció o l'anul·lació dels aranzels sobre les importacions de cereals, almenys durant un període transitori; suprimir les restitucions de l'exportació, qüestions que ha abordat ja la Unió Europea, i d'altres qüestions que hem plantejat, una mica més complexes, com és la reintroducció, amb totes les garanties sanitàries, en el cas dels monogàstrics, de les farines d'origen animal i d'altres subproductes per minorar el cost.

A part d'això, hi ha unes qüestions que depenen directament de nosaltres, com són qüestions com la promoció de determinades carns: el conill, el corder, el porc... Estan en una situació difícil i algunes d'elles estan passant per una crisi, on no només és el cereal, sinó que hi ha una baixada de consum.

Per tant, el que hem proposat són mesures concretes per a cada un d'aquests sectors, i hem constituït una taula de seguiment, tant amb el sector productor com amb altres sectors que operen en la cadena –els escorxadors, la gran distribució–, amb la idea de fer un seguiment molt acurat que el que sigui just es pugui acabar incrementant i que no, en nom del cereal, val tot. Li posaré un exemple: en un principi van sortir diversos gremis dient que apujarien els seus productes un 40 o un 50 per cent. Nosaltres hem posat damunt de la taula un estudi de costos, on, com a mínim, tenim l'autoritat moral del que ens cal, del que cal i el que no cal fer.

Gràcies, senyor diputat.

El president

Senyor diputat, vol repreguntar? (*Pausa.*)

— Pregunta al Govern sobre el consum de drogues i alcohol, especialment entre la gent jove (tram. 310-00108/08)

Doncs, la següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Montserrat Nebrera.

La Sra. Nebrera González

Gràcies, senyor president. Bé, la veritat és que no sé quin és el destinatari d'aquesta pregunta, perquè en el tema de drogues i joventut estan implicats molts departaments: Justícia, Economia, Salut, Educació, Interior...

En tot cas, evidentment, és una pregunta que, respecte de la valoració de l'enquesta que va ser donada a conèixer pel ministre de Sanitat ara fa pocs dies sobre el consum de drogues entre el jovent per a l'any 2006, imagino que serà la consellera Geli la que ens donarà resposta sobre el capteniment del Govern en aquesta matèria i sobre la valoració que fa d'aquestes dades.

Moltes gràcies.

El president

Doncs, té la paraula l'honorable consellera de Salut, la senyora Marina Geli.

La consellera de Salut

Gràcies, senyor president. Contesto, per descomptat, en nom del Govern, perquè les polítiques de droga són motiu, per descomptat, de polítiques transversals amb tot i cadascun dels departaments del Govern de Catalunya.

Amb relació a l'enquesta presentada fa pocs dies pel Ministeri de Sanitat i a les nostres pròpies enquestes, que tenim cada dos anys, de prevalença del consum de drogues entre els joves de catorze i divuit anys, tenim amb molta claredat evidència que l'alcohol continua sent..., l'alcohol, el tabac i el cànnabis són les substàncies més consumides, amb un certa tendència de baixada del tabac i del cànnabis els últims anys, però un increment de consum de cap de setmana lligat al lleure d'alcohol entre els joves. De totes maneres, això vol dir tendències, com sap molt bé vostè, i no podem abaixar la guàrdia.

El consum de cocaïna, tot i que sembla que s'ha estabilitzat, continua tenint una prevalença de consum els últims trenta dies en aquesta franja d'edat del 2,6 per cent. Per tant..., i així com també li puc passar, per descomptat, tota la resta de consums que tenen menor prevalença.

Nosaltres li he de dir que tenim una política transversal, que després a la segona part de la meva contesta li concretaré en alguns aspectes.

Gràcies.

(Pausa.)

El president

Senyora Nebrera, té la paraula...

La Sra. Nebrera González

Perdó –perdó– per no conèixer o no recordar encara gaire bé els costums parlamentaris...

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, les dades parlen, per tant, d'una espècie de contenció en el consum de droga que es contradiu amb diverses dades que ens han ofert algunes de les institucions darrerament en aquest país.

La recentment nomenada comissionada de l'alcalde de Barcelona sobre el tema ha dit que les dades són molt preocupants. El senyor Celestino Corbacho, president de la Diputació de Barcelona, diu que «se imponen medidas», perquè aquestes dades continuen sent allò que, per les mares, entre les quals em trobo, les mares catalanes, és segurament el principal tema de preocupació, segurament molt per sobre de qualsevol altre, com l'habitatge dels joves i altres.

A mi m'agradaria fer relleu especial d'una dada molt important. En el programa d'orientació de joves que té la mateixa conselleria, i en el qual segurament han participat de manera transversal altres conselleries, es diu el

següent: «Qui pot orientar-te sobre el tema?», sobre el tema de les drogues, què passaria si tens un problema... De les persones i institucions que es recullen allà es diu: el personal mèdic de confiança, el personal farmacèutic o qualsevol persona del col·lectiu sanitari; el professorat; un tal òrgan tècnic de drogodependències del Departament de Sanitat i Seguretat Social, i a l'últim extrem surten les famílies.

Bé, si no hi ha..., i això és el que fonamentalment pregunto: quin és el capteniment del Govern respecte de la col·laboració eficient que ha d'existir entre les institucions d'aquest Govern i les famílies per tal que la primera institució en la qual s'ha d'educar els joves en el consum o no-consum de drogues estigui garantit? Entre d'altres coses, perquè, com vostè ha recordat, molts consums de coses que no són drogues o que no són considerades drogues, com l'alcohol, acaben tenint un comportament compulsiu i addictiu en l'última fornada, entre el jovent a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Senyora consellera, té la paraula.

La consellera de Salut

Gràcies, senyor president. Els pares, les mares..., i els pares, també, senyora diputada. Aquest és un problema de tots i de totes. I, per descomptat, nosaltres tenim, i li ho passaré..., perquè, si alguna cosa té Catalunya, i no des del punt de vista polític, sinó tècnic, és avaluació de les seves polítiques d'addiccions. Sense cap frivolitat, li ho dic, eh? I fa molts anys –molts anys, molts anys.

I vol dir que és un tema molt complex, i no parlo del Departament de Salut, perquè, per descomptat... I aquí es necessita treball amb tots els actors, també amb les famílies. Amb les famílies tenim concretament, i vostè ho sap, i li ho puc passar si no ho té, projectes a través de totes les escoles. I, precisament, un dels programes que ha iniciat l'anterior Govern i continuat i finalitzat aquest és un programa que es diu «Salut i escola», que passa pels consells escolars, que hi ha personal sanitari que va amb joves d'ESO, de tercer i quart d'ESO, precisament, a parlar, fonamentalment, i a fer detecció precoç de les addiccions dels joves.

Però hi han molts altres projectes adreçats també a les famílies, senyora diputada, perquè el tema és com nosaltres fem que aquests joves..., com tots, com nosaltres quan érem joves, teníem sensació d'invulnerabilitat, no pensem que vagi amb nosaltres.

Precisament, necessitem les famílies, perquè avui el problema que tenim en el món de les addiccions dels joves és que són fora de l'àmbit de la casa: no beuen a casa, sinó que beuen en sortir, lligat al lleure.

El president

Honorable consellera...

La consellera de Salut

Per tant, tenim molts programes que els estem acabant de concretar en el que serà una estratègia d'accions i d'avaluació de drogodependències a Catalunya.

Gràcies, senyora diputada.

El president

Gràcies.

Projecte de llei dels drets de les dones per a l'eradicació de la violència masclista (debat de totalitat) (tram. 200-00022/08)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el sisè, i que és el Projecte de llei dels drets de les dones per a l'eradicació de la violència masclista. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyora Carme Capdevila, consellera d'Acció Social i Ciutadania.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, abans d'exposar els aspectes més destacables del Projecte de llei sobre els drets de les dones per a l'eradicació de la violència masclista, voldria destacar la novetat en el procés d'elaboració d'aquesta llei que ha suposat la incorporació de la veu de les dones en aquesta norma a través d'un procés participatiu i també que s'han presentat i s'han incorporat totes aquelles aportacions de grups de dones d'arreu de Catalunya.

També vull fer un reconeixement del paper històric i pioner del moviment feminista, que ha fet possible, que ha fet visible la problemàtica de la violència masclista al nostre país.

Així, doncs, aquest projecte de llei, que és el primer que s'elabora a Catalunya per regular els drets de les dones i les actuacions contra la violència masclista, recull totes aquestes experiències de què parlava i es converteix en un instrument actiu per donar suport a la lluita social contra la violència masclista, erigint-se no com un punt final, sinó com un punt de partida.

Si em permeten, passo ara a exposar els sis punts principals del projecte de llei que presentem. En primer lloc, voldria destacar la conceptualització de la violència masclista, a partir de la definició de les formes d'exercir-la i els àmbits en què aquesta es pot produir. Es tracta d'una conceptualització extensa, sistemàtica i clarificadora del fenomen que supera d'altres denominacions esbiaixades i parcials, com la violència domèstica o bé la violència de gènere.

Com es manifesta a l'exposició de motius, el masclisme –el masclisme– és el concepte que de forma més general defineix les conductes de domini, de control, d'abús de poder dels homes sobre les dones. La violència contra les dones és l'expressió més greu i devastadora d'aquesta cultura, que no només destrueix vides, sinó

que impedeix el desenvolupament dels drets i la igualtat d'oportunitats i les llibertats de les dones.

Així, doncs, s'entén per «violència masclista» la violència que s'exerceix contra les dones com a manifestació de la discriminació i de la situació de desigualtat en el marc d'un sistema de relacions de poder dels homes sobre les dones, i que, produïda per mitjans físics, econòmics o psicològics, incloses les amenaces, les intimidacions, les coaccions, té com a resultat un dany o un patiment, ja sigui físic, sexual o psicològic, tant si es produeix aquesta violència en l'àmbit públic com en l'àmbit privat.

El projecte fa un abordatge de totes les formes d'exercir la violència masclista, física, psicològica, sexual, abusos a dones i a menors, però també l'econòmica. També situa els àmbits en què la violència masclista es pot produir. En aquest sentit, el projecte de llei enfoca el fenomen de la violència masclista reconeixent de forma explícita i contundent que es tracta d'un problema vinculat al reconeixement social i jurídic de les dones, tot considerant el caràcter estructural i la naturalesa multidimensional d'aquesta violència.

En segon lloc, en consonància amb aquesta conceptualització del fenomen, el projecte estableix els principis orientadors que han de guiar les intervencions dels poders públics per a l'eradicació de la violència masclista. Amb això es pretén garantir un tractament adequat i efectiu del dret de les dones a no ser discriminades i a viure amb autonomia i llibertat, trencant amb la visió estrictament assistencialista que durant molt de temps ha predominat.

En tercer lloc, un altre dels aspectes que presenta aquest projecte de llei és que és un projecte de llei innovador. És, en el contingut del títol segon, on es fa un reconeixement de la importància dels aspectes preventius i les mesures de sensibilització, prevenció i detecció precoç com a principis fonamentals per a l'eradicació de la violència masclista. Així, doncs, en el text s'estableixen la recerca com a eina bàsica d'actuació, les actuacions per a optimitzar el conjunt de mesures i recursos, l'obligació dels poders públics de desenvolupar les accions necessàries per a la detecció i la identificació de les situacions de risc, així com la intervenció mitjançant els protocols específics d'actuació.

En aquest punt voldria afegir la importància que té la coordinació de totes les administracions i serveis implicats, així com la participació dels agents socials, entre els quals destaquem les entitats que treballen en aquest àmbit en l'elaboració dels protocols. Aquests han de conjugar l'eficàcia i la legalitat dels procediments establerts i el respecte al procés de recuperació individual de la dona en situació de violència, evitant la seva victimització secundària. Entre altres, també cal destacar l'establiment dels principis de coeducació en l'àmbit educatiu, la formació i la capacitació professional i la creació de noves mesures preventives en els àmbits dels mitjans de comunicació.

Pel que fa al quart punt, la llei, en el títol tercer del projecte, esdevé el nucli central dels drets de les dones en situació de violència masclista, i tracta l'àmbit de la prevenció, l'atenció, l'assistència, ho repeteixo, la

protecció, la recuperació i la reparació integral. El projecte de llei vol superar aquest abordatge penalista del fenomen i situar el centre de la intervenció pública en l'àmbit social. Per això s'amplia el ventall de mitjans d'identificació de les situacions de violència masclista per accedir als drets que recull aquest projecte i que va més enllà de l'abordatge estrictament penal. Per això des del Govern de la Generalitat s'ha cregut necessari invertir en mesures socials que contribueixin eficaçment a la superació de les situacions de violència, acompanyant d'altres mesures ja establertes, entre elles les de caràcter judicial.

A partir de les identificacions de les situacions de violència masclista, les dones poden accedir als següents drets: Primer, dret a la protecció efectiva, vinculat evidentment, a aquest efecte, als cossos de la policia autonòmica i local, que l'han de vigilar i controlar el compliment exacte de les mesures acordades pels òrgans judicials. Segon, dret a l'atenció i a l'assistència sanitària especialitzada a través de la xarxa d'utilització pública. Tercer, dret a l'atenció i reparació. Voldria destacar el fet de facilitar l'accés a l'habitatge, garantir la formació ocupacional, donar atenció i assistència jurídica o bé la personació des de la Generalitat en els processos penals. Pel que fa al quart dret, és el dret a percebre prestacions econòmiques.

En aquest àmbit, vull destacar o voldria destacar que només es tindran en compte els ingressos i les rendes individuals de cada dona i no els de la unitat familiar de cara a rebre les prestacions, com la renda mínima d'inserció, l'assistència jurídica gratuïta o els ajuts escolars. A més el Govern podrà concedir prestacions econòmiques extraordinàries a les dones que han patit violència masclista amb un pagament únic i amb les condicions que s'estableixin per reglament. També tindran dret a la percepció d'aquestes prestacions econòmiques els fills i les filles de víctimes mortals, víctimes de la violència masclista. Per altra banda, la Generalitat podrà personar-se en els procediments penals per violència masclista en els casos de mort o lesions greus de la dona.

El projecte de llei també estableix que el Govern ha de constituir un fons de garantia per cobrir l'impagament de les pensions alimentàries i l'impagament de les pensions compensatòries. Aquest fons s'activarà quan hi hagi la constatació judicial d'incompliment del deure de satisfer les pensions i comporti una situació de precarietat econòmica d'acord amb els límits i condicions que es fixaran o que es fixin per reglament. L'objecte d'aquest fons en qualitat de bestreta és minimitzar la vulnerabilitat amb els consegüents riscos de situacions d'exclusió social quan s'ha produït aquest incompliment de la resolució judicial i per tant l'impagament de les pensions establertes. Aquest fons operarà en caràcter de bestreta i es rescabalarà de la persona deutora. Durant l'any 2008 es realitzarà el desplegament reglamentari d'aquest fons per entrar en vigor el 2009. Hi ha aproximadament en aquest moment unes dotze mil resolucions judicials anuals que no acaben executant-se en la seva totalitat. Aquestes suposen un 30 per cent del total de les resolucions.

El cinquè aspecte a destacar de la llei és la creació de la xarxa d'atenció i recuperació integral de les dones en

situació de violència masclista. Com el conjunt coordinat de recursos i serveis públics de caràcter gratuït per a l'atenció, l'assistència, la protecció, la recuperació, la reparació de les dones que han patit o pateixen violència masclista en l'àmbit territorial de Catalunya. El projecte de llei estableix que correspon a l'Administració de la Generalitat la creació, la titularitat, la competència, la programació, la prestació i la gestió de tots aquests serveis en col·laboració amb els ens locals, excepte, evidentment, els serveis d'informació i d'atenció a les dones, que aquests són competència municipal. Així, doncs, s'integraran en aquesta xarxa de serveis els serveis d'atenció telefònica especialitzada, el d'informació i atenció a les dones, el d'atenció i acolliment d'urgències, el d'acolliment i recuperació, el d'acolliment substitutori de la llar, la intervenció especialitzada, els serveis tècnics de punt de trobada i els serveis d'atenció a la víctima del delictes.

En darrer lloc, el títol quart delimita les disposicions generals sobre el règim competencial i la coordinació i col·laboració interadministrativa, i concreta les competències de les administracions tant autonòmica com de l'Administració local. En aquest darrer títol voldria destacar, en primer lloc, què és l'Institut Català de les Dones. L'Institut Català de les Dones es converteix com l'instrument vertebrador per fer front a la violència masclista, vetllant per l'adequació dels plans i programes que es duguin a terme, coordinant i garantint aquest treball transversal en tots els àmbits. També és important la creació del Centre d'Estudis Recerca i Capacitació com a eina d'estudi i de recerca sobre la violència masclista i de formació i capacitació dels professionals. En tercer lloc, l'establiment d'una intervenció integral envers la violència masclista mitjançant els programes d'intervenció integral. Així mateix, els protocols per a una intervenció coordinada establiran la concreció i el procediment d'actuacions així com les responsabilitats dels sectors implicats en el tractament de la violència masclista.

Permeteu-me, ja que se m'esgota el temps, que acabi la meva intervenció citant un paràgraf de l'exposició de motius de la mateixa llei. I cito textualment l'article primer del projecte de llei: «El dret inalienable de totes les dones a desenvolupar la seva pròpia vida sense cap de les formes i àmbit en què pot produir-se la violència masclista i per a la remoció de les estructures socials i els estereotips culturals que la perpetuen.»

Amb la presentació de la totalitat de la llei dels drets de les dones per a l'eradicació de la violència masclista, demano, igual que ho vaig fer quan vaig presentar la Llei de serveis socials, el màxim consens de tots els grups parlamentaris, de totes les forces parlamentàries, perquè aquesta és una llei que ens permet avançar en drets per a les dones.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Per fixar posició té la paraula, en primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Marta Llorens.

La Sra. Llorens i Garcia

Moltes gràcies, president. Il·lustres diputades, i il·lustres diputats que resteu a la sala, el 1995 l'Organització de Nacions Unides en la seva quarta conferència mundial reconeixia com un impediment per a conquerir els objectius d'igualtat, desenvolupament i pau l'existència de violència envers les dones. Reconeixia, aquesta quarta conferència mundial, que la violència contra les dones era una clara vulneració dels drets humans i de les llibertats fonamentals. Estem, doncs, avui, davant d'un projecte de llei que tracta de donar resposta a una de les vulneracions més greus i doloroses dels drets humans: la violència exercida sobre les dones, pel fet tan simple com és ser dona, i que afecta no només el principi d'igualtat, sinó també el de la dignitat, així com el dret a la integritat física i malauradament, massa sovint també, el dret a la pròpia vida.

Ens trobem, doncs, davant d'un inici de tramitació d'un projecte de llei important, no en va parlem de drets humans i de llibertats fonamentals. D'un projecte de llei, per altra banda, necessari, només cal repassar les dades estadístiques esfereïdores que provoquen la violència masclista. Dues pinzellades, Memòria del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya: Durant l'any 2006 a Barcelona es van detenir una mitjana diària de sis persones per maltractar dones; el 25 per cent de les morts violentes a Catalunya l'any 2006 és de dones en mans de les seves parelles. Un projecte de llei, per tant, important i necessari, que implica –i coincideixo amb l'honorable consellera–, al nostre entendre també, el major dels consensos possibles perquè aquest projecte esdevingui una llei al màxim de compartida políticament i així al màxim d'acceptada i compartida socialment. Aquesta és la mesura, al meu entendre, fonamental i de la qual dependrà l'èxit d'aquesta llei.

Els manifesto ja d'entrada que Convergència i Unió comparteix l'aposta d'introduir mesures destinades exclusivament a les dones, perquè la problemàtica social, dolorosa i greu que manifesta la violència masclista recau en les dones, i per tant cal corregir..., des d'una desigualtat de sortida, per tal de conquerir uns resultats igualadors.

Convergència i Unió comparteix plenament l'objecte i la finalitat d'aquest projecte de llei. Compartim la necessitat d'establir els mecanismes que permetin eradicar la violència masclista, d'establir els mecanismes que garanteixin a les dones els drets bàsics de viure sense cap manifestació de violència masclista. Entenem i compartim també l'avenç que implicarà l'aprovació d'aquesta llei, en tant que pas endavant en el reconeixement dels drets socials de les dones. I és amb aquesta convicció i és amb aquesta voluntat que participarem de la tramitació d'aquest projecte de llei.

Catalunya va ser pionera ja el 1989, amb la creació de l'Institut Català de la Dona, pel que fa a actuacions de visualització, sensibilització, acolliment, etcètera, de dones maltractades per violència masclista; també amb la creació el 1995 del Servei d'Atenció a la Víctima. A Catalunya es comptava ja el 2001 amb cinc casos d'acollida amb centanta-nou places; en l'actualitat en tenim sis amb cent deu places. El 2001 es va atendre

en aquestes cases d'acollida 237 dones i 269 infants; el 2006, 118 dones, 144 infants. Catalunya comptava ja el 2001 amb set pisos pont, els mateixos amb què compta en l'actualitat, en què es van atendre el 2001 17 dones i 27 infants, davant les 17 dones i 16 infants que s'han atès l'any 2006. Ben cert és que s'han creat en les darreries o en els darrers anys un pis de suport, més serveis de xarxa..., no ho discutirem; al revés, els felicitem. Però, quan un sap que hem passat d'unes set mil denúncies l'any 2001 a gairebé vint-i-cinc mil denúncies per agressions masclistes el 2006, ens preguntem: volen dir que no falla alguna cosa?

Aquest Parlament va ser pioner i va aprovar una resolució el 2004, 75/VII, sobre la implantació d'un sistema de control electrònic per a la protecció de les víctimes de violència de gènere. El 23 de desembre de l'any 2004, la llavors consellera d'Interior, honorable Montserrat Tura, i el llavors conseller de Justícia, honorable exconseller Josep Maria Vallès, informaven aquesta cambra, donant resposta al compliment de la resolució: «Ni la Generalitat de Catalunya ni cap altra administració de l'Estat disposa de tecnologia que respongui als nivells de fiabilitat que podrien garantir l'adequat control de la localització dels agressors. No obstant això, el Govern de la Generalitat manté contactes continuats amb les empreses de tecnologia a l'efecte de determinar sistemes que finalment es puguin implantar.» No n'hem sabut res més, d'aquests sistemes. Sí que vàrem saber, l'any 2005: «Los jueces han ordenado la colocación de treinta y cuatro dispositivos antimaltrato que les facilitó el Gobierno autónomo, Comunidad de Madrid.»

Avui ens alegrem, sincerament, que finalment arribi a aquest Parlament aquest projecte de llei, tot i que lamentem –i ho hem de dir– sigui en el quinzenès lloc en el rànquing de comunitats autònomes de l'Estat espanyol, però benvingut sigui. Un projecte de llei amb massa aspectes a desenvolupar reglamentàriament, sense dates concretes en el desplegament d'aquests reglaments. Un projecte de llei que contempla mesures d'avaluació cada tres anys. No fóra millor avaluar-ho anualment, per tal de poder corregir i millorar les actuacions que es puguin endegar amb aquesta nova llei?

Però temps hi haurà en el tràmit parlamentari per poder consensuar aquests i altres aspectes, majoritàriament vinculats a l'agilitat i a l'eficàcia d'aquesta futura llei, perquè som ben conscients que l'aprovació en ella mateixa d'una llei no en garanteix l'efectivitat, i és en aquest sentit que aniran –ja els ho avanço– les esmenes amb què pugui contribuir Convergència i Unió.

I finalitzo –ara ja sí– la meua intervenció amb un agraïment i amb un prec. Agraïment als moviments, col·lectius, associacions, entitats, institucions i persones que heu col·laborat en la redacció d'aquest projecte de llei i que, sobretot, heu lluitat al llarg dels anys per la defensa dels drets de les dones. Moltes gràcies.

I un prec, un prec a l'honorable consellera Capdevila. El desembre del 2003, en aquesta cambra s'aprovava la Llei de suport a les famílies, una llei que té vigència des del 14 de gener de l'any 2004. Aquesta llei estableix en el seu article 44 que el Govern de la Generalitat ha de constituir un fons de garantia per cobrir l'impagament

de pensions alimentàries i de pensions compensatòries. Aquest és el nostre prec, honorable consellera: faci-ho, no deixi passar ni un sol exercici pressupostari més. Té l'eina, està a les seves mans; des del 2005, ja que es va aprovar el 2004, això era factible. De ben segur moltes dones maltractades, de ben segur molts fills i filles d'aquestes dones ens ho agrairan.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Mila Arcarons.

La Sra. Arcarons i Oferil

Gràcies, senyor president. Senyores conselleres, diputats i diputades, avui és un dia una mica especial per a mi, perquè per primera vegada comparteixo amb vosaltres la possibilitat d'estar aquí, de debatre una llei i de mirar de transformar alguna de les qüestions que passen en aquest país. Tinc una sensació ambivalent: per una banda, goig i plaer de poder-ho fer, de poder-ho compartir, i per altra, no deixa de ser una mica dur, perquè, en definitiva, estem plantejant una llei que il·lustra que en el nostre país les dones encara no estan tractades des del principi d'igualtat. La suma de totes aquestes sensacions, però, és que és un honor estar aquí amb vosaltres.

Vull saludar el col·lectiu de dones que aquest matí estaven aquí i que ara també ens acompanyen. Vull recordar-ne i agrair-ne el bagatge, l'esforç i el lideratge exercit al llarg de tots aquests anys, la lluita i coherència. Tinc la seguretat, tinc la certesa que sense vosaltres avui no hauríem arribat en aquest camí. Penso que de forma justa l'avantprojecte us reconeix el vostre paper en el passat, i també us posiciona en un paper protagonista en el futur. També saludo l'equip de l'ICD que és responsable de la llei.

Deia que estem avui aquí per mirar de transformar una realitat del nostre país. De fet, aquest és l'objectiu de les polítiques públiques, mirar de transformar per millorar. En aquest cas, és esfereïdor, fa feredat que tan sovint hàgim de parlar de morts i, fins i tot, d'assassinats i maltractaments. És com a contradictori que estiguem en l'estat del benestar i que, per altra banda, hi hagi persones que considerin que poden tenir una relació basada en la dominació, en el poder i en el control sobre una altra persona. Per tant, pensem que aquesta llei és una possibilitat per construir un país sense violència masclista, un país que s'apunti a un canvi de valors, que s'apunti a un canvi cultural.

Les normatives internacionals fa temps, fa anys que ens parlen d'aquesta problemàtica de la violència de gènere, de la violència masclista. Tots en tenim referents; la consellera n'ha esmentat alguns. Crec que també ha de ser un referent la llei que es va aprovar ara fa dos anys al Congrés dels Diputats, pel que ha representat com a legislació pionera, pel que ha representat en el seu combat. A casa nostra, crec que hem de ressenyar l'Estatut, que ha volgut garantir els drets de les dones d'aquest país, ha volgut obligar els poders públics a desenvolupar

i enfortir polítiques de gènere. L'Estatut anterior gairebé no ens esmentava. Ara estem en un nou marc històric, penso, un nou marc històric més afavoridor, que mira també amb ulls de dona què interessa a les dones d'aquest país i què plantegen les dones d'aquest país.

I, no en tenim cap dubte, el nostre grup considera que aquest país necessita una llei com la que plantejarem avui aquí, una llei que intenta bastir un món més just i lliure, un camí cap a la igualtat d'oportunitats. I pensem també que estem donant un missatge, estem dient a la ciutadania que el Govern, que els legisladors, que les legisladores estem al cas, que el Govern té un full de ruta i que el compleix, que el Govern vol sumar i no vol abaixar la guàrdia. En aquest sentit, aquesta llei és pedagògica.

També volia ressenyar que és una llei reclamada, reclamada per molts sectors. Per tant, els ho devem. Els ho devem a les dones, als col·lectius feministes, als ajuntaments, a les dones i als seus fills que han patit violència de gènere, ens ho devem a nosaltres.

Hem escoltat les paraules de la consellera; ha fet una presentació molt i molt detallada. Ha recordat el procés participatiu amb el qual es va elaborar aquest avantprojecte; també el passat amb relació a les actuacions que s'estan fent. Ens sembla que estem en un treball rigorós. Tenim un passat i un projecte de futur, amb una memòria, per altra banda, que falca el projecte i permet concretar-lo amb propostes viables i amb compromisos. Destacaré de forma molt breu allò que nosaltres considerem que té interès, que sacseja aquesta realitat i que li dona resposta.

Amb relació a la denominació de la llei, ens hi sentim absolutament còmodes, perquè –algú ho deia dies enre, en una comissió– és dir les coses pel seu nom.

També ens plau especialment que no només es parli de violència en l'àmbit de la parella, en les quatre parets de la casa, perquè som conscients que n'hi ha d'altres, de violències, n'hi ha d'altres, d'espais, diferents formes d'exercir-la, i totes lesionen la dignitat i la llibertat de les dones. I per això cal combatre-les totes.

Ens plau també que es parli de la xarxa de recursos i de l'afavoriment de l'estímul... No, perdoneu. Ens plau també que s'abordin en la llei els conceptes de transversalitat i de l'actuació integral. Considerem que s'ha d'abordar tenint en compte la xarxa de recursos, i també els canvis de valors, això que deia la consellera de tenir en compte tot el procés: la detecció, l'atenció, la recuperació i la prevenció. I ens sembla que és justa i absolutament necessària i bona, la transversalitat; que tots els operadors, que cada poder públic implicat defineixi les seves actuacions d'acord amb la globalitat. I les dones han de tenir la certesa que darrere d'una denúncia, darrere d'un abús, darrere de la porta de casa seu hi ha un equip que l'escoltarà, que li donarà suport i que l'agombolarà. La llei, en aquest sentit –ho ha dit ella–, els obliga a tots, tots els sistemes: la seguretat, els Mossos, la justícia, l'educació, l'habitatge... Tensiona en el sentit positiu de la paraula. Per tant, benvinguda la transversalitat.

Amb relació a la sensibilització i la prevenció, no pot ser d'altra manera: si volem que en el futur no hi hagi agressions, hem de treballar la prevenció. I agafa especial transcendència l'entorn educatiu, i agafen especial importància els valors de la igualtat, la llibertat, el pacte, la mediació, perquè l'educació transforma la societat. En un moment en què algú crida i qüestiona una assignatura o demana desobediència, nosaltres reclamem el paper de l'escola en aquest sentit.

Ha parlat de la regulació dels drets; dues dades o dos encerts, en aquest sentit. Per una banda, l'ampliació del ventall de possibilitats d'identificació. Per què considerem que és interessant? Perquè suposa més proximitat, més solucions, més facilitats, i això ens sembla una bona aposta. També ens sembla molt i molt positiva la proposta de fons de garantia de pensions i prestacions que es contempla a l'avantprojecte, una acció innovadora, seriosa i feta amb rigor.

Ens plau també, que quedi clara la xarxa de serveis. Ho deia Montserrat Comas, dies enrere, en una comissió. Ella deia: «De totes les lleis autonòmiques que conec –i en conec unes quantes–, he de dir que aquesta és la millor en la descripció i amplitud de les mesures que es contemplen i l'ampli recull de serveis per a l'atenció a les dones.» He volgut compartir aquestes paraules d'aquesta persona que té aquest punt de vista, aquesta talaia des de l'Observatori contra la Violència Domèstica, perquè, per al nostre grup també és molt i molt important que a l'avantprojecte es parli de serveis, es digui qui té les competències, qui n'és el responsable, quines funcions, i especialment que en la memòria econòmica es contempli els costos de serveis de nova creació.

Reconeixement i bagatge dels ens locals. La gent que venim dels ens locals estem molt i molt reconfortats per aquest tema.

I voldria acabar les meves paraules amb uns comentaris que ens feia una diputada –ara ja no hi és, malauradament ens va deixar–, Francesca Martín. Recordo que un dia em deia, en una conferència al meu poble: «Hi han paraules, hi han relats, hi han històries de vida absolutament associades a la violència i a les dones. Jo he fet una llista de paraules; és aquesta: tensió, tristesa, desolació, por, humiliació, desesperació, culpabilitat, amargor, trencadissa, solitud. Segur que tots i totes podem afegir en aquesta llista paraules si ens posem a la pell de les dones que pateixen o han patit violència de gènere.» Francesca Martín deia que lluitem per la llibertat i per fer que aquestes paraules no formin part del vocabulari de les dones d'aquest país. Pensem que aquesta llei és una bona oportunitat per fer-ho realitat.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Té la paraula l'honorable senyora Anna Simó, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

La Sra. Simó i Castelló

Moltes gràcies, senyor president. Diputats, diputades, honorables conselleres, una salutació molt especial als alts càrrecs del Govern de la Generalitat que avui ens acompanyen, encapçalats, doncs, per la presidenta de l'Institut Català de les Dones, la senyora Marta Selva, i també una salutació a les entitats i organitzacions que ens acompanyen aquesta tarda.

Crec que convindran amb mi que avui ha estat un dia de reafirmació de drets de ciutadania, tant al matí com ara a la tarda. Aquest matí ha acabat el procés legislatiu de la Llei de serveis socials, i ara comencem el procés legislatiu d'aquesta projecte de llei que ha d'esdevenir llei que doni drets a les dones que estan en situació de violència masclista. Aquesta llei és una més de les lleis de desplegament del nou Estatut, tal com recullen els articles 19.1, referent als drets de les dones, o l'article 41.3, dels principis rectoros.

Va deixar escrit, Hannah Arendt, que no exercir els drets de ciutadania suposa una reducció de la llibertat pública, i des dels poders públics s'han de posar les garanties perquè es puguin exercir aquests drets. Perquè, com també deia Aren, la nació és l'element bàsic per garantir drets, i una nació que legisla per incloure tothom, una nació que és, però que a més a més exerceix des de la voluntat d'exercir aquest dret de legislar per incloure tothom, per fer les persones objecte de drets, és una nació completa, és la nació que jo vull.

Aquesta llei que avui inicia els treballs parlamentaris és un nou compromís del Govern i d'aquest Parlament per anar falcant drets, per anar reorientant mancances estructurals o pràcticament estructurals, per anar dibuixant escenaris i actuacions a curt i a mitjà termini. I la tasca que ha conduït a la redacció d'aquest projecte de llei no ha estat només un compromís i una feina del Govern, sinó que ha estat un treball coral de moltes veus, de les veus de les dones d'arreu de Catalunya, de veus que han anat prenent el relleu i s'han anat sumant a la de tantes dones del moviment feminista que han treballat per visibilitzar i arrencar de l'espai privat les violències envers les dones i traslladar a l'espai públic, a la responsabilitat de tota la societat, la lluita per eradicar-les. Treball de grups de dones de les entitats municipalistes, de municipis en particular, de col·legis professionals, d'organitzacions sindicals, de partits polítics, d'agents socials que treballen en l'abordatge de la violència masclista i de ciutadanes i ciutadans a títol individual.

Fins ara, totes les intervencions que hi ha hagut des d'aquesta tribuna, en major o menor grau han parlat, hem parlat, de drets de les dones com a subjectes de dret. I jo vull reiterar, tot i que ja s'ha esmentat, les tres qüestions, els tres aspectes que considero claus d'aquest text. Primer de tot, l'abordatge de manera integral de totes –totes– les formes d'exercir la violència masclista en el seu sentit més complet i en tots els àmbits.

En segon lloc, una perspectiva d'actuació prou activa basada en la prevenció, no reactiva, sempre que sigui possible –no reactiva–, i que es va resseguint al llarg del text en les mesures de sensibilització, de prevenció i de detecció precoç, o d'una eina tan important en matèria preventiva com és la coeducació –una eina potent

per arribar a tenir una societat sense subordinacions ni socials ni culturals entre homes i dones.

I el tercer punt que el projecte de llei descriu. El projecte de llei fixa, regula una xarxa integral d'atenció que es completarà per a totes les dones que estan, que estiguin en situació de violència masclista, i que concretarà d'una manera molt clara qui la gestiona, qui la planifica, qui la norma, qui la dota; aclareix conceptes i aclareix límits de l'actuació dels poders públics i també de tots els agents que intervenen.

Certament, l'orientació és integral, però en cap cas –i crec que aquesta és l'orientació adequada– no és ni generalista ni homogeneïtzadora, perquè les dones som diverses, els nostres contextos i les circumstàncies també ho són. I per això el projecte de llei recull un seguit de mesures per donar respostes a situacions específiques de les dones.

Una altra qüestió que des del nostre grup voldríem destacar, que és, quant a l'accés als drets, aquesta ampliació de la porta d'entrada d'accés al dret, l'ampliació del ventall de mitjans de prova per identificar les situacions de violència, que té al darrere, al nostre entendre, la voluntat de prevenció a què m'he referit i evitar que haver de fer determinats passos, com presentar una denúncia, pugui ser un fre perquè moltes dones que vegin vulnerats els seus drets puguin tenir a l'abast les eines per sortir-se'n.

Destacar el fons de garantia de pensions, especialment com a forma de violència econòmica, atenent que els números que es fan..., estem parlant d'un terç gairebé d'incompliment de les resolucions judicials; és una orientació, però que té tots els bisos de ser una xifra, un percentatge adequat. No hi ha precedents en tot l'Estat de la posada en marxa d'un fons com aquest. I per això comparteixo la prudència, la sensatesa en les xifres i a l'hora de posar números, perquè per aquesta mateixa prudència i sensatesa, el fons de garantia serà una realitat ferma i dotada econòmicament, no un fons que, tot i dir-se de garantia, a la Llei de suport a les famílies era un fons sense garantia d'execució.

I no ens ho podem tornar a permetre, tampoc el nostre grup parlamentari no s'ho pot tornar a permetre. Crec que hem d'anar a repensar allò que calgui, desconstruir les eines existents, si cal, per construir-les de nou. Perquè la societat i els enfocaments evolucionen, com ara la qüestió dels pisos amb suport. Qüestionar-nos –almenys qüestionar-nos– si, quan una dona està en situació de violència, ha de ser ella la que hagi a més de sortir de la seva llar, i si el model de pisos amb suport és l'únic; ni tan sols si és el millor a criteri de les mateixes dones i els seus infants. Repensem, no donem per bo tot allò que s'ha fet sempre. Preguntem-los-hi, a elles, què volen i què creuen que necessiten.

I pel que fa als aspectes que podrien quedar molt ambigus o per desenvolupar, crec que l'avaluació anual dels plans d'acció, inclòs el programa de violències que s'avaluen anualment, també dona mostra que precisament la voluntat no és pas d'eludir l'avaluació, sinó tenir prou marge de temps per poder fer una avaluació adequada.

La Fina Birulés diu, ha dit que no fer res per eradicar les violències contra les dones és traslladar un llegat enverinat a la propera generació. I jo hi afegeixo que perpetuar la vulneració, a més a més, del que són drets humans i llibertats individuals, com també s'ha dit aquí.

Des d'aquest Parlament, per tant, ens sumem al Govern, a la societat civil, a les dones en situacions de violència i als seus fills i filles, per conjurar-nos contra una concepció patriarcal, jeràrquica, determinista de les nostres vides, per conjurar-nos perquè les nostres vides només estiguin en les nostres mans i en les nostres capacitats, i amb oportunitats sense límits, almenys de límits, que derivin també de si som homes o dones. Com diu l'article 19.1 de l'Estatut, «totes les dones tenen el dret al lliure desenvolupament de llur personalitat i capacitat personal i a viure amb dignitat, seguretat i autonomia, lliures d'explotació, maltractaments i tota mena de discriminació».

Avui, senyors diputats, senyores diputades, iniciem un impuls més per anar obrint una finestra en un cel massa tancat per a massa dones.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors i senyores diputats.

(Aplaudiments.)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari... *(La Sra. Rigau i Oliver demana per parlar.)* Per què demana la paraula, senyora diputada?

La Sra. Rigau i Oliver

Per contradiccions.

El president

Contradiccions de...?

La Sra. Rigau i Oliver

Sí, perquè sense cap afany de polèmica, però sí que amb afany de precisió, s'ha dit que el fons de garantia de pensions alimentàries de la Llei de la família no tenia cap garantia. Tenia la garantia de ser una llei aprovada per aquest Parlament; la mateixa garantia que tindrà qualsevol altra llei.

Gràcies.

El president

Té la paraula la senyora Montserrat Nebrera, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

La Sra. Nebrera González

Moltes gràcies, senyor president. Honorables conselleres, senyores i senyors diputats, alts càrrecs de l'Administració de la Generalitat i col·lectius relacionats amb el tema que avui ens ocupa, bona tarda a tothom.

Vagi per endavant –i vull remarcar-ho especialment– la condemna explícita, expressa i contundent que el nostre grup parlamentari fa –de la mateixa manera que ho han fet la resta dels grups i suposo que serà així amb els

que queden per parlar— de qualsevol mena d'agressió, amb mort o sense mort, de caràcter físic o psíquic que es produeixi sobre les dones per la seva consideració com a un ésser inferior. Per tant, partim de la comuna condemna d'un fet absolutament execrable, que sembla solament possible dins de mons que no siguin el primer, el nostre primer món, i que es produeixen encara hores d'ara, malgrat aquesta idea, recurrent en la nostra societat, de què vivim això que s'anomena en un govern de progrés i en una societat de progrés. El progrés, com es veu, depèn de com es miri.

Evidentment, aquesta condemna de la violència contra les dones s'ha d'emmarcar en el conjunt de les altres violències contra les persones que es troben visiblement desvalgudes en la nostra societat: hi ha violència contra els infants, hi ha violència contra l'ancianitat, hi ha violència contra el diferent, contra bona part dels col·lectius d'immigrants. I totes aquestes violències són no solament condemnables, sinó que no fer-ho forma part, des del nostre punt de vista, d'allò que no pot ser en una societat justa.

Dit això, que vol dir que condemnem la violència i la violència exercida sobretot sobre les persones que no tenen possibilitat de defensar-se, la nostra resposta al que s'ha dit fins ara, respecte que això és el desenvolupament de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, és que no calia l'Estatut d'autonomia de Catalunya, la seva reforma de l'any 2006, per fer aquesta llei. Una.

Dos. Molt probablement —molt probablement—, i des del nostre punt de vista, en el moment en què la ponència es desenvolupi també intentarem demostrar-ho, molt probablement aquesta llei, tal com està pensada, tampoc caldria.

I ara m'explico, perquè probablement, després d'això, semblarà que algú pensi..., o podria ser que algú pensés que estem en contra de les mesures que aquesta llei incorpora.

Som de l'opinió que aquesta cambra, de manera molt particular en el conjunt de l'Estat i en el conjunt d'Europa, té una expressa i poc comprensible voluntat de fer llei de qualsevol cosa —de fer llei de qualsevol cosa. Això s'anomena, i existeix, «inflació legislativa», i té un cost molt important per als recursos públics, molt important.

Que el masclisme existeix és un fet. Que les lleis penals —que les lleis penals— són competència de l'Estat i obligatòriament han de perseguir aquest tipus de manifestació de delictes és un obvietat. Que les forces de seguretat han de tenir sensibilitat en matèria de violència masclista i que en la seva formació han de tenir en compte el que significa el principi d'igualtat és una obvietat, forma part dels principis constitucionals i dels nostres principis estatutaris abans de la reforma del 2006.

És evident que cal recerca sobre el fenomen del masclisme, però no confien en les universitats? Fa falta crear un altre centre de recerca específic en un altra cosa diferent? No confien que hi ha sociòlegs, pedagogs, que hi ha historiadors, que hi ha juristes en aquest país, absolutament vinculats amb el fenomen del masclisme i que a aquests són als que s'ha de demanar,

justament en manifestació de coherència amb el que s'ha dit aquest dematí respecte de la investigació i el desenvolupament.

Hem de fer una comissió nacional sobre el tema? No ens podríem gastar els diners directament en el fons? Del que cal reformar —del que cal reformar— i del que parla la llei. Clar que hi havia un fons de garantia vinculat a Justícia, i ara hi ha un fons de garantia vinculat a la Llei de suport a les famílies, i encara és hora que comenci a funcionar de manera efectiva.

Clar que cal una fonamentació en els mitjans de comunicació públics que tinguin cura del fenomen del masclisme i l'eviti, però això està a la Llei de comunicació audiovisual.

Clar que fa falta que la renda mínima d'inserció de les dones que es troben en situació de risc o de violència estigui referida als seus recursos propis, però això està reflectit en la mateixa Llei de la renda d'inserció mínima.

Per què hem de requerir una llei que parla de què vol dir violència masclista des d'una perspectiva ideològica que potser no compartim, i fer al final referència concreta als àmbits que s'han de reformar d'altres lleis. Reformem aquelles altres lleis i constrenguem l'Estat a fer una eficaç execució de la part del Codi penal que parla d'aquesta violència masclista.

La resta, la xarxa de serveis socials, l'acabem d'aprovar aquest matí. I tenim recollida en aquesta xarxa, que està contemplada en el catàleg de la Llei de serveis socials que hem compartit tots, tots els serveis que calen per a les dones. Per això, per explicar en un protocol a les dones què poden fer, calia una llei?

Doncs jo crec, nosaltres creiem que la inflació legislativa no és bona, que dir que fem més lleis que ningú no significa res i que saben els països més desenvolupats que fer més lleis no significa fer-ho millor.

Doncs aquesta és la primera perspectiva per la qual nosaltres dubtem de l'avinentsa concreta d'aquesta llei. Però no presentem una esmena a la totalitat, que ningú pensi que nosaltres estem en contra de la necessitat absoluta —que ningú pensi que nosaltres estem en contra de la necessitat absoluta— de condemna i de persecució de la violència masclista.

Però, mirin una cosa, què és violència masclista? Segons l'article 9 d'aquesta llei, «violència masclista és aquella que exerceixen els homes sobre les dones» —parèntesi—, «i aquells transsexuals amb una disfòria sexual reconeguda que tinguin dos anys des de la seva transmutació.» Tinguin en compte el que significa això. Tinguin en compte el que significa això, eh?

Doncs, violència dels homes contra les dones, sempre que s'emmarqui en una relació de superioritat. Però qui pensen que farà l'anàlisi concreta en cada cas de violència, de tot això? El que cal —el que cal— és l'eficàcia de les lleis que persegueixen aquestes actituds delictives: Llei orgànica 1/2004, contra la violència de gènere.

Recorden les paraules de la senyora Maria Sanahuja, degana de jutges de Barcelona, amb relació a l'efectivitat d'aquesta llei? Sí, ja sé que la van posar, perdonin

l'expressió, a caure d'un burro, per dir els efectes perversos que poden tenir algunes lleis.

Perquè s'ha de pensar que no solament és important la finalitat de les lleis, que és encomiable en aquest cas, com en tots aquells altres que parlen de violència contra les persones que estan desvalgudes o que es troben en situació d'inferioritat; s'ha de pensar també quins són els instruments més avinents.

És dubtós que hagi de ser una llei. És dubtós –és dubtós– el grau d'efectivitat quan no hi han sancions respecte de l'incompliment de la major part de les coses que es diuen en aquesta llei. I, sobretot, és dubtosa la seva novetat, quan ja hi han xarxes d'acolliment de les dones en situació de violència, i resulta que, en les últimes dades, cada vegada hi han menys casos malgrat que hi ha més casos de violència domèstica.

Estem disposats, absolutament disposats, i positius, oberts i positius, a participar en la ponència que debatrà aquesta llei, i ho farem, ja està clar, des d'un posicionament crític. Sóc –sóc– una dona, i ho dic en sentit ple de la paraula: el posicionament serà crític.

Comencem i acabem de la mateixa manera. Ens avergonyim que aquest nostre primer món mantingui una xacra que solament sembla possible en mons aliens al nostre. Aquest fàstic insuperable, perquè és fàstic el que fa, és el que ens manté, és el que ens mantindrà –és el que ens mantindrà– dins del debat. Però pensin una cosa, la posició respecte de la llei partirà de les premisses que els acabo d'exposar.

Per tant, gràcies per la seva atenció, perquè en la ponència ens tornarem a trobar.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Mercè Civit.

La Sra. Civit Illa

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyors diputats i diputades, jo en primer lloc, voldria saludar totes les entitats de dones que avui estan aquí presents, les que hi són ara i les que hi han estat aquest dematí i que aquesta tarda no han pogut vindre, i al mateix temps, en nom del meu grup parlamentari, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, donar les gràcies a totes les entitats, associacions, col·legis professionals, de dones, etcètera, per totes les aportacions que han fet en el moment d'elaborar aquesta llei.

És molt, molt important el treball que hem fet, i que jo diria que hem fet entre totes, entre les entitats, les dones, els governs, el partit. Penso que aquesta llei és un projecte comú de totes les dones, i així, en aquest tràmit parlamentari, espero que es concreti, es visualitzi i arribem a consensos.

Nosaltres donem suport a aquesta llei, que, evidentment, pensem que és necessària i a més pensem que és urgent aprovar-la. Estaria molt bé que tinguéssim voluntat política per poder-la aprovar el 25 de novembre, una bona data; dependrà de la feina que fem a partir

d'ara, si ens posem a fer-la ràpidament, o encara que sigui amb tràmit d'urgència, estirant els terminis. Serà la voluntat política de nosaltres.

I realment haig de dir que és penós que precisament amb aquesta llei hàgim sentit el terme «inflació legislativa», potser hauria estat bé amb una altra llei, però desgraciadament ho hem hagut de sentir amb aquesta llei.

Com he dit, nosaltres donarem el suport a aquesta llei. Per dues raons: per la forma que s'ha elaborat i pels seus continguts. La seva elaboració, ja hem comentat, ha estat a partir de la participació de quantitat de dones, sindicats, entitats que, a partir de l'eix sis del Pla d'acció de desenvolupament de polítiques de dones de Catalunya 2005-2007, han fet les seves aportacions. Les seves aportacions, però també hem establert els nostres consensos. I això ha fet que aquesta llei vingui aquí amb un ampli consens de totes les forces i agents que treballen en l'àmbit de la violència.

I, així mateix, també voldria felicitar l'Institut Català de les Dones que ha fet possible tot aquest procés de participació.

Durant aquest any vuit les dones mortes a Catalunya, i de set d'elles els marits eren espanyols, un era immigrant. Ho volem deixar clar per determinats comentaris que a vegades es poden fer vers la immigració.

Segons un estudi que va realitzar Comissions Obreres, un 18 per cent de les dones treballadores han patit assetjament sexual, i un 51 per cent s'han trobat amb una situació incòmoda no desitjada.

Segons l'Informe de seguretat a Catalunya de l'any 2006, augmenten les denúncies per violència masculista. En aquest any, segons les nostres dades, són quasi quinze mil. Ara, evidentment aquest increment és degut a la més àmplia consciència del problema i que les dones denuncien més. Però encara n'hi ha moltes que no consten a les estadístiques perquè no han donat el pas de denunciar, massa segurament.

La violència masculista és una greu vulneració dels drets humans i de la llibertat de les dones, i així ho va proclamar la Conferència de Drets Humans de Viena el 1993. Una societat on hi ha violència masculista vers les dones no és una societat plenament democràtica. Per tant, el Govern té l'obligació d'intervenir-hi per eradicar-la. I aquest projecte de llei, pel nostre grup, és un molt bon instrument per poder-ho aconseguir.

Per què? Doncs bé, quant al nom, «lleï de violència masculista» el que fa és anomenar les coses pel seu nom: la violència que pateixen les dones pel sol fet de ser-ho. L'exposició de motius del projecte de llei explica d'una forma molt clara per què utilitzar l'expressió «violència masculista». I diu: «El masculisme és el concepte que de forma més general defineix les conductes de domini, control i abús de poder dels homes sobre les dones i que alhora ha imposat un model de masculinitat que encara és valorat, per part de la societat, com a superior. El masculisme existent encara a la nostra societat és causa de la violència a les dones.»

La violència masclista té presència en tots els àmbits de la societat i és per això que aquesta llei, a diferència de l'estatal, aborda tots els tipus de violència; no només la que s'exerceix en l'àmbit de la parella, sinó també en l'àmbit de la família, en els àmbits laborals, culturals, socials o comunitaris. I, a més a més, ho fa d'una forma integral. És una de les poques lleis que, d'una forma integral, aborda tots els àmbits de les violències. I és per això que a nosaltres ens sembla molt important.

A més a més, què fa? Per una banda estableix mesures integrals per a la prevenció, la sensibilització, la detecció de violència masclista; per tant, previndre perquè no n'hi hagi, detectar-la en el moment. Però al mateix temps, per a les dones que la pateixen, els reconeix tota una sèrie de drets: el dret a l'atenció, a l'assistència, a la protecció, a la recuperació i a la reparació integral. Tinguin en compte que no únicament és recuperació, sinó que jo penso que és molt innovador també la terminologia i l'aspecte de la reparació integral.

I estableix tota una sèrie d'actuacions, d'actuacions en els drets..., de dret a un habitatge, de prioritat a l'habitatge, però ja..., i penso que val la pena dir que en el Pacte nacional per l'habitatge que se signarà el dilluns ja hi ha una mesura concreta per a les dones que pateixen violència, en el cas de les hipoteques, fins que no tinguin l'ajuda del fons de pensions.

Per tant, no és una llei que està *por ahí*, sinó que ja el Govern en aquests moments hi han coses que està fent i hi han coses que les estarà fent en un futur molt pròxim.

També dóna prioritats en el tema de l'ocupació, la formació, l'assistència jurídica, la renda mínima d'inserció, els fons de garanties... En fi, què fa? Posa els instruments perquè la dona que pateix violència masclista pugui recuperar-se dels efectes i conseqüències d'aquesta violència. I al mateix temps, també posa els instruments per a la seva detecció i prevenció.

I per poder tindre accés als drets d'aquesta llei s'ha d'acreditar. I per nosaltres és un element també molt innovador: a diferència de la llei estatal, no fa falta que les dones posin una denúncia per poder tindre drets, els drets que atorga la llei. I això és bàsic. Perquè, possiblement, per poder posar la denúncia, les dones necessiten assessorament, orientació, suport, etcètera; tots els serveis que atorga la llei moltes vegades són necessaris perquè la dona pugui posar la denúncia i al mateix temps, què fa? Quan la dona posa la denúncia, aquesta llei el que té és un paraigua de suport. Quantes dones han estat mortes després d'haver estat denunciades? Això vol dir que faltaven els instruments i el suport per poder posar aquesta denúncia. I, per tant, les coses a nivell penal no se solucionen únicament. El nivell penal és un nivell més, però fa falta tota la xarxa i tot el paraigua que, evidentment, atorga aquesta llei.

I, com deia, per poder acreditar-se, doncs, no únicament és la denúncia, sinó també l'informe del metge, dels psicòlegs, dels centres sanitaris públics, de serveis socials, la Inspecció de Treball i, evidentment, dels Mossos, dels cossos de seguretat, els atestats i el nivell judicial.

Finalment, un parell d'aspectes que per nosaltres també són importants que estableix aquesta llei. Per una banda és la coordinació interadministrativa de la Generalitat i els municipis de Catalunya i els diversos departaments de la Generalitat, definint d'una forma transversal les competències de cadascú. I això és important, perquè fins ara la Generalitat feia les seves actuacions: la diputada de Convergència ha explicat el que havia fet Convergència i Unió –i més jo encara hauria de dir-ho, eh?–, la diputada de Convergència i Unió ha explicat el que havia fet; també hi ha hagut ara el Pla d'acció de dones, i els ajuntaments feien les seves actuacions. Doncs bé, aquesta llei ordena i diu a cadascú quines competències té.

Finalment, l'altra proposta és que les dones són diverses i hi han dones que pateixen dobles discriminacions, com les dones immigrades, prostitutes, món rural, transsexualitat..., que també les té en compte.

Desplega l'Estatut d'autonomia. Gràcies al fet que tenim estatut d'autonomia, està recollit també en aquesta llei, amb els articles que la diputada Anna Simó –i no els repetiré– ja ha dit, els articles de l'Estatut d'autonomia que desplega aquesta llei.

I, finalment, una cosa. Crec que pràcticament tots els grups estem per un ampli consens. A nosaltres ens sap greu que la inauguració de l'afiliada del Partit Popular del dia d'avui sigui en aquest sentit. Jo li demanaria al Partit Popular, doncs, que d'alguna forma reflexionés sobre les seves intervencions i que realment puguem aconseguir un consens entre tots i totes, perquè les dones que pateixen violència masclista ho necessiten...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Civit Illa

...i hem de donar resposta també a les lluites del moviment feminista que hem fet totes durant aquests anys.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Ilustrísimos diputados y diputadas, bienvenidos, buenas tardes a todos los ciudadanos y a todas las organizaciones que van a apoyar esta proposición de ley.

Estamos ante un problema real. En este Parlamento demasiadas veces discutimos de cosas que no son reales; este es un problema, desgraciadamente, real. La violencia contra la mujer es un problema, además de real, trágico. Los maltratos y el goteo constante –también aquí– de muertes, yo creo que para todos nosotros es redundante, es insostenible.

Dos años después de la entrada en vigor de la Ley Orgánica 1/2004, del 28 de diciembre, de Medidas de Protección Integral contra la Violencia de Género, las

mujeres siguen encontrando obstáculos a la hora de ser protegidas. Tenemos esa ley, pero todavía estamos inseguros. A pesar de los esfuerzos, el número de mujeres asesinadas en España en manos de sus parejas... Todos saben las estadísticas; pongamos la del 2006, por ejemplo: murieron sesenta y nueve mujeres.

Según el Defensor del Pueblo, los datos reflejan una frustración de las perspectivas de lucha contra la violencia de género. El propio defensor añade: «Hemos de cuestionarnos qué razones impiden que las medidas legales previstas no sean eficaces.» Le digo esto por lo que al final de mi intervención intentaré dar, con un lenguaje distinto al que estoy dando ahora, y que va a ser de carácter más antropológico y hermenéutico.

Posiblemente sea uno de los problemas de los que la clase política está más concienciada. Sin embargo, leyes y medidas siguen fracasando. Es preciso plantearse por qué. Porque, sí, podemos tener leyes preciosas, estéticamente inapelables, jurídicamente fabulosas. Pero, si no sirven para la función para la que se las crea, para qué las queremos.

Desde la aparición de la ley integral del Estado en el 2004, un gran número de comunidades autónomas ya han intentado este mismo camino del Estado. Nosotros llevamos dos años de retraso, y por aquí alguien recordaba que este Gobierno podía haber hecho ya..., y seguramente muchas mujeres que han sufrido maltrato no lo hubieran sufrido. Sin embargo, no es del todo verdad, porque el quinto Plan de Acción y Desarrollo de las Políticas de Mujeres en Cataluña, de 2005-2007, es un elemento que se ha dado, y lo que recoge la Ley de Servicios Sociales en referencia a la violencia de género y familiar también está puesto.

Al analizar el contenido de la ley surgen numerosos interrogantes acerca de los medios, el calendario y las formas de coordinación entre las diversas instancias implicadas. No quisiéramos que fuera de nuevo una mera declaración de intenciones, sino un instrumento de erradicación de esa lacra.

La elaboración de un protocolo común de actuaciones es una medida positiva. Y desde aquí queremos proponer que las experiencias de otras comunidades autónomas se incorporen a la ley que vamos a hacer nosotros.

Preveamos ya los planes específicos para la implantación y desarrollo de los objetivos de formación y especialización. Presentemos un calendario concreto –un calendario concreto– para la puesta en marcha de los planes de formación y para el proceso de coordinación. Determinen qué organismos de la Administración van a ser los responsables de la elaboración de los programas; pedimos una mayor concreción. Presenten la cartera de servicios de atención primaria, urgencias y salud mental, entre otros. Redacten y presenten ya la memoria económica necesaria. Es decir, cumplan con los estándares mínimos para alcanzar el objetivo de protección integral de la mujer maltratada.

Queremos, por tanto, que sus derechos sean realmente efectivos, y no meramente retóricos. Cumplamos con plazos y responsabilidades, y quizá algún día –algún

día– podamos, por fin, erradicar esta vergüenza humana.

Garanticemos también la existencia de un centro de apoyo y recuperación de la mujer. No estoy de acuerdo con usted, señora Montse Nebrera: yo creo que hay determinados problemas que hay que especificarlos, eh?

Destinemos los recursos especializados para atender a mujeres maltratadas, drogodependientes, con problemas de alcoholismo, en el ejercicio de la prostitución, discapacidad o con hijos menores de doce años.

Se debe prever también la extensión del servicio de teleasistencia móvil a todas las víctimas con orden de alojamiento.

Dentro de las preocupaciones que debe contemplar la ley, el abuso a las prostitutas debe ser contemplado; todavía no lo he escuchado. No juzgamos aquellos casos de prostitución que se ejercen libremente; nos referimos a proxenetes y mafias, que explotan en beneficio propio, maltratan y obligan. Nos parece teatral que en el artículo 64.2 se diga: «La Generalitat ha de desarrollar las estructuras y mecanismos adecuados para acoger y atender a las mujeres afectadas por tráfico y explotación sexual.» Eso solo es atender los síntomas del problema. Debemos acotar el origen, la raíz de esos males que se han de erradicar. Consideramos que hay que perseguir a los proxenetes organizados en auténticas mafias. Además de proteger a la mujer maltratada, hay que erradicar la causa del maltrato.

Para acabar, será un error presentar esta ley con una emanación del artículo 153 del Estatuto de Autonomía, ya que sobre este artículo se ha presentado un recurso de inconstitucionalidad. Cabe recordar que Cataluña no tiene la competencia exclusiva en todas las áreas que deben actuar de forma conjunta con el fin de eliminar el maltrato a la mujer. Autoengañarnos siempre es un error.

Es preciso implicar a todas y cada una de las administraciones del Estado, desde el ámbito local al autonómico, y por supuesto al estatal, ejerciendo su influencia para coordinar ámbitos diversos, como el educativo, el sanitario, el laboral, policial, judicial, medios de comunicación, escuela, etcétera.

Cataluña, como el resto de comunidades, debe velar por el cumplimiento efectivo que le imponga la Ley Orgánica 1/2004, de 28 de diciembre. Y entre otros aspectos se debe avanzar conjuntamente en el objetivo común de homogeneización de los procesos de recogida de datos, homogeneización consensuada de criterios de actuación e intercambio constante de buenas prácticas. Aunque no estemos muy acostumbrados últimamente, Cataluña debe velar por el cumplimiento efectivo de la legalidad vigente. Y el Govern, como máximo responsable institucional, debería implicarse.

Es preciso exigir la aprobación de un registro único unificado que procese con carácter inmediato y urgente todas las comunicaciones relativas al caso y a la víctima. La interacción e intercomunicación entre las distintas administraciones resulta esencial para atajar el problema, tal y como ha quedado patente en el caso del maltrato infantil; esto es, creo, imprescindible. Por

ello se hace necesario e imprescindible establecer protocolos bilaterales de actuación entre las distintas administraciones, en los que se establezcan claramente los mecanismos de actuación en cada caso y en donde se establezcan sus responsabilidades.

Ahora contemos con una expresión de la voluntad política de acercarse a los problemas reales del colectivo de mujeres maltratadas. Quisiéramos avanzar de forma decisiva hacia la meta. Hacen falta más que palabras y buenas intenciones. Apostamos por el compromiso y la firme voluntad de impulsar un verdadero cambio, que ha de estar materializado y completado por todo tipo de medidas, legislativas, judiciales, educativas, etcétera. No solo aceptamos el reconocimiento de unos derechos; queremos el desarrollo de la ley, queremos la protección efectiva y la máxima justicia.

Quiero terminar con un tono, como les decía al principio, hermenéutico y con un lenguaje antropológico. Por tanto, por favor, no tomen cada uno los conceptos literalmente como se dicen, sino lo que quieren apartentar decir.

Miren, hagamos lo que hagamos, incluso haciéndolo bien, el maltrato y el crimen no se acabarán mañana. Las razones habrá que buscarlas en la causa profunda del maltrato. Me arriesgaré. El crimen del macho —fíjense la palabra que utilizo, no estoy utilizando «persona», estoy diciendo «el macho»— es distinto a todos los demás crímenes. Mayoritariamente se suicidan o lo intentan después de haber asesinado. Esto nos deja en una situación indefensa para erradicar el delito. Si el Estado no puede chantajear al criminal con el castigo, el Estado pierde el poder de atajarlo. Habremos de comprender la naturaleza de ese comportamiento suicida. Sin comprenderlo, no tendremos respuestas para erradicarlo.

En el crimen por violencia de género hay algo más que hábitos culturales, que hábitos culturales machistas, como se impuso en los años sesenta como únicos. Hay instinto depredador, marca de territorio, propiedad sobre las hembras; en una palabra, naturaleza animal a salvo de la presión cultural. Si nos seguimos negando a examinar a este depredador que todo macho lleva dentro, me temo que no acabaremos con el mal. Reparen que los crímenes se han multiplicado cuando la mujer se ha revelado contra el abuso y el macho ha perdido todo control sobre la propiedad que instintiva e inconscientemente cree tener sobre la hembra. Es en ese momento cuando el hombre pasa de hombre a animal, se convierte en depredador celoso de su territorio. Su derrota como macho de la manada le lleva en unas ocasiones a dejar el territorio humillado, y otras a inmolarse. Su impotencia de macho le lleva a suicidarse como hombre. La fuerza del instinto es aquí más fuerte que la razón de la fuerza.

Es preciso, por tanto, redoblar los esfuerzos de educación en las familias, medios de comunicación, y sobre todo en la escuela, para arrancar con humanidad al macho depredador que todo hombre lleva dentro desde que nace. Los frutos habrá que esperarlos, ya que tienen que ser educación, veinte o treinta años más. No

trato de sustituir la responsabilidad de la cultura por la ideología...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

...pero no contemplar su influencia nos puede llevar a hacer una ley estética pero inútil.

Lo que acabo de decir, por tanto, solo lo dejo sobre la mesa como una cuestión de debate, porque demasiadas veces en las leyes no contemplamos lo que la ciencia cada vez está descubriendo que es más verdad.

Gracias, buenas tardes.

El president

Atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, el projecte continua la seva tramitació.

Interpелlació al Govern sobre els criteris per a impartir l'assignatura d'educació per a la ciutadania (tram. 300-00066/08)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la interpелlació al Govern sobre els criteris per impartir l'assignatura d'educació per a la ciutadania. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya... (*Remor de veus. Pausa.*)

(*Adreçant-se a la Sra. Olano i García.*) Senyora diputada, de fet vostè té la paraula per fer la interpелlació, en tant que la interpелlació és al Govern...

La Sra. Olano i García

Puc començar, senyor president?

El president

Si vol, pot començar, sí.

La Sra. Olano i García

Sí... (*Persisteix la remor de veus.*) Bé, vaig fent... Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, esperant la compareixença a la sala de l'honorable conseller d'Educació, començo la nostra interpелlació.

La nostra interpелlació va adreçada als criteris per impartir l'assignatura d'educació per a la ciutadania; una assignatura que, per altra part, suposa una novetat en el curs acadèmic, una assignatura obligatòria i avaluable. I, si bé és ben cert que l'adaptació del decret suposa per a Catalunya, doncs, gairebé, honorable conseller, el 50 per cent per part de la comunitat autònoma, també és ben cert que hi ha una part que és comuna respecte al que fixa el decret per a l'Estat. I, en concret, aquests objectius en el marc autonòmic, aquests continguts que ha de basar la Generalitat de Catalunya de com s'apliquen a Catalunya i aquesta aplicació i, per tant, la manera d'avaluar els criteris, són l'objecte de la interpелlació que avui fa el Grup Popular.

Els reials decrets 1513/2006 i el 1631 del 2006 eren els que definien aquests continguts mínims que componen les assignatures que formen part del bloc d'educació per a la ciutadania previst a l'article 6 de la LOE, i que, com he comentat, les comunitats autònomes amb llengua cooficial comparteixen gairebé el 55 per cent d'aquests continguts comuns a la resta d'Espanya.

Però també és ben cert que aquests continguts han estat objecte de denúncia per part d'alguns pares, d'alguns col·lectius, d'algunes escoles, que consideren que poden afectar, aquests continguts, el que preveuen els drets humans, el que preveu la Constitució espanyola, el que preveuen alguns estatuts d'autonomia, i, per tant, d'alguna manera, no troben encaix de l'assignatura, del que hauria de ser al que realment han manifestat els continguts.

En concret, a la Constitució espanyola hi ha dos articles, l'article 16.1, que garanteix la llibertat ideològica, religiosa i de culte, i l'article 27.3, que diu que els poders públics garantiran el dret que assisteix els pares perquè els seus fills puguin rebre la formació religiosa i moral que vagi d'acord amb les seves conviccions. Però naturalment no és només l'ordenament jurídic espanyol el que contempla aquesta llibertat dels pares, sinó que també tenim sentències comunitàries que ho al·leguen.

El Tribunal Europeu de Drets Humans, que és qui té la facultat d'emetre resolucions vinculants, en tres ocasions ja ha manifestat que la raó dels pares que s'oposaven a l'educació dels seus fills que rebien a l'escola..., podia ser objecte d'objecció. En concret, parlo de la resolució de 1976, de Dinamarca, que preveu que està prohibit que l'Estat pugui perseguir amb finalitat d'adoctrinament el que es consideri com a no respectuós dels drets dels pares d'acord amb les seves conviccions religioses i filosòfiques.

També la resolució de Grècia, de 1996, que, a més que preveu la no-ingerència de l'Estat, també reconeix que és una obligació positiva que l'Estat respecti els drets dels pares a decidir sobre l'educació dels seus fills, i, per tant, amplia el que és l'extensió del contingut d'ingerència per part dels pares com a filtre i com a paràmetre amb el qual no pot ingerir l'Estat.

I, de la mateixa manera, l'última resolució, la de Noruega, del 2007.

Nosaltres fem aquesta interpellació per veure quins són aquests criteris, perquè hem anat seguint la trajectòria des que aquest curs ha començat, en tercer d'ESO, l'aplicació de l'assignatura, com he dit, obligatòria i avaluable, i també perquè hem vist el decret de la Generalitat i hem vist els continguts mínims d'aquesta assignatura. I nosaltres considerem que hi havia diferents maneres d'aplicar l'assignatura, i Catalunya ha optat per una.

Nosaltres considerem que Catalunya s'ha posat dintre d'aquelles comunitats autònomes que amplien els continguts de caràcter ideològic, incidint en la formació de la consciència moral i en l'anomenat «desenvolupament afectiu emocional», amb un clar propòsit de formació de la consciència moral dels alumnes des del poder polític, sense deixar espai a la llibertat de les persones.

Aquests criteris d'avaluació, aquests continguts en concret, es basen en l'observació dels comportaments dels alumnes, no en els continguts que aprenen sinó com apliquen, com observen el comportament dels alumnes per comprovar el grau d'assimilació dels plantejaments ideològics, per tant, dels plantejaments d'aquests continguts.

Tenim alguns exemples en el mateix decret quan diu, com a objectiu: «Possibilitar la transformació personal», i, de fet, es canvia el nom de l'assignatura com a «educació per al desenvolupament personal i de la ciutadania», amb una clara ommissió del paper educador de la família, amb la pretensió de substituir la família en la seva tasca educadora, assumint l'Estat el paper d'educador moral dels ciutadans.

Nosaltres considerem que un dels punts pels quals –i ens preocupa, per això és l'objecte d'aquesta interpellació–..., és la imposició moral, subjectivista i relativista, amb una clara prevalença del positivisme jurídic com a criteri moral màxim. El judici ètic queda subordinat al consens, sense que existeixi cap tradició moral o religiosa de referència. Aquests positivisme jurídic com a criteri moral màxim fa una assignatura inspirada en un relativisme moral, en una concepció positiva dels drets humans, que els considera variables en el temps i modificables per les lleis o ordenaments jurídics. Això no són drets humans, això és una altra cosa.

Tanmateix, és una assignatura basada en una ètica laïcista que no reconeix com a vàlides les concepcions morals o transcendents. Nosaltres considerem –i per això, el contingut de la nostra interpellació– que els drets humans no els crea l'Estat, no són fruit d'un consens democràtic i no són concessió de cap llei positiva ni atorgament d'un determinat ordenament social. Aquests drets són anteriors i superiors a l'Estat i a l'ordenament jurídic i per això l'Estat i l'ordenament jurídic han de reconèixer, respectar i tutelar aquests drets, que corresponen a la persona, que corresponen i es basen en la seva realització en llibertat.

La filosofia relativista dels continguts del decret i dels textos es presenta a si mateixa com el pressupòsit necessari de la democràcia, del respecte i de la convivència. I aquest relativisme fa possible la burla i l'abús de qui té el poder a la seva mà, en una societat actual, en la qual es promouen els interessos ideològics de poder polític a costa dels altres, mitjançant els ressorts del poder. Com a conseqüència d'aquesta confusió entre ètica, dret i formalisme democràtic, es plantegen temes i criteris d'alt contingut ideològic, temes que estan en aquests moments sotmesos al debat polític, inclús al mateix Congrés de Diputats i en aquest mateix plenari. I nosaltres ens plantegem: com es pot avaluar els nostres escolars en temes que són objecte de l'actualitat política al nostre país? S'haurà de prendre posició política respecte a aquests temes, de tal manera que estem educant cap a una ideologia determinada.

Hem vist diferents continguts de textos que avalen –i que segurament en la rèplica tindrà oportunitat de concretar amb l'honorable conseller– tot aquest esperit de fons, que és concretat dependent de l'escola, d'acord amb el model educatiu. Se'ns diu des de la mateixa conselle-

ria que els continguts d'educació per a la ciutadania han d'integrar-se al projecte educatiu del centre, però mai al revés. I nosaltres ens preguntem: aquests continguts com seran observats des de la conselleria? Perquè fins ara algunes escoles concertades, per exemple les que estan sotmeses a la FERE, estan tranquil·les, sota aquest consens; però quin serà el camí que realment ens portarà a veure el contingut de l'assignatura?

També hi ha d'altres qüestions que són importants al text, com és la ideologia o perspectiva de gènere. Nosaltres considerem que la ideologia de gènere és una ideologia i, com a tal, doncs, molts no la compartim, ni a Catalunya ni a Espanya. I no entenem per què els nostres fills han de ser educats amb aquesta ideologia. Nosaltres considerem que la persona, la família i la sexualitat corresponen al món privat i que no és l'Estat qui ha de dirigir el món privat dels nostres fills. Perquè això no és el previst a l'article 27 de la Constitució. I, és més, en algun d'aquests textos se'ns diu que si no es comparteix aquesta ideologia de gènere, aleshores tu no estàs respectant, i es considera inclús homòfob qui preveu que l'assignatura s'aplica amb aquests anomenats prejudicis i, per tant, que són posicionaments que deriven d'una ideologia que està per sobre del dret natural. Nosaltres no compartim aquesta ingerència per part de l'Estat.

El vicepresident primer

Senyora Olano...

La Sra. Olano i García

Sí, ja vaig acabant.

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps. No. (*Veus de fons.*) Gràcies, senyora Olano. Té la paraula l'honorable conseller d'Educació, senyor Ernest Maragall.

El conseller d'Educació (Sr. Ernest Maragall i Mira)

Sí, senyor president, gràcies. Senyora diputada, en primer lloc, excuses pel retard, lleuger però retard, a estar present quan vostè començava la seva intervenció. Però em sembla que he sentit tot el que calia, no?

Miri, li haig de dir que jo li agraeixo el to d'absoluta correcció i contenció amb el qual ha expressat la seva posició. Li haig de dir que poques vegades he sentit un discurs, des del punt de vista ideològic, tan legítimament conservador, tan legítimament ancorat en concepcions, en posicions, en criteris i en desenvolupaments, des del punt de vista d'actuació política, que semblen retrotraure'ns a temps, a temps, a temps que prefereixo no comptar ni descriure, eh? Però hi està en el seu dret; està en el seu dret tenir aquesta concepció. El que crec que no està... Està en el seu dret de defensar-la, d'expressar-la i de parlar de relativisme i, en fi, amb tota aquesta bateria de condemnes que vostè ha anat fent al llarg dels deu minuts d'intervenció. Però, clar, aquest judici d'intencions sistemàtic i manifest que vostè fa respecte d'aquesta assignatura i respecte de la forma en què estem desenvolupant-la en la nostra nació, Catalu-

nya, en particular, doncs, en fi, absolutament desmesurat i fora de lloc i no té cap relació amb la realitat.

La realitat és una altra. La realitat ens diu... Deixi'm recordar-li-ho, ja que vostè ho ha usat o recordat: l'article 27 de la Constitució el que diu és precisament: «L'educació tindrà com a objecte el ple desenvolupament de la personalitat humana» –aquesta expressió que a vostè li semblava, dita exactament igual, amb unes altres lletres, perfectament condemnable–, «el desenvolupament de la personalitat humana en el respecte als principis democràtics de convivència i als drets i a les llibertats fonamentals.»

I això és exactament el principi que està al darrere de la definició, de la voluntat i del contingut d'aquesta matèria. I, òbviament, aquesta definició i aquest desplegament en la Llei orgànica d'educació i en els decrets curriculars no tenen res a veure amb cap mena de contradicció entre aquest principi i el principi, igualment legítim, constitucional, del dret a la llibertat religiosa, que no està en joc, ni està atacat, ni està en qüestió des de cap punt de vista ni en cap element de la nostra, en fi, regulació educativa, ni encara menys d'aquesta matèria.

Miri, hi han no sé quants, una vintena de països a Europa que inclouen aquesta matèria en els seus currículums, amb els mateixos criteris, els mateixos principis, fent referència al desplegament legislatiu, a la regulació de drets positiva, real, de cada moment. Que vostè pot combatre, pot estar-hi en contra. Jo no li demano que estigui d'acord amb els principis d'igualtat de gènere. No sé què vol dir «ideologia de gènere», per cert. Jo tinc clar què vol dir «igualtat de gènere» i tinc clar el que diuen les lleis respecte d'aquesta qüestió. I això sí que cal ensenyar-ho, perquè ho diuen les lleis; no per convèncer que estiguin d'acord amb una ideologia o una altra, perquè respectin aquestes lleis els nostres nois i noies. I això cal fer-ho. Respecte d'aquest principi i de qualsevol altre dels que estan presents en el nostre ordenament jurídic, de la Constitució, de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, en fi, de totes les matèries que em sembla que són pertinents des del punt de vista de l'educació per a la ciutadania.

Miri, això s'està desplegant a casa nostra amb absoluta normalitat. És cert: hi ha un centre, concret, com a centre, que ens ha adreçat una carta –per cert, és un centre, en fi, no estrictament de casa nostra; pertany a una xarxa institucional que té centres a tot Espanya–, que ens ha adreçat una pregunta sobre si podia impartir la matèria d'una altra forma, amb criteris propis, que no s'ajustessin al contingut curricular. I naturalment li hem dit el mateix que el senyor Sirera va dir la setmana passada, per cert: les lleis estan per complir-se –les lleis estan per complir-se. Aquesta també, com qualsevol altra.

De manera que això és el que farem, això és el que hem fet i seguirem actuant al servei d'aquest principi, perquè els ciutadans, tots, vagin al centre que vagin, tenen dret que la llei es compleixi i rebre els ensenyaments que la llei estableix, la llei i el seu desplegament correcte.

Té dret a impugnar-la, la reglamentació, d'anar als tribunals..., en fi, pot fer tota mena d'actuacions que estiguin al seu abast, excepte demanar-me que jo incom-

pleixi la llei, que és el que m'està demanant. I això sí, evidentment, que no ho farà. El Govern de Catalunya no ho farà, el Departament d'Educació no ho farà, i qui els parla encara menys.

I deixi'm llegir-li un parell de paràgrafs del que és el nostre decret curricular, que em sembla que és prou clar. Per cert, abans de fer-ho, la qüestió dels continguts dels diferents llibres de texts. Com vostè sap perfectament, perquè una altra llei ja ho deia, –la LOCE, li sona?, ja ho deia–, la LOE també estableix que no hi ha autorització prèvia als llibres de text, que l'Administració no pot..., el que pot és actuar contra la..., si aprecia delictes, si aprecia infracció de llei, si aprecia manca de respecte a les lleis o a la Constitució o al que sigui, ha d'actuar però res més, no hi ha cap procediment administratiu d'autorització de llibres de text. Un cop existeixen, evidentment, la responsabilitat nostra és verificar que això s'ajusti i que això sigui així.

I és el que fem i és el que seguirem fent. Però en qual-sevol cas, el que li ben asseguro és que el nostre sistema en aquests moments no només estar perfectament capacitat, sinó que practica... Ho he pogut comprovar aquests dies, perquè, atent a aquesta preocupació seva, doncs, jo també me n'he preocupat, de veure de prop què està succeint en els nostres centres.

I el que està succeint és l'absoluta normalitat, amb alguna excepció comptada amb els dits d'una mà, i en sobren, tant des del punt de vista de centres, com des del punt de vista dels ciutadans. El que està succeint és que a tots els centres, públics i concertats, això no és problema. Això, en fi, respectant absolutament la llibertat de càtedra, respectant la capacitat dels centres per organitzar el seu projecte educatiu, per donar-li cos i contingut, i respectant les exigències que apareixen en el currículum tal com va ser aprovat, doncs, aquesta matèria es desplega. Algú pensa: «Aquesta matèria en comptes de ser una assignatura independent podria ser un tros d'una altra assignatura.» Algú altre pensa: «En comptes de ser una assignatura independent podria estar transversalitzada en un conjunt de matèries», perfectament legítim aquest criteri, algú el va sostenir des d'aquí també abans que fos formalitzat d'aquesta manera com a solució pròpia. Però això és el de menys, això afecta el mètode, la forma, la identitat, però no els continguts del que s'ensenya. Que sigui quina sigui la forma i el mètode que s'utilitzi, han de ser els mateixos, i són els que es corresponen amb la necessitat explícita que els nostres nois i noies efectivament arribin al final de l'educació secundària obligatòria amb una formació suficient en el coneixement dels seus drets i dels seus deures, del marc regulatori general de la ciutadania i de les especificitats, possibilitats i capacitats que tenen al seu davant. I això em sembla que és tan clar que em sobta que algú pensi que seria millor que això no existís. És clar, potser des d'una determinada, en fi, reflexió com la que vostè feia es pot mantenir una mena d'exclusiva d'una mena de centres per transmetre educació en valors. Vull dir..., no, aquí no hi ha exclusiva per a ningú; en aquest camp menys encara. En aquest camp és on hem de ser més respectuosos, més objectius i més responsables en la transmissió de valors dels que entre tots hem decidit i ens hem donat, aquests. A més a més,

un centre amb un ideari propi pot fer –i està establert així–, pot afegir; el que no pot és negar els que són comuns, els que hem decidit conjuntament, majoritàriament, democràticament, constitucionalment establir i impartir. I això és el que fem i és el que seguirem fent amb tota seguretat i amb tot respecte.

Miri, vostè menciona la FERE, jo crec que el que li passa és que d'alguna manera repeteix criteris i exposicions que una determinada part de la jerarquia catòlica està expressant en altres indrets; certament no, l'Església catalana –certament no–, que està clarament situada en una altra òrbita i està actuant amb correcció i amb lleialtat en aquest terreny. Em consta. Potser també està escoltant cada matí determinades tertúlies que l'animen i, en fi, l'estimulen en aquesta direcció, però, escolti'm, això forma part d'una molt petita, afortunadament, molt petita part d'aquesta societat, que espero que no tingui possibilitats ni ara ni mai d'estar en condicions de canviar ni la llei ni aquest currículum.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyora Olano, té la paraula.

La Sra. Olano i García

Senyor conseller, jo no sé quina tertúlia escolta vostè, però, sens dubte, alguna n'escolta perquè realment no ha escoltat el que li deia.

Miri, nosaltres estem d'acord que s'ensenyi la Constitució, l'Estatut de Catalunya i els drets humans, però no que es digui quina formació ideològica, ètica i moral han de tenir els nostres fills; article 27 de la Constitució.

Jo estic contenta perquè vostè ha anomenat la Constitució i realment en aquesta cambra a vegades és molt difícil de sentir-ho. I realment li diria que m'ha semblat que em parlava... Vostè em diu que nosaltres ens anem cap a no sé on? Doncs vostè, Plató, confon educació amb doctrina, i els fills que te'ls eduqui l'Estat. No, escolti, no. Els pares volem tenir i tenim el dret... A veure quan s'adonen que hi ha algunes qüestions morals que no passen de moda, que no volem que canviïn, que ja ens agrada com són.

I hauria d'estar preocupat, senyor conseller: és una escola com si fos una família. Hi ha algú a Catalunya que sent que no pot exercir aquesta llibertat d'optar quina educació volen tenir els seus fills. I, per tant, avui no servirà dir-li que retiri l'assignatura, per això li faig la interpellació ara, no li vaig fer abans que comencés l'assignatura. Ja m'he esperat a veure els textos, m'he esperat a veure què feien les escoles i hem llegit els llibres de text. I, molt bé, potser que nosaltres representem una part en aquest tema! Però, escolti, hi ha temes que ens preocupen, als pares, a alguns pares, com la dignitat de la persona, com la llibertat, com el que s'entén per veritat, com el que s'entén per tolerància; quan comença la vida, què pensem de la reproducció assistida, investigació, clonació terapèutica, avortament, eutanàsia, identitat sexual i gènere, diversitat afectiva, sexual, què s'entén per família, i, sobretot, on estan els límits de l'Estat. Vostè... –i jo comprenc que hagi de

parlar d'aquesta manera—, però jo li ho dic, vostè és el conseller d'Educació i ha de permetre que a Catalunya es pugui respectar aquesta llibertat dels pares.

I, precisament, són alguns textos..., l'altre dia el president del meu partit ja va en fer al·lusió a algun, i jo li recomanaria només alguns dels fullejats, per exemple, que entri amb el que publica Octaedro, que no té pèrdua, escolti'm, de veritat, no en té, ni quant a la proporció de la dedicació... Miri, d'un cent per cent només dedica un 9 per cent a tot el que fa referència a democràcia, participació i drets humans, la resta són aquests altres temes que li deia jo que preocupen els pares de Catalunya. També ens diu que educar ja no és una qüestió de l'Estat i dels pares sinó que també dels mitjans de comunicació, empreses, polítics i sindicats. Anem ampliant, i arribarà un punt que ja realment no tindrem cap tipus de pes amb els nostres fills. Per no parlar d'altres qüestions amb una visió clara negativa de la religió. Si nosaltres no li diem que es doni com a assignatura, però que permeti realment aquest respecte a les opcions religioses, perquè són com un arbre. Estem negant arrels de la nostra cultura i estem observant i respectant-ne d'altres. Em sembla perfecte que se'n respectin d'altres, però també permeti que la gent a Catalunya, que té molt clar d'on ve i quina és la seva formació religiosa, pugui educar els seus fills d'aquesta manera.

Són diferents els llibres, i vostè els coneix, i, és clar, nosaltres li hem de preguntar: és que no el preocupa aquesta objecció d'aquests pares? És que realment l'única sortida que tenim és anar als tribunals? Home, jo crec que també existeix el dret de saber rectificar i veure com es pot realment arribar a aquesta plenitud, sobretot tenint en compte que estem en la Catalunya del segle XXI. Sembla mentida que no es pugui, realment, anar contra el que preveu, doncs..., la mateixa Constitució i la mateixa Declaració de Drets Humans en el seu article 2.

Vostè, clar, en fa una simplificació. El que en aquells moments és l'ordenament jurídic és la concepció moral. No, no..., el dret natural és molt més ampli i, per tant, el respecte a aquests continguts... I, per cert, vostè feia referència al que es feia en altres països. Li puc ben assegurar que la conclusió a la qual arribem nosaltres és una altra, perquè si veiem els altres països, sobretot europeus, veiem com l'aplicació de l'assignatura, els models i la referència no es fa doctrinalment i ideològicament com es fa aquí, sinó que es col·labora amb responsabilitat tant des de les famílies com des de l'Estat en aquesta formació.

Per tant, jo li deixo emplaçat que realment puguin veure el contingut dels llibres de text —li poso Octaedro com a exemple—, que realment es faci un control i seguiment de l'assignatura. I estarem d'acord amb tot el que siguin drets constitucionals, drets estatutaris i els drets reconeguts a la Declaració dels Drets Humans. I sobretot tingui sensibilitat amb aquestes famílies, no només amb les que han manifestat que volen objectar, sinó que fins i tot en la qüestió moral s'està parlant d'acceptació per imperatiu legal. Realment no considera que això és realment negar la pròpia llibertat ideològica?

Gràcies, senyor conseller.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Olano. Senyor conseller, té la paraula per al torn de rèplica.

El conseller d'Educació

Sí, gràcies, president. Senyora Olano, senyora diputada, en fi..., podem competir a veure qui escolta més l'altre, jo crec que l'he escoltat atentament i respectuosament, i jo mateix li demano.

Miri, vostè restringeix el concepte del que es pot ensenyar en el terreny de l'educació per a la ciutadania a la Constitució i als drets bàsics reconeguts a la Constitució i res més. La legislació existent que reconeix drets però que a vostè no li agrada, aquesta no. Escolti'm, miri, aquí tenim ordenament jurídic sencer, complet, que regula tota mena de drets en tots els terrenys, socials, culturals, lingüístics..., també alguns en el terreny dels comportaments dels hàbits socials, de les possibilitats, per exemple, que es generen al voltant de conceptes com els de família, que, com tots sabem, són cada cop més d'una diversitat conceptual i real, que és la que tenim en la nostra societat.

Vostè vol que els nens no s'adonin d'això, ni de la realitat ni de la legislació que la regula, o que mantinguem una determinada, diguéssim, exclusivitat en com s'ha d'interpretar això. Home, sí, vostè diu que aquells no poden estar..., es queixa perquè una determinada matèria tracta també d'aquests temes en un llibre de text que..., en fi, no conec específicament. Escolti, naturalment que es tracta d'aquests temes, perquè formen part de la nostra vida. El que li asseguro és que es tracten amb respecte, sense adoctrinar ningú, sense fer-ne distorsió ni mal ús, al contrari.

Els professors d'aquest país nostre afortunadament són més responsables del que vostè sembla pensar, eh? I, per tant, utilitzen els llibres de text, utilitzen materials propis i, sobretot, utilitzen la seva pròpia capacitat personal per donar elements de judici dignes, reals, de qualitat al voltant de les matèries que estan impartint. També en aquest cas. I no són uns irresponsables que estan alimentant o estimulants comportaments o valors ètics o morals que no tinguin res a veure amb el que domina en el nostre país. Ja saben el que es fan, ja saben qui tenen al davant.

Miri, el que fem és seguir els consells, les recomanacions de l'Assemblea General de les Nacions Unides, que el 2004 l'Estat espanyol s'hi va sumar quan demana als governs de tot el món que implantin una assignatura que eduqui nens i nenes de primària i secundària en els drets humans. I el que fem és seguir les recomanacions del Consell d'Europa, recomanació 12/2002 del Comitè de ministres, que demanava als governs estatals que fessin de l'educació per a la ciutadania exactament democràtica un objectiu prioritari de la política educativa i de llurs reformes. Doncs és exactament això el que estem duent a terme.

Miri, li llegiré una altra reflexió, d'una altra persona. Diu: «Entre la consciència de pertànyer al gènere humà i la consciència d'un destí individual, l'educació també ha de despertar consciències cíviqües, formar ciu-

tadans. La família desenvolupa, evidentment, un paper fonamental en la transmissió de la identitat nacional, però l'escola és el gresol. En parlar d'escola no penso sinó en l'educació cívica, l'ensenyament de la qual ha de trobar un lloc de primer pla a tot el sistema educatiu, no penso en altra cosa que la transmissió de valors morals com els drets humans, la igualtat entre l'home i la dona», i segueix. Això no és un text ni dels nostres decrets ni de les nostres lleis ni de cap discurs de cap responsable polític de la nostra formació política; forma part concreta de la carta que el president de la República Francesa, el senyor Sarkozy, acaba d'enviar fa un mes a tots els mestres del seu país demanant-los que facin exactament això, que nosaltres intentem fer ben fet, des d'abans que ell ho digués, naturalment. Ens sembla bé que s'hi apunti.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Govern sobre la creació de places de llars d'infants (tram. 300-00070/08)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la creació de places de llars d'infants, que presenta el Grup de Convergència i Unió, en nom de la qual té la paraula l'honorable diputada senyora Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, miri, hi han hagut dos temes, durant el període que vostès van estar a l'oposició, que van utilitzar sistemàticament per qüestionar i, jo diria, fer una certa demagògia, per no dir demagògia plena, entorn de l'educació i de la política educativa de Convergència i Unió.

Un era el tema dels anomenats «barracons», que, ja no cal dir-ho, tot el país ja sap que en lloc de cinc-cents n'hi ha més de vuit-cents i que tot allò ha anat en línia contrària del que havia aconseguit Convergència, que era anar-los disminuint, i vostès els han anat ampliat.

L'altre ha estat una qüestió... –però avui no en parlarem, ja n'hem parlat a bastament, i ja no cal perquè tot Catalunya ja ho sap, tranquils, tot Catalunya ho sap, i és el seu primer gran incompliment–, la segona qüestió és relativa al tema de les llars d'infants, senyor conseller. Miri, vostès van tenir un posicionament molt dur en la política de creació de places públiques de llars d'infants per part del Govern de Convergència i Unió i van tenir una posició absolutament dura i crítica amb relació als xecs familiars, xecs infantils.

Jo no en parlaré avui, dels xecs, perquè també s'ha vist plenament que depèn de qui els proposa són acceptables i depèn de qui els proposa són condemnables. Avui no parlaré de xecs; prou vergonya passen alguns grups d'aquesta cambra amb relació a aquest tema, no en parlaré. Però sí que vull parlar de les places públiques.

Perquè, senyor conseller, aquest mateix Parlament el juliol del 2004 va aprovar una llei d'iniciativa popular, per la qual es deia que s'havien de crear trenta mil noves places. Molt bé; jo ara li vull proposar un exercici senzill, ara que fa poc... (*Veus de fons.*) Em permet, senyora diputada, que el conseller m'escolti? (*Pausa.*) Gràcies. Senyor conseller, li proposo un breu exercici, que, ara que parlàvem de currículum, aquest és molt més senzill, de curricular; és de segon de primària, és de sumar i restar, i vostè sap molta més matemàtica, el supera perfectament. Per tant, jo li proposo: el setembre de 2004 hi havia 28.735 places; la llei diu: «Sobre aquestes 28.700, se n'han de fer, abans d'arribar al 2008, o just arribar al 2008, trenta mil més», ho sumem i ens surt un contingent de 58.735 places. Estem un any, un any abans d'arribar al setembre del 2008; quantes en tenim? Les seves estadístiques parlen: 36.100; és el que vostès a les estadístiques d'inici de curs han publicat. Doncs bé, si tinguéssim un rètol com aquell que vam tenir en els Jocs Olímpics, de «falten tants dies», li sortiria: «Falten 22.635 places», i té un any per fer-les.

Senyor conseller, falten 22.635 places, i té només un any per fer-les. Clar que en el debat de política general el president Montilla –i no el vull culpar, perquè tots sabem que les informacions vénen dels departaments– va dir: «Estem a 29.832 places compromeses»; i hi va afegir: «al llindar del compromís». El llindar del compromís són 22.635 places, i li queda un any per fer-les. El que passa, que vostès han anat jugant al llarg de tots aquests anys... –no vostè, eh?, va començar la consellera Cid, el conseller Del Pozo..., vull dir, no el vull culpar de tot a vostè–, però combinant les places conveniades i confrontant la població amb el nombre de places que tenien conveniades amb convenis formulats per finançar o mantenir, i les places creades. Revisi, si us plau, els convenis; vostè veurà, si mira les preguntes parlamentàries que jo he fet i la resposta que m'han donat, en veurà el desllorigador, perquè resulta que estem enganyat la població d'una manera clara. Vostè a l'inici de curs va aparèixer amb una xifra; va dir 12.000. En realitat, senyor conseller, des que governa el tripartit i l'Entesa vostès han creat només 7.365 places.

Ja li he dit que li proposava un exercici de suma i resta. Perquè, és clar, allò que vostès en deien «manca de voluntat política», «poc interès per a la creació de serveis perquè només volen donar xecs», quan nosaltres sempre hem defensat que la política social és prestacions econòmiques i serveis, serveis i prestacions econòmiques... –benvinguts, però això sempre ho han trobat en els nostres textos, i aquí també proposàvem places públiques d'educació infantil i ajuts a les famílies, sempre: està en el nostre discurs, a la Llei de suport a les famílies, l'aportació de la Llei de serveis socials..., sempre hem estat aquí mateix–, resulta, doncs, senyor conseller, que si ara ho mirem bé i comparem un període de quatre anys i un altre període de quatre anys hauran d'acceptar, amb les seves estadístiques a la mà, senyor conseller –les coneix, les seves–, que en el període 2000-2003 es van crear 11.904 places, que representava un increment d'un 70,73 per cent de l'oferta que en aquell moment hi havia; en el període 2004-2007, 7.365, han fet un increment d'un 16 per cent.

I vostè em dirà: «Escolti, d'on surten aquestes xifres?» Primera, de les seves estadístiques, i segona, del resultat de les places que han creat en realitat les ordres de convocatòria dels ajuntaments. Vostè em dirà –i suposo que ara ho té preparat per dir-m'ho–: «Nosaltres hem finançat molt més bé els ajuntaments per poder-ho fer.» Jo avui no parlo de finançament municipal, parlo de creació de places públiques, de si, quan els pares han volgut demanar una plaça pública, n'han trobat més o menys. Estan a punt de trobar això del lllindar del compromís de les trenta mil? No, senyor conseller, li falta un any i n'hi falten més de vint-i-dues mil per poder complir.

Vostè em dirà: «Escolti, vostès a la seva època...» No, no, no em parli de la meua època, perquè les dades ens van molt més a favor del que vostè tindria ganes que fos. Però és no només aquest tema, que jo ja li'n parlaré amb altres dades relatives a la ineficàcia..., perquè estem davant d'un gran problema d'eficàcia. Estem davant d'un gran discurs i d'uns minso resultats. Estem davant d'allò que ara ja tenim uns certs anys d'experiència de tripartit; ja sabem que la política social, abans que res, per a vostès, és una política de banderola. Vostè ho sap, què vol dir la política de banderola, perquè a l'Ajuntament de Barcelona vostè l'ha viscut de prop. Jo, com a ciutadana, he vist les banderoles de la ciutat, que me les llegeixo sempre, he pogut veure que han estat el gran instrument de la política. És clar, nosaltres estem acostumats a una política més discreta: crear serveis i ofertar-los. (*Remor de veus i rialles.*) Certament... No riguin; no riguin, perquè el mateix que dic ara de places d'infants, podria dir el mateix en residències de gent gran.

Perquè, miri, hi ha una distribució territorial a Catalunya que el seu mapa ho diu i el seu darrer informe ho diu: «Com més gran és el municipi –que políticament sol correspondre el govern, a grans trets, a unes sigles–, menys places de guarderia.» Sí, sí, està claríssim. Agafin el mapa de llars d'infants reals i agafin el mapa polític, i ho veuran: ciutat de Barcelona, Vallès Oriental, àrea metropolitana..., no han prioritzat els ajuntaments, igual que els ajuntaments del Ripollès, de la Cerdanya i de tantes altres comarques que tradicionalment han tingut un color que vostès en deien blau.

Perquè, senyor conseller, no només estem davant d'un problema d'ineficàcia de gestió –perquè vostès, amb el discurs, com que la raó històrica ja avala la seva vocació social, ja en tenen prou–, sinó que estem davant d'un tema també d'incompliment competencial.

Miri, senyor conseller, vostè no té gaire costum, pel que veig al seu departament, i en general al seu Govern, de prendre's seriosament el nou Estatut. Li'n posaré un exemple. El nou Estatut diu claríssimament que en zero-tres tenim competències exclusives; doncs, no hem sentit la seva veu quan, per tranquil·litzar segons quins sectors de premsa i grups com ara Izquierda Unida davant de l'allau de xecs familiars promesos pel senyor Zapatero, doncs, han corregut a dir: «Farem un pla de guarderies –l'Estat–, el cofinançarem amb els municipis, i en supervisarà el Govern central la xarxa.» Ho diu, ho diuen totes les cròniques! No hem sentit la seva veu, com vam sentir alguna veu amb relació a la proposta

d'ajuts per a pisos, dient: «Ei!, conflicte competencial», no l'hem sentit –no l'hem sentit.

Però sap què passa? Que vostè a això de l'Estatut veig que no hi té prou adhesió, perquè, si tenim la competència exclusiva que tenim, no hauria de permetre que ni aquesta ni l'experiència de Minuts menuts, aquesta altra experiència del senyor Caldera... Ah!, perquè –perdó–, tant de temps de debatre si era d'educació o era d'assistència a la llar d'infants, i tant discurs assistencial, resulta que ara admeten que les llars d'infants vinguin de la mà del senyor Caldera, que als ajuts familiars per als infants vinguin del senyor Caldera, que és Ministerio de Trabajo y Asuntos Sociales.

Molt bé. Però permetin-me que ara faci una incursió amb relació a l'Estatut. Com és...? I ja sé que no ve a tomb segurament, i vostè em dirà..., però permeti'm que li ho digui. Comprendrà que aquests dies hem viscut una situació a Catalunya amb relació al tema del vel de la nena de Girona, i el departament fa una resolució i diu: «Aquesta nena hi ha d'entrar amb vel, perquè el dret de l'escolaritat és abans», abans d'escoltar, al meu entendre, suficientment el centre. Sap que en la resolució que vostès han fet citen la Constitució, la LOE, el decret de..., no citen l'Estatut, que diu que l'educació a les escoles de titularitat pública és laica, i que tenim un marc de laïcitat reconegut a l'Estatut per interpretar adequadament que una nena de vuit anys no va amb un vel perquè no és edat de tenir un compromís religiós? Senyor conseller, no citen l'Estatut.

A partir d'aquí jo li demano –i després continuaré– que ens expliqui si el Govern de Catalunya pensa participar en aquest programa del PSOE de creació, també, de guarderies, conjuntament amb el tema dels ajuts, o si pensa reclamar que aquest finançament adreçat a aquest programa mixt Caldera - municipis - Asuntos Sociales, si pensa reclamar que aquest finançament s'incorpori al finançament general i vingui a Catalunya i sigui utilitzat amb les prioritats i amb les competències que ens pertoqueu.

Gràcies, senyor president. Amb molt de gust l'escoltaré, senyor conseller.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable senyora diputada. Té la paraula, per a la resposta, l'honorable conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Gràcies, president. Senyora diputada, és un plaer tornar a debatre amb vostè (*rialles*), després d'uns quants mesos de no fer-ho..., està molt bé. Escolti'm, només, d'entrada..., en fi, jo, per respecte a aquesta cambra i a aquest procediment, no entrarà a valorar la qüestió de Girona, eh?; no hi entraré en absolut, eh?, per respecte a aquesta cambra.

Miri, vostè ha utilitzat una paraula..., en fi, que està molt bé, i jo l'entenc, eh?; ha dit «adhesió» a l'Estatut. Miri, no, jo prefereixo utilitzar altres conceptes que no pas el d'adhesió, que, per cert, em recorden també altres èpoques, eh? Jo prefereixo parlar de respecte, de desplegament, de compliment escrupolós..., això sí. I aquí

ja li asseguro jo, en fi, que no crec que em pugui trobar ni una sola mancança, ni una sola diferència amb el que representa, entenc, la seva actitud, que comparteixo, com és la nostra, en fi, jo crec que naturalment, obligació i responsabilitat. De manera que en aquest terreny..., però tindrem ocasió de debatre tot això.

Miri, el que estem fent en aquesta matèria de les llars d'infants en aquest país és crear un nou servei públic. En termes de desplegament al llarg d'un període que, evidentment, no és d'un any, ni de dos, ni de quatre, vam decidir crear un nou servei públic a través d'una llei que va aprovar aquest Parlament. Va fer falta, per cert, per prendre aquesta decisió va fer falta que, malgrat la majoria parlamentària que hi havia aleshores, aparegués una iniciativa legislativa popular que ens plantejés la qüestió cruament sobre la taula i ens obligués a decidir i a prendre mesures. Va fer falta que hi hagués aquesta iniciativa legislativa popular, perquè si no..., en fi, no dic que ara encara hi fórem, perquè haurien succeït coses, evidentment, amb el canvi de majoria, però, en tot cas, en aquell moment va fer falta que això fos així.

Això succeïa el 2002, per ser més exactes. Efectivament, la llei es va aprovar el juliol de 2004, ja, és a dir, amb el Govern catalanista i d'esquerres en exercici, portant la llei, compartint l'esforç d'aquesta cambra per donar resposta a aquella iniciativa legislativa popular. Totes les previsions d'aquella llei estan en escrupolós compliment, i això sí que és respectar l'Estatut i la nostra responsabilitat institucional; totes.

Vostè ha fet un exercici fantàstic, com acostuma, diguem-ne, el que vostè en diu «suma i resta». Jo més aviat en diria «comptabilitat creativa» (*rialles*), perquè, clar, vostè situa les xifres, utilitza uns anys i unes referències, i diu: «Des d'aquí fins aquí. Això compta, això no compta. Això val, això no val...» Miri, ara em permetrà que li aportï les que jo considero xifres reals i correctes.

En tot cas, abans d'entrar en aquesta qüestió del detall, el concepte és clar: el que deia la llei, que en el període que acaba a finals del 2008 s'han de crear trenta mil places; 2004-2008, eh?, no 10 de setembre del 2004-2004-2008-, d'acord? Això és el que diu la llei. (*Veus de fons.*) Vol fer el favor de llegir la llei i deixarà de dir-me que no, perquè és el que diu. La llei diu 2004-2008. I en aquest període diu trenta mil places.

Doncs, molt bé, després, una altra cosa que diu la llei és que cal establir un mapa, que no hi era; no hi havia llei, no hi havia mapa, no hi havia concepte, no hi havia política, no hi havia criteri, no hi havia actuació, excepte en els últims anys de l'última legislatura, en què es va prendre un compromís de crear, precisament, trenta mil places, que van quedar, evidentment, relativament lluny de veure's fetes realitat.

L'altra cosa que deia la llei és que el Govern desplegarà, diguéssim, per decret, les normes, els requisits, les qualitats del que s'ha d'entendre per servei públic. I explicitava un model de col·laboració amb els ajuntaments per dur a terme aquest compromís legal a partir de l'aportació econòmica a la inversió i al sosteniment de les llars d'infants des del Govern de la Generalitat, tot establint-ne la titularitat municipal. De manera que

nosaltres vam aprovar la llei, aquesta cambra; el Govern va aprovar el decret, va aprovar el mapa i va establir un acord amb els ajuntaments per detallar fil per randa tant les característiques del servei, els costos i les modalitats de finançament, com la seva distribució territorial a partir del mapa. De manera que això està perfectament clar i perfectament sobre la taula.

I aleshores què més ha succeït? Doncs, que ens hem posat a treballar i hem anat, efectivament, pam a pam, territori a territori, comarca a comarca, barri a barri, establint acords amb els ajuntaments i donant compliment a aquella exigència i a aquesta responsabilitat que havíem pres.

Miri, els números que a partir d'aquell moment s'han produït són els següents: compromisos amb ajuntaments, 412; sol·licituds de creació presentades, 387. O sigui, compromisos de creació, 412 ajuntaments; sol·licituds de creació ja presentades, comptabilitzades per a 27.103 places, sol·licituds formals de creació; projectes de centre aprovats, 374, que representen 25.727 places; que consta l'inici de l'expedient d'inici d'execució de les obres ja, 14.825; que consta l'obra finalitzada, 13.864, i que consta ja el conveni de creació un cop acabat tot el procés signat i, per tant, simultani a la posta en marxa efectiva, 12.379.

Doncs, miri, ja estem al cap del carrer; estem en temps, en situació i en perfecte sintonia per desplegar, més enllà de la previsió inicial, quan arribi el final del 2008, aquelles trenta mil places. I en les properes setmanes i mesos s'anirà veient el descabellament, diguéssim, la pluja fina de com aquests acords, de com aquests expedients en tràmit de contractació, d'execució d'obres, de posta en servei, es van produint.

De manera que si vol en tornarem a parlar a final del 2008, o abans, quan vostè vulgui, naturalment, i podrem anar seguint fil per randa el desplegament d'aquell pla.

El que jo li dic ara és que bastant abans d'arribar a aquesta fita, on arribarem amb els deures fets, ja li ho ben asseguro, estarem en condicions d'explicar en aquesta cambra com estem enfocant el període següent. I estarem en condicions de fer-ho assumint compromisos econòmics més enllà, assumint compromisos conjunts amb els ajuntaments, que ja estan apareixent. Perquè ja li ho ben dic: les places que constaven al mapa no eren totes, no esgotaven les trenta mil, en el mapa; eren les mínimes, les exigides, eren 22.000 i escaig. Les que tenim van bastant més enllà del mapa ja ara. O sigui, hem rebut peticions, hi han expedients, hi han obres fetes i places creades més enllà de les previsions localment considerades.

I això respon a què? Respon a la definició d'un servei de qualitat reconeguda, respon a una determinada situació, diguem-ne, de l'economia i de la societat catalana, afortunadament, que ha generat una demanda evident d'aquesta mena de servei, i respon a la mateixa existència del servei, tal com l'hem anat configurant en la seva vessant pública. I és l'aparició en escena d'aquesta realitat de les noves llars d'infants públiques que està generant també una major demanda de ciutadans i, en cadena, dels ajuntaments. De manera que estarem, efec-

tivament, en els propers mesos obligats, entusiàsticament obligats, a definir, a dissenyar, a acordar una nova etapa de desplegament, en una nova decisió de fins a on més enllà de la llei volem arribar, amb quin grau de cobertura, territorialment, puntualment i des del punt de vista també de revisar l'experiència, la qualitat..., en fi, tot el que convingui, el model en el seu conjunt.

De manera que estem, diguéssim, absolutament en les millors condicions perquè aquesta feina que hem començat, gràcies a aquella iniciativa legislativa popular i gràcies, després, a la responsabilitat dels dos governs successius d'esquerres que hi han en aquest país, doncs, es veurà confirmada.

Miri, vostè parlava de desigualtats entre territoris. Home, és obvi que és més senzill obtenir ràtios per habitant en territoris petits que en territoris d'altíssima densitat. És obvi també que la dotació inicial prèvia és molt diferent, i que, en fi, no sé si..., com és previsible, en determinats territoris i en les grans ciutats l'existència prèvia de serveis d'oferta privada eren prou significativa, i, parlant des d'un punt de vista de cobertura de necessitats, la situació de partida era molt diferent. Tenim molts territoris, molts pobles, moltes comarques absolutament amb un dèficit clamorós. I és aquesta la prioritat, sí, però també ho és la de donar satisfacció plena a la demanda creixent i a l'expectativa, que nosaltres hem generat,afortunadament, de cobertura cada cop més alta d'aquest servei a les grans ciutats de l'àrea metropolitana i a totes les ciutats de Catalunya.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Totalment d'acord, senyor conseller: quan ens acostem al setembre del 2008, al final del 2008, no pateixi que, si encara som aquí, li continuarem demanant les informacions per veure si es compleix el pla.

Senyor conseller, només li recordo que la primera ordre de convocatòria per crear llars d'infants va ser el 5 de juny del 2000, que després n'hi va haver una del 2001, una del 2002 i una de juliol del 2003. Per tant, fa anys que hi han ordres de convocatòria per demanar a la població, als municipis que s'impliquin en la creació de places de llars d'infants.

El que no diu el conseller és que d'aquests milers de places que diu que estan conveniades moltes ja eren places que estaven creades i que el que han conveniat és el canvi de finançament, més alt per la seva part, ho reconec, i tant; el finançament de Catalunya ho ha permès. Per tant, ho miri bé i ho veurà, que milers de places ja creades des de l'any 2000 tornen a estar conveniades per refinançar-se, i això són places conveniades, però no és garantia de noves places.

Perquè, és clar, vostè em diu: «Jo parlo ara aquí de les xifres» –m'ha dit– «reals.» O sigui que aquest dossier de premsa que vostè lliura als mitjans de comunicació

i que està a internet no és real, senyor conseller? (*Veus de fons.*) No és real? I resulta que vostè em diu: «No, no, ara vostè m'escatima les places del setembre del 2004.» No, si en lloc de 22.000 n'hi faltarien 18.000; no és cap alegria. Si el 6 de juliol diu: «Noves places», és a partir del 6 de juliol que hem de veure quantes places es poden crear. Perquè, senyor conseller, la primera convocatòria derivada del nou pla..., perquè n'hi ha hagut dos, de plans de trenta mil places –és clar, és que vostès tenen una memòria molt selectiva–: la primera és del 26 de maig del 2005, la primera convocatòria de desenvolupament del mapa de llars d'infants.

Vostè, senyor conseller, és clar, m'ha dit una cosa amb un to que, em permet, eh?, vull dir, una mica...: «Llegeixi's la llei!» No, no, és que me l'he llegit, és clar; és que me l'he llegit. I quan diu «de nova creació» vol dir que no existien, perquè «de nou» vol dir que no existien i que a partir d'aquell moment existiran.

Vostè diu: «Hem hagut de venir...» No, miri, parlem clar: Catalunya, vostè ho sap, va ser la primera comunitat a tenir el cent per cent escolaritzat de tres - sis. I això va ser a nivell d'Estat una gran aposta per l'educació infantil. Però si mirem el zero - tres, a Catalunya el 2003 teníem el 30 per cent d'infants de zero a tres escolaritzats, i a la resta de l'Estat, entre ella moltes comunitats socialistes, en tenien el 16 per cent. L'Informe del Síndic de Greuges ho reconeix ben clar, és així. Vostè em diu: «Aquestes places conveniades són places...», quasi les dona per creades. Els nens i les nenes necessiten una màrfega, una cadireta i una tauleta per asseure's; sobre un conveni no s'hi asseu ningú. (*Rialles.*) No, no, és que no li ho pots dir a un pare.

Senyor conseller, vostè reiteradament em dona les places conveniades. Miri, les estadístiques diuen el que diuen. Aquest any només hi ha hagut 36.100 pares que han pogut apuntar el fill a una llar pública. A Barcelona, més del 50 per cent de les sollicituds han estat desateses. I jo ho repeteixo: Barcelona amb llars d'infants igual que amb residències de gent. Poblacions mitjanes, poblacions petites, han potenciat i prioritzat. Vostès no, han tingut altres prioritats, la política social de banderola. És que és veritat, senyor conseller, les dades ho demostren. Vostè no ho vol creure, l'orientació política de les comunitats autònomes és diferent. En tot Catalunya teníem la ràtio de zero - tres més alta, i de tres - sis, la primera a aconseguir la universalització.

Jo li he demanat una reflexió competencial; no me l'ha fet. Jo li demano si vostè pensa rebutjar el programa del senyor Caldera de cofinançar amb els ajuntaments llars d'infants, tornant a trepitjar claríssimament les competències del Govern de la Generalitat. És aquesta paraula que li hem trobat a faltar, digui «adhesió», digui «compliment», digui «desplegament». Tenim primer reconegut..., fins ara era competència plena, ara és exclusiva. No hem sentit la seva paraula, ni l'hem sentit quan la consellera Capdevila ha anunciat els Minuts menuts, que resulta que són unes falses guarderies, que la premsa va dir: «Un nou pla de guarderies del Govern a un euro l'hora.»

Sap allò que es va criticar tant, sap allò que es va criticar tant de falta de sensibilitat pedagògica? Sap què ha dit

l'Informe del Síndic de Greuges? Que d'una manera sorprenent –no sé per què se n'ha de sorprendre el síndic, però ho diu–, que de manera sorprenent els requeriments de qualitat que tenia el Govern de CiU en els centres de zero a tres eren més alts que els del Govern actual en el nou decret. Jo no sé per què se'n sorprèn, perquè l'any 82 ho vam desplegar, amb caràcter pioner, i va orientar l'actuació en tots aquests centres.

Senyor conseller, vostè porta un gran retard en el compliment de les places; perquè l'any que ve, el setembre de 2008, de 36.000 pares puguin ser més de 50.000 necessita córrer molt. Revisi aquests convenis, veurà que té un mapa fet de despatx, però que no respon a la realitat, i veurà com té refinançades moltes places, que no vol dir novament creades. És en aquest sentit que hem d'entendre la llei.

Sap per què deia «de nova creació»? Perquè en aquella ponència, que jo hi vaig esser, senyor conseller, en aquest Parlament, els grups de la iniciativa popular van dir: «Afegim-n'hi, de noves, eh?, perquè el Govern comptarà les vostres», les de la nostra època...

El vicepresident segon

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

I és, vet aquí, el... (*Veus de fons.*) Sí, sí, nosaltres...

El vicepresident segon

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

...en vam fer dotze mil, i vostès de moment, en el mateix període, set mil. Li'n falten, com li he dit, 22.000 places, i li queda un any per complir. La resta de convenis no dona resposta a les necessitats de les famílies...

El vicepresident segon

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

...i no són de caràcter educatiu.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Gràcies, senyor president. Senyora diputada..., mireu, en el debat de política general de la setmana passada..., em sembla que cito correctament les paraules: «Les propostes de Convergència i Unió les hem modelat perquè tenim un model país i volem seguir contribuint que aquest model de país sigui eficaç», etcètera. «I aquest és l'objectiu de les propostes concretes, ambicioses i amb compromís que des de Convergència i Unió s'han presentat en aquesta cambra.» I van presentar una am-

plíssima bateria de propostes que responien a aquest model de país. No n'hi havia ni una que fes referència a educació, a cap nivell educatiu. Ho dic per què?, per situar en el seu lloc la seva passió per aquesta qüestió i la seva efectiva, diguéssim, responsabilitat des del punt de vista de la proposició i de la..., suposo que és el moment de denunciar mancances, desequilibris o qüestions a corregir. Ni una sola menció.

Dit això, miri, comptem-ho bé: setembre 2003-2004, 23.833 places públiques –setembre 2003, l'últim curs que vostès van començar, 23.000. Estic llegint els meus documents, com vostè deia. Hi està d'acord? (*Pausa.*) Molt bé, 2007-2008, 36.100. Això no són set mil, això són tretze mil, eh?, o sigui que, si us plau, posats a precisar, precisem, és quasi el doble del que vostè deia.

Miri, la qüestió de la proposta que fa el senyor Caldera o el Govern espanyol, jo crec que, en fi, veurà com estem d'acord en aquesta matèria, eh? Jo crec que efectivament tenim una qüestió competencial creada al voltant de les polítiques d'estat en matèria social; la tenim, eh? Estic convençut que en aquesta ocasió, al voltant d'aquesta matèria tindrem una magnífica oportunitat d'aplicar el que hauria de ser sistemàtic i que potser no ho és suficientment, que és que efectivament s'apliquin recursos d'estat per definir polítiques d'interès conjuntural o d'interès de situació efectivament respectant el mapa competencial i el principi federal de distribució institucional en aquest país.

Que hi hagin polítiques d'estat i que hi hagin recursos en la mesura que siguin compartides, en la mesura que siguin efectivament respectuoses amb la competència exclusiva de la nostra capacitat per desplegar aquest terreny, hauríem de felicitar-nos que puguin venir recursos a millorar una determinada resposta a una determinada situació. I això sí que és perfectament compatible amb el desplegament correcte en tots els sentits de l'Estatut. I això és el que farem. Ho farem en aquesta matèria, com ho hem de fer en matèria d'immigració, com ho hem de fer en matèria d'habitatge, com ho hem de fer en moltes altres matèries.

I el sol fet que hi hagi un anunci d'intervenció de l'Estat en aquesta qüestió, en fi, és evident que haurem d'estar alerta, i és evident que no podrem acceptar qualsevol cosa. Jo hi estic d'acord, no podem acceptar regals enverinats que pel fet de ser-ho envaeixin competències. No podem i no hem..., i no ho farem, eh? Ara, escolteu-me, ben plantejades les qüestions i discutides com han de ser en la taula que toca, respectant els mapes competencials que toca, respectant el nostre Estatut d'autonomia, naturalment que sí. O és que ens hem de negar que es reconegui des de l'Estat unes determinades necessitats d'un conjunt de territoris i que, respectant les respectives competències, a això se li doni un escreix de recursos i de dedicació?

Això és compatible amb la correcta solució del model de finançament autonòmic? Home, naturalment que ho ha de ser. Ara, aquí..., en fi, estic convençut que trobarem tant el punt en comú de defensa del nostre espai competencial, com l'interès també en comú de millorar les possibilitats, les capacitats i, en fi, l'abast i la

potència de polítiques socials, com les de creació de llars d'infants.

I ho farem amb absoluta tranquil·litat i amb absoluta seguretat, que ho fem al servei dels ciutadans de Catalunya, respectant l'Estatut de Catalunya i atenent efectivament el que és la demanda social que en aquests moments se està sospesant d'una manera molt explícita i molt evident, gràcies al desplegament d'aquestes polítiques que estic segur que compartim vostè i jo.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Senyora Rigau, per què demana la paraula?

La Sra. Rigau i Oliver

Per contradiccions claríssimes, perquè el que el conseller n'ha dit polítiques d'estat...

El vicepresident segon

Senyora diputada, un moment, si us plau. Senyora diputada, té trenta segons respecte al tema de nombre de places.

La Sra. Rigau i Oliver

D'acord. Doncs vaig directament no a la invasió competencial, com el cas dels centres d'FP que el PP volia fer a Catalunya i no els va poder fer, sinó que li demano, senyor conseller, ja que vostè ha dit i ha reconegut que l'últim curs fet per Convergència i Unió era el 2003-2004, en què hi havia, ha dit, 23.833..., li demano que canviï el gràfic de la pàgina 12 del seu dossier, en què ha pintat de color vermell aquest curs, deixant-lo com un curs ja pel tripartit, perquè li sortissin més bé les xifres. Corregeixi, si us plau, els seus dossiers; corregeixi els seus dossiers, perquè manipulant els esquemes i les dades...

El vicepresident segon

Gràcies...

La Sra. Rigau i Oliver

...surten les xifres que un vol.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada.

Interpellació al Govern sobre els instruments de cooperació local (tram. 300-00067/08)

Passem al novè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre els instruments de cooperació local. Aquesta interpellació ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i per a la seva exposició té la paraula l'il·lustre diputat senyor Alfons Quera.

El Sr. Quera i Carré

Gràcies, senyor president. Senyor president, senyores i senyors diputats, en primer lloc voldria agrair la presència al Parlament de Catalunya del conseller de Governació i d'Administracions Públiques amb motiu d'una interpellació que farem el nostre grup parlamentari sobre els instruments de cooperació local.

Des de la recuperació de la democràcia, Catalunya ha estat capaç de créixer i progressar mantenint la cohesió social i l'equilibri territorial. Els ajuntaments hi han jugat, en aquest sentit, un paper, m'atreviria a dir, cabdal. Els municipis catalans reunits en el segon Congrés de Municipis ho van expressar molt bé tot dient que Catalunya es construeix des dels municipis. Cal remarcar-ho. La capacitat transformadora ha estat i és molt lloable, malgrat la deficient regulació competencial i la migradesa econòmica en què han estat sotmesos molts anys els municipis de Catalunya.

L'Estatut d'autonomia del 79, entenem des del nostre grup parlamentari, no va tenir una visió municipalista de Catalunya. Deixava en mans de l'Estat la seva regulació bàsica i és en aquest sentit que la Llei d'hisendes locals de l'any 1988, qualificada com a bàsica, no deixava cap marge per a la configuració d'un model de finançament local en concordança amb les realitats i necessitats específiques dels ens locals de Catalunya. Ens trobem, doncs, amb unes limitacions de les hisendes locals que són especialment greus, com molt bé vostè sap, en els municipis petits i mitjans, mancats en moltes ocasions dels recursos econòmics per disposar dels mitjans tècnics i humans per a fer front a les competències que tenen legalment atribuïdes.

Les ciutats grans reben més participació en els tributs de l'Estat per habitant que les poblacions petites. Fa uns anys l'Institut d'Economia de Barcelona va explicar, hi ha insistit molts vegades en aquests darrers temps, que en diferents estudis que van fer ressaltava la dada que el pes de la hisenda local en el total del sector públic representa, vostè ho ha dit també moltes vegades, només un 13 per cent del total en la despesa pública de les diferents administracions, mentre que en països federals aquesta dada se situa a la vora del 20 per cent, això vol dir que hi ha molt de camí per córrer en aquest sentit. Cal afegir a aquest fet la circumstància que any rere any els ajuntaments han d'afrontar majors despeses en serveis que no són de la seva competència. És el que s'anomena serveis supletoris.

L'Estatut aprovat pel poble de Catalunya el juny del 2006 representa, en aquest cas sí, entenem des del nostre grup parlamentari, a nivell local un pas endavant per als municipis. En l'article 160, del règim local, es diu que correspon a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de règim local, tot respectant el principi d'autonomia local. El capítol tercer, del títol sisè, regula les finances dels governs locals, i diu que es regeixen pels principis de suficiència, equitat, autonomia i responsabilitat fiscal. Parlo d'aquests principis, perquè tot seguit m'agradaria fer esment de quina és la proporció quant a ingressos propis dels municipis i d'aportacions d'altres administracions. L'autonomia al finançament local, la dona la seva capacitat recaptatòria. Crec, com

deia fa un moment, que no cal oblidar la següent dada: del total dels ingressos propis que tenen els municipis –en forma d'impostos, taxes, preus públics, ingressos patrimonials–, en diferents estudis s'ha dit que representen una mitjana a la vora del 60 per cent, cosa que és cert que dóna un cert grau d'autonomia. Experts en el tema, bé, insisteixen que la dada correcta hauria de ser, s'hauria de situar a la vora del 70 per cent. La part que representa l'aportació en aquest cas de l'Estat en forma de participació en els tributs locals, en forma de transferència, representa a la vora d'un 20 per cent. És una aportació important, però com s'ha debatut moltes vegades, especialment en l'anterior legislatura, el que s'anomena el PIE, la participació en els impostos de l'Estat, els criteris de distribució estan decidits exclusivament per l'Estat amb uns criteris que entenem que penalitzen d'una manera important els municipis de Catalunya, perquè no tenen en compte la seva tipologia. Són unes transferències molt importants, que bé, que cal insistir-hi, entenc jo, avui en aquesta interpellació.

La participació en els impostos de l'Estat no té en compte variables locals del nostre país, com ara, per exemple, l'alta incidència turística en municipis amb ràtio de nova immigració per sobre dels altres, amb extensions de termes municipals molt grans, amb molts de municipis agregats.

És en aquest sentit que entenem des del nostre grup parlamentari que per solucionar aquesta manca de finançament d'altres administracions ja des de l'any 2004 amb el canvi de Govern es va donar un suport, entenem, molt important als municipis del nostre país; no només important, sinó constant. Dic això, perquè s'ha debatut, ja es va debatre en l'anterior legislatura en forma de pressupostos, bé, i en diferents interpellacions i mocions subsegüents, a on es ressaltava la importància de l'aportació que fa la Generalitat, que va fer, en forma d'utilitzar els mecanismes que té de cooperació local que no són cap altres que el fons de cooperació local i el Pla únic d'obres i serveis. Fons de cooperació local importantíssim, perquè vull recordar que són fons incondicionats, on es dóna als ajuntaments un marge de maniobra important, aspecte aquest que cal ressaltar davant la manca de finançament que pateixen molts municipis, a més a més, doncs, amb l'assumpció que es fa de competències que no li pertocuen. Nosaltres defendem que sigui Catalunya, com hem dit moltes vegades, la que a través de les seves institucions recapti tots els impostos, els gestioni i en conseqüència d'això sigui el Parlament de Catalunya qui fixi els criteris de distribució en funció de la diversitat local i el model particular d'urbanització territorial. Insisteixo, en aquest sentit, amb el fons que aporta l'Estat.

I vaig acabant. No vull acabar sense fer referència a dos aspectes que ens marquen en un futur immediat i en un present, ja, actual. És el sentit que vull posar en aquesta interpellació, en el present immediat.

Sense caure en un fals cofoisme, totes aquestes inquietuds, aquestes mancances que hi ha hagut, que s'han expressat des dels diferents sectors afectats, en aquest sentit, de la manca de finançament que pateixen els municipis, entenc que, bé, avui, en aquestes dates ja tenim les eines per poder-hi treballar. En primer lloc, com es

fa això? En primer lloc, en un futur tenim la possibilitat de desenvolupar un Estatut que en els articles 219 i 220 ens permet aspirar a obtenir una suficiència de recursos en el món local, mitjançant la Llei de finances locals –que vull recordar que va ser aprovada en forma de resolució presentada pels grups que donen suport al Govern, de la necessitat de crear aquesta Llei de finances locals–, que hauria de ser també la pedra angular que permetés superar el percentatge del 13 per cent de despesa pública.

I una segona qüestió, que bé, aquesta segona qüestió ha sigut el motiu central del perquè avui des del nostre grup parlamentari li fem aquesta interpellació, senyor conseller. En un present immediat, mitjançant els instruments de cooperació local que té la Generalitat ja tenim molt camp per córrer, i és en aquest sentit que li formularia la pregunta de quin és el capteniment del seu departament pel que fa als instruments de cooperació local.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Per a la resposta en nom del Govern té la paraula el conseller de Governació i Administracions Públiques.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Joan Puigcercós i Boixassa)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Quera, aquest és un tema que el país necessita. Els ajuntaments necessiten un canvi substancial en el seu model de finançament, i reformar el finançament local és un objectiu d'aquest Govern, no només perquè és una reclamació històrica, sinó perquè és necessitat, però també, evidentment, perquè és un mandat estatutari. La Generalitat té l'obligació, per mandat estatutari, de vetllar per la suficiència financera dels ajuntaments, i a hores d'ara tothom sap que és un tema pendent de resoldre.

Som conscients de la dificultat, perquè aquí intervé, doncs, una administració, un govern com és el català, però és un àmbit, el de les hisendes locals, que fa també anys que s'arrossegueu des del Govern de l'Estat. Al Congrés dels Diputats semblava que aquesta legislatura hi hauria un acord entre els principals partits espanyols per resoldre la Llei d'hisendes locals; no ha estat així. Però nosaltres hem d'avançar malgrat el bloqueig o l'aturada que pugui haver-hi a nivell de Congrés.

En poques setmanes hem fet dues assemblees, la de la Federació de Municipis i la de l'Associació Catalana de Municipis i Comarques, i en les dues –en una vaig fer l'obertura i en l'altra la cloenda– vaig deixar molt clar que aquest Govern i aquest departament teníem molt clar que quan es parla, a Madrid sobretot, d'una segona descentralització –això vol dir més recursos als ajuntaments– no s'ha de fer mai a costa del Govern de Catalunya. Ho dic perquè aquesta és una constant que sentim, és un discurs que torna, retorna, eh?, amb un eco, sistemàticament, des de Madrid.

Per tant, queda clar que nosaltres hem de fer una llei de finances locals de Catalunya –en això estem treballant, conjuntament amb el Departament d'Economia–, una llei per reequilibrar les finances als ajuntaments. Què vull dir amb «reequilibrar»? Doncs, que tots som conscients, primer, que els ajuntaments tenen unes despeses impròpies importants. Els diferents estudis de les entitats municipalistes fixen en un 30 per cent la despesa impròpia que avui els ajuntaments de Catalunya estan assumint.

Però hem de tenir en compte que aquesta despesa impròpia té efectes molt diferents sobre la dimensió dels ajuntaments. Els ajuntaments grans, de les grans ciutats de Catalunya, de les diputacions mateixes, tenen unes participacions d'ingressos importants per part de l'Estat. Els municipis petits, no és aquest cas. I aquí ve el rol equilibrador que han de jugar el Govern de Catalunya i el Departament de Governació, sabent que aquest és un problema d'escala europea; no és només un problema que ens puguem plantejar a nivell de Catalunya. A la majoria de països europeus, fins i tot els més federals, en aquest cas, tenen greus problemes a l'hora d'arribar a acords de finançament i de legislació en matèria d'hisendes locals amb els ajuntaments mitjans i petits.

Per tant, estem treballant amb el Departament d'Economia aquesta llei de finançament local de Catalunya, i sobretot perquè entenem que cal, com deia, aquest equilibri, aquest mecanisme d'equilibri.

Jo... Vostè parlava d'instruments. És evident que en aquests moments estem ja a punt d'ultimar un instrument important, eh?, com és el Pla únic d'obres i serveis. El Pla únic d'obres i serveis, que ja farà vint-i-cinc anys que està en funcionament, respon a una realitat catalana. Nosaltres sovint sentim a dir allò que Catalunya és un país macrocefàlic. Què volem dir? És un país que té una densitat de població molt gran a la conurbació de Barcelona; que ha creat noves realitats, si se'm permet dir, metropolitanes, com és el Camp de Tarragona; que té ciutats amb unes xifres de població superiors als cinquanta mil habitants, per sota de Barcelona, i que té una part important de població disseminada en el territori amb municipis de densitat demogràfica baixa.

Això comporta que el pla, el Pla únic d'obres i serveis, és un instrument necessari, perquè ens permet donar respostes molt territorials, respostes molt més flexibles, i ens permet mantenir necessitats d'inversió molt variades, que responen, com deia, a la complexitat del país. Però sobretot també, perquè en tinguem una referència, m'agradaria explicar, doncs, per exemple, que en el període 2004-2007, de les 4.500 actuacions que va tenir el Pla únic d'obres i serveis, un 28 per cent han estat en infraestructura viària urbana; un 25 per cent han estat en equipaments socioculturals; un 7 per cent, en abastament d'aigües; un 7 per cent, en biblioteques; 5 per cent d'accésos de nuclis de població, entre d'altres. Fa referència a diferents àmbits municipals que responen a aquestes necessitats tan diferenciades, a vegades fins i tot en àmbits molt llunyans, que tenen la resposta al PUOSC. Per tant, la importància del Pla únic d'obres i serveis és, per a la majoria d'ajuntaments, però sobretot

per a la franja d'ajuntaments mitjans i petits..., és segurament un dels plans de suport més importants.

D'aquests trams de població –perquè fixem-nos en aquestes diferències de població que tenim–, dels prop de 470 milions d'euros del conjunt del Pla únic d'obres i serveis del passat període, del passat quadrienni –335 eren propis de la Generalitat–, el 89 per cent d'aquests més de 470 milions, 418 milions van anar als municipis, un 11 per cent van anar als consells comarcals o a les mancomunitats. D'aquests 418 milions que van anar als municipis, 263 milions van anar a municipis de menys de cinc mil habitants, és a dir, un 63 per cent dels recursos; 100 milions van anar a municipis entre cinc mil i vint mil habitants, un 24 per cent, i 54 milions, és a dir, el 13 per cent, van anar a municipis de més de vint mil habitants. Això dóna compte d'aquesta voluntat d'equilibri, eh?, i de compensar el mal finançament que tenen els municipis petits i mitjans.

El Pla únic d'obres i serveis ve a pal·liar, doncs, un dèficit de suficiència econòmica i que vol donar una resposta inversora. Per què volem donar aquesta resposta? Perquè tots sabem que, més enllà de les capacitats pròpies que té un ajuntament –les contribucions especials, taxes, preus públics, mitjançant..., o les plusvàlues que es puguin produir a partir de reformes d'espais o apropament de serveis–, aquesta no és una facultat que puguin tenir els ajuntaments petits i mitjans. Per tant, quedi aquí que el Pla únic d'obres i serveis és concebut com un instrument sobretot d'equilibri, però sobretot també d'ajuda al petit municipi i al mitjà municipi.

La previsió que fem per a aquest proper període és d'un canvi quantitatiu important; m'agradaria assenyalar-ho. Ja he dit abans que l'increment del PUOSC ha estat i segueix sent un dels punts prioritaris per part d'aquest Govern. Pensem que el Pla únic d'obres i serveis, en el quadrienni 2000-2003, doncs, va tenir, en comparació amb el quadrienni 2004-2007 –del 2000-2003 al 2004-2007– un increment del 70 per cent. Per tant, fixa que estem remuntant una onada important de creixement; va passar de 197 milions a 335. Això va ser amb el Govern anterior, que va haver-hi un canvi quantitatiu important en aquest Pla únic d'obres i serveis, és a dir, un creixement, com deia, del 70 per cent.

Ara hauríem d'anunciar el proper quadrienni, però no serà un quadrienni –ho saben prou bé–, és un quinquenni, seran cinc anys; després explicarem les raons del perquè. I arribarem, doncs..., la tasca en què estem treballant des del Govern de Catalunya són 600 milions d'euros; és a dir, augmentarem anualment, passarem dels 83,7 milions d'euros als 120 milions euros/any. Aquest és l'augment que preveiem per al proper quinquenni, en aquest cas 2008-2013.

Però també hi haurà canvis qualitatius; més enllà d'aquest guany incremental, hi ha canvis perquè ho flexibilitzem i fem del pla únic un instrument que faciliti molt més la feina als ajuntaments.

En primer lloc, hem atorgat més temps. Tots..., alguns de vostès saben perfectament aquella sensació que es tenia que després d'unes eleccions municipals, automàticament, aquells mesos d'estiu s'havien d'aprovar projectes, memòries valorades, per poder presentar a corre-

cuita i poder acollir-se a la convocatòria del quadrienni. Ho hem endarrerit mesos per aconseguir que tothom ho pugui fer en millors condicions, i li puc assegurar, després de les diferents assemblees a què he pogut assistir i el contacte amb molts ajuntaments, que hi ha hagut un reconeixement perquè realment eren situacions límit les que moltes vegades es trobaven ajuntaments.

En segon lloc, s'obre també, com deia, una convocatòria de cinc anys. Per què? Doncs, perquè crec que hi ha una responsabilitat institucional per part dels ajuntaments, perquè aquests propers cinc anys volen dir aquest pla anirà un any més enllà de les properes eleccions municipals. Allò lògic seria que la següent convocatòria ja fos de quatre anys, per garantir continuïtat, estabilitat i que l'equip de govern que continuï o que sigui renovat tingui el temps suficient per calcular, per reconsiderar els projectes que vulgui presentar en el Pla únic d'obres i serveis.

Però també hi ha altres elements i modificacions. Es permetrà la possibilitat d'incloure determinats béns inventariables. Hi ha obres i serveis, com per exemple relacionades amb l'extinció d'incendis, que clarament es poden veure recolzades per aquesta mesura.

Totes les sol·licituds es faran per via telemàtica. Aquesta és una novetat i que també segurament tindrà la seva contrapart, és a dir que alguns ajuntaments demostraran que a hores d'ara no hem arribat al fet que puguin tenir connexió telemàtica. Però aquesta és la voluntat del departament.

Cinquè, augmentar la dotació global també es garanteix com a punt de partida de la qualitat mínima més alta. En alguns casos, aquesta subvenció mínima garantia s'incrementarà entre un 130 o un 140 per cent. Per altra banda, també s'introdueixen nous factors per calcular aquest mínim com a territori; per exemple, els quilòmetres quadrats o, en aquest cas, la taxa de desocupació. No hi haurà límit d'obres, i la subvenció màxima passarà dels 300.000 als 650.000 euros. Aquest fet segurament serà molt important per als municipis mitjans. A més, als municipis de poca població, el percentatge de subvenció s'augmentarà fins al 90 per cent. Era massa sovint veure com ajuntaments petits no tenien la contrapart, no podien aportar els recursos. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Finalment, també voldria acabar... Per altra banda, s'introdueix un element de reflexió de la gestió: s'introdueix la necessitat d'una memòria de gestió. I aquest és un element que ens trobem en molts ajuntaments: instal·lacions esportives que no són difícils de mantenir, equipaments culturals que després aquell mateix Ajuntament té una dificultat... Per tant, aquesta reflexió és necessària a l'hora de demanar les subvencions i, al mateix temps, demostrar els nivells d'utilització i de qualitat. Això és un element important a tenir en compte. Quan un ajuntament –fixin-se què estic dient– demana un camp de gespa artificial...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Governació i Administracions Públiques

...nosaltres demanarem –vaig acabant, senyor president–, demanarem a la memòria quants equips d'esports té, quina utilització tindrà, si tindrà ús més enllà del seu municipi, si tindrà un ús de formació d'esport de base. En poso aquest exemple.

I, finalment, també voldria fer referència al fet que també es tindran en compte en el programa específic per a actuacions d'equipaments que no són competència municipal però que tenen una importància des d'un punt de vist de l'equilibri territorial.

I –ara sí–, finalment, es tindrà en compte en el Pla únic d'obres i serveis incorporar un programa específic de telecomunicacions.

És, doncs, evident un canvi important de suport als municipis, en especial als petits i els mitjans, però sobretot amb més recursos, és a dir, quantitativament, i sobretot molt més flexible per als municipis petits i mitjans.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor Quera, pot intervenir.

El Sr. Quera i Carré

Bé... Senyor president... Senyor conseller, com no podia ser d'altra manera, un que és alcalde d'un municipi petit, amb una població de menys de mil habitants..., celebrem les dades que avui ha aportat, amb aquest increment, no diria important, sinó espectacular, del Pla únic d'obres i serveis. Parlar d'aquestes xifres, de la vora de sis-cents milions d'euros, crec jo que és una dada –i des del nostre grup parlamentari també ho pensem– molt important per als municipis de Catalunya, especialment els petits i els mitjans.

Entenem des del nostre grup parlamentari també que això ajudarà a..., bé, a tirar endavant els grans reptes que tenen plantejats els ajuntaments, en forma de finançament, en forma de cohesió social, en forma de serveis compartits i en forma de planificació territorial. Queda ben clar, doncs, que amb un programa d'ajuts i de subvenció com el Pla únic d'obres i serveis, que vull recordar que dona ajuts a aquells serveis bàsics en forma també d'infraestructures..., que en municipis amb pocs recursos econòmics es fan del tot imprescindibles.

És en aquest sentit que vull ressaltar també la dada que vostè avui ha donat, que és la següent: fins a l'anterior quadrienni, el màxim d'aportació a municipis de menys de mil habitants era del 80 per cent, i ara s'ha apujat al 90 per cent. Dada importantíssima, hi insisteixo, per la manca de recursos de molts d'aquests municipis.

Pel que fa al finançament, no vull deixar de dir també –i avui en tenim la prova ben palpable en aquest increment tan important que hi ha hagut del Pla únic d'obres i serveis– que afecta, aquest tipus d'ajudes, el dia a dia dels municipis. Incrementa, i de quina manera ho fa, la qualitat de vida dels seus ciutadans, especialment provocant una cosa que des del nostre grup parlamentari sempre hem defensat, que és buscar l'equilibri territo-

rial. Ha quedat molt clar també amb la dada que s'ha exposat, quan s'ha dit que –vostè, senyor conseller– un 63 per cent de l'aportació que va haver-hi en l'anterior quadrienni va anar destinat als petits municipis.

Acabo, doncs, ressaltant aquesta dada, celebrant aquest increment tan important del Pla únic d'obres i serveis, i de ben segur que servirà per millorar la qualitat de vida de la gent d'aquests municipis, i és ben clar que des de la conselleria es té ben clar que Catalunya comença als municipis.

Moltes gràcies, i felicitats des del nostre grup parlamentari.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Gràcies, senyor president, i molt ràpidament. Nosaltres hem entès que aquest és un instrument necessari per al país, però sobretot perquè fixi's que un dels arguments que hem utilitzat des del Departament de Governació per convèncer la resta del Govern que havíem d'augmentar d'aquesta forma tan considerable..., perquè estem parlant, fixi's, en aquest quinquenni, de 600 milions d'euros per al Pla únic d'obres i serveis, sense comptar que hi hem d'afegir també, en aquests recursos hi hem d'afegir la dotació que ve de l'Estat, mínima, però que ve mitjançant transferència de capital en el capítol 47 dels pressupostos i l'aportació de les diputacions. L'aportació de les diputacions en el passat quadrienni va ser alta, perquè hi havia tot una sèrie de contenciosos amb la Diputació de Barcelona que es van solucionar. Hi havia l'acumulat, diguéssim; ara baixarà, en aquest sentit. Però hem aconseguit una xifra important de partida per part del Govern de la Generalitat. I com deia –ja ho he explicat abans–, significa un reforç per als municipis petits i mitjans, però també té un efecte important sobre el territori. No se'n ha d'escapar que el Pla únic d'obres i serveis és segurament de les programacions que té aquest Govern que tenen una translació directa sobre el territori, eh?, en infraestructures de tot tipus, des de l'enllumenat, des de la pavimentació, des de l'urbanisme, des dels àmbits culturals, esportius, fins i tot educatius, o més de caràcter de polítiques socials.

Tota aquesta infraestructura té un efecte, si se'm permet, de pluja fina sobre diferents empreses que treballen i operen en el territori. Les grans infraestructures..., i és lògic quan els governs..., doncs, en les grans infraestructures viàries, en aquest cas carreteres, ferrocarrils, doncs, són grans empreses les que treballen sobre això. El Pla únic d'obres i serveis significa l'aportació d'empreses constructores de caràcter local, de caràcter comarcal, que tenen en el Pla únic d'obres i serveis, doncs, un instrument de creixement econòmic i de repartiment del que és l'ocupació, la feina i la inversió en el territori. Per tant, és un instrument, per nosaltres, bàsic.

També és bàsic el fons de cooperació local, que també seguirà creixent, perquè és un altre àmbit de despesa

incondicionada que els municipis tenen per compensar algunes de les deficiències. Com també, malgrat la rebaixada de les perspectives financeres de la Unió Europea, doncs, pel que fa referència als fons Feder, ho hem intentat també compensar, sabent que, en aquests moments, tant el Feder com la proposta que farem, que fem del PUOSC, d'obrir-ho a les telecomunicacions, doncs, serà important que en aquest proper quinquenni fem l'esforç de treballar en àmbits que fins ara als ajuntaments potser els havia costat una mica: societat del coneixement i telecomunicacions. No en va, el de la Secretaria de Telecomunicacions i Societat de la Informació forma part del Departament de Governació. Aquest va ser un dels criteris que va tenir aquest Govern, que el Departament de Governació..., al costat del món local, que és segurament l'àmbit on l'expansió en el territori de la societat del coneixement i de la xarxa de telecomunicacions pot revertir més sobre el territori.

Però m'agradaria acabar només amb la reflexió amb què he començat: les hisendes locals, en aquest cas la Llei de finançament local de Catalunya, pel que fa referència a buscar millors ingressos per als ajuntaments de forma estable..., i que compensi la despesa impròpia, que sempre hem de fixar sobretot en dos àmbits nous que han aparegut, com és la promoció econòmica fixada a la societat del coneixement i el que fa referència a la immigració, que ha significat una minva de la capacitat de marge de maniobra financera per part dels ajuntaments.

Per tant, hi ha un repte pendent. I aquest és un govern que encara no ha resolt el finançament de Catalunya. I jo crec que hem de ser capaços de fer un sol discurs, perquè el finançament de Catalunya repercutirà sobre els ajuntaments. No ens val, com deia, i acabo com he començat, quan es fa aquell discurs de la segona descentralització, que ha d'anar a costa, en aquest cas, de Catalunya i del Govern de Catalunya.

Nosaltres hem de ser capaços de posar el mateix discurs: que el finançament de Catalunya, la millora del finançament de Catalunya repercutirà, evidentment, sobre el que és el finançament dels ajuntaments. I aquesta ha de ser una causa que hem de defensar en els diferents àmbits municipalistes, a nivell d'Estat; hem de defensar aquí, però que també haurem de defensar quan vingui el que és el canvi en el model de finançament que aquest país necessita. Perquè vostès saben perfectament que aquest és un país amb un desequilibri fiscal important, que repercuteix sobre els ajuntaments. Només cal comparar, doncs, la inversió que s'està produint en ajuntaments com..., podríem posar el cas de Navarra, amb la mateixa població, eh?, comparat amb ajuntaments de Catalunya, amb població similar; és una proporció que arriba a un tres a un, és a un tres a un, i això discrimina els nostres ciutadans.

Per tant, tinguem molt clar que treballarem en les dues línies: millorar el finançament de Catalunya és millorar el finançament dels municipis i tinguem clar que no tots els municipis necessiten i tenen les mateixes necessitats, cada municipi té diferents situacions. I aquest és un govern que continuarà, doncs, defensant tot el municipalisme, però especialment aquells municipis que

tenen un efecte equilibrador del territori, com són els municipis petits i mitjans.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor conseller.

——— Alteració de l'ordre del dia

Atès que ha estat presentada pel conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, l'honorable se-

nyor Joan Saura, una sol·licitud de modificació de l'ordre del dia en el sentit que el debat del punt onzè de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre l'agricultura, es faci a continuació del punt novè, d'acord amb l'article 72.3 del Reglament, demanem l'assentiment d'aquesta cambra perquè es pugui produir aquesta sol·licitud.

Hi ha assentiment? (*Pausa.*) Doncs, queda modificat l'ordre del dia en aquest sentit.

Suspenem la sessió, que reprendrem demà al matí, a les deu.

La sessió se suspèn a les vuit del vespre i vuit minuts.